

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 27 / Hejmar: 317 / Gulan 2008

ŞEHİTLERİN YOLUNDA YÜRÜMEYE DEVAM EDİYORUZ

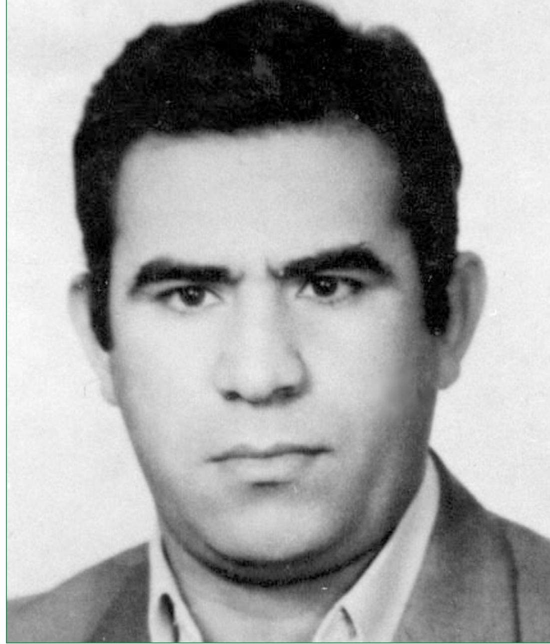
RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

ŞEHİTLER PARTİSİNİN DOĞRU SAVAŞÇILARI OLALIM

Mayıs şehitleri ayı ve 18 Mayıs Şehitler Gününde tüm şehitlerimizi saygıyla anarken, bütün gücümüzle anılarının gereklerini yerine getirmesini bilmeliyiz.

Daha hareketimizin ilk grup aşamasındayken hiç beklemediğimiz, sonuçlarını düşmanın da, bizim de kestiremediğimiz gelişmeler ortaya çıktı. Dikkatlice ele alınmasaydı, gerekleri yerine getirilmeseydi tarih bambaşka olurdu. Ve öyle inanıyoruz ki doğru ele almamızla birlikte tarihin seyrini değiştirmeye çalıştık. Başta Haki Karer yoldaş olmak üzere ve ardı sıra gelen tüm şehitlerimizin anısına verdiğimiz doğru karşılıkla yaşam kavgamıza, onun olağanüstü özgürlük atılımlarına ve günümüzde de çok yoğunca yaşadığımız savaş gerçekliğine ulaştık.

Bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereğini duymuyorsa o hiçbir zaman PKK'li olamaz. Yanı başındaki en değerli yoldaşlarının şahadetinden anlam çıkaramıyorsa, var olan zayıflığını ve yanlışlığını doğruya çeviremiyorsa bu kişilerden korkulur. Bu tip iflah olmaz kişiliklere güvenmemek gerekir. Şehide kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen çizgimizin bir eri ve onun bir yaşatan gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz.

PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Diriltici, en başarılamaz denileni başaran, en inanılmazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı bir çok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide laik olma mücadelesidir

Adım gibi biliyorum ki, eğer bu 18 Mayıs günü Haki Karer yoldaşın şahadeti gerçekleşmemiş olsaydı biz PKK'nin ilanını bile aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partiye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı ciddi, giderek daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şahadet bizim karşımıza şunu çıkardı; ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin, ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar, intikam yemini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin.

Biz Şehitler Günü'nde oldukça yaşanılır ve hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmayı ve onu geleceğe taşırmanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Bu, bir kaç şehidi veya PKK'nin şehitler bilançosunu göz önüne getirmek değildir.

Bir de bu anlamda PKK tarihine anlam vermek gerekiyor. Bence PKK tarihinin en çarpıcı anlatımı, şehitlerin anlatımı biçiminde olmalıdır. Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğimeden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. PKK'nin direniş çizgisi nasıl bir şehitler çizgisidir? PKK'nin savaşçı çizgisi nasıl bir şehit-intikam çizgisidir? PKK'nin düzeltme, kendini özeleştiriye tabi tutma çizgisi, şahadeti düşünürken içine düşülen hata ve yetmezlikleri düzeltme çizgisidir? Bunu çok çarpıcı bir biçimde iç içe oldukça organik bağlantılı olarak gösterebiliriz

Türkiye devrimci gençliğinin şahadetlerine de karşılık vermek istedim. İlk çıkışımızı vurgularken, onların da yaşadıkları çarpıcı şahadetler vardır. Mahir Çayanların, Deniz Geçmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şahadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemimizin şahadetleridir. Tarihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça, sosyalizm şehitlerine daha da fazla değer vermeye çalıştık. Yurtseverlik değerlerimizin, şehitlerimizin anılarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler, küfrettirilmek istendiler; doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye, onların unutturmak ve başka türlü göstermek isteyenlere karşı savaşan bir güç olarak insanlığı böyle algılayan, insanın bu özgürleşme, adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimizde tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz dedik ve hâlâ örgüt gücümüzle bunu göstermeye çalışıyoruz.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun "18 Mayıs 1994 tarihli" çözümlemesinden alınmıştır.***

İçindekiler

Kürtler arası bir çatışma yaratmak kolay değildir

"Kürt özgürlük hareketinin Türk devletinin inkarcı sömürgeci politikalarına ve baskılarına karşı direniş pozisyonunda olması, ABD'nin bölge politikaları ve Türkiye'nin içinden geçtiği siyasi durum nedeniyle ABD-Türkiye ve Güneyli güçlerin Türkiye ve ABD'yle ilişkileri arasında sıkıntılar ortaya çıkarmaktadır"

KÜRTLER ARASI BİR ÇATIŞMA YARATMAK KOLAY DEĞİLDİR

“Türkiye bir yol ayrımına gelmiştir. Ya demokratikleşecektir ya da daha baskıcı politikalara mahkum olacaktır. İnkarcı-sömürgeci devlet tercihini Kürt özgrülük hareketini bastırmak için saldırılarını arttırmadan yana yapmıştır. Kara harekâtı, hava saldırıları, Türkiye sınırları içinde operasyonların arttırılması bu inkâr ve imha siyasetinin neyi hedeflediğini göstermektedir. Nitekim Genelkurmay başkanı, İsrail elçiliğinin verdiği bir resepsiyonda açıkça ‘bana bitirme görevi verildi, ben bu sorumluğu aldım, eğer bitiremezsem vatan haini ilan edilirim’ diyerek aslında Kürt özgürlük hareketini bastırma konusunda sonuna kadar mevcut çizgiyi izleyeceklerini ilan etmiştir”

Kürt özgürlük hareketinin Türk devletinin inkarcı sömürgeci politikalarına ve baskılarına karşı direniş pozisyonunda olması, ABD’nin bölge politikaları ve Türkiye’nin içinden geçtiği siyasi durum nedeniyle ABD-Türkiye ve Güneyli güçlerin Türkiye ve ABD’yle ilişkileri arasında sıkıntılar ortaya çıkarmaktadır.

AKP hükümeti ve AKP hükümetiyle ilişkili güçler mücadelemizin yarattığı siyasi atmosferden zorlanmaktadır. Bilindiği gibi AKP hükümeti Kürt özgürlük hareketinin tek taraflı ateşkes ilan ettiği süreçte hükümet oldu. AKP hükümeti demokratikleşme iddialarıyla toplumsal destek sağladı. Kürt özgürlük hareketi de AKP’nin belirli adımlar atabileceği düşüncesiyle bir süre bekledi. Ancak AKP’nin bırakalım Kürt sorununda açılımlar yapması, aksine başbakanın “düşünmezseniz Kürt yoktur” söyleminde ifadesini bulduğu gibi inkarcı sömürgecilik adına Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme hükümeti haline geldiği anlaşılınca, bu tasfiye konseptine karşı Özgürlük hareketinin mücadelesi gelişti.

AKP’nin politikalarına karşı 1 Haziran hamlesinin başlatılmasından itibaren hükümet siyasi olarak sürekli zorlanmaktadır. AKP siyasi olarak zorlandıkça Kürt özgürlük hareketine daha fazla saldırarak klasik iktidar güçlerinin icazetiyle iktidarını sürdürmek istemiştir. Ancak son Zap operasyonunda olduğu gibi, Kürt özgürlük hareketi karşısında hem siyasi, hem de askeri bastırma çabaları başarısız kalınca iktidarı daha da sallantıya girdi. Kürdistan’daki tabanını kaybetmesi ve Kürtler üzerinde siyasi etkisinin kalmaması ve yine izlediği diplomasinin de Kürt özgürlük hareketini tasfiye edecek düzeyde sonuç almaması AKP üzerindeki baskıyı arttırdı. Bu açıdan AKP, kendi ömrünü uzatmak için Kürt özgürlük hareketinin pasif konumda kalmasını istiyor. Kürt özgürlük hareketini tasfiye edemiyorsa bile aktif konumdan pasif konuma düşürürse nefes alacağını, bu temelde iktidarını sürdüreceğini hesaplıyor. Eğer nefes alarak iktidarını sürdürür, yerel yönetimlerden de yeniden güçlü biçimde çıkarsa kendi konumunu güçlendireceğini ve bu temelde de üzerindeki baskılara direneceğini hesaplıyor. Bu nedenle AKP hükümeti ABD üzerinden Güney Kürdistanlı güçlere baskı yaparak, yine kendisi Güneyli güçlerle ilişki kurarak Kürt özgürlük hareketini tek taraflı ateşkese zorlamak istemektedir. Hükümetin son zamanlarda Irak ve Güneyli güçlerle ilişkilerini geliştirmesinin altında bu yatmaktadır.

Eğer Kürt özgürlük hareketini pasif konuma düşüremiyorsa, o zaman Güneyli güçleri ABD üzerinden zorlayarak Kürt özgürlük hareketinin üzerine sürmeyi hedefliyor. Bunu başarırsa, birlikte gerillanın üzerine giderek ezmeyi önüne hedef olarak koymuştur. Mevcut bütün siyasi görüşmelerin, çabaların amacı bu olduğu gibi, askeri saldırıların amacıda budur.

5 Kasım’dan sonra medya savunma alanlarına yönelik hava ve kara saldırıları artmıştır. Güney Kürdistanlı güçlerin hem hava oparasyonlarından, hem de kara operasyonlarından bilgileri vardır. Sadece zamanı ve yeri Güneyli güçlere bildirilmemiştir. Çünkü kara harekatı ya da hava saldırısı olduğunda ABD, Güneyli güçlerle Türkiye’nin karşı karşıya gelmemesi için uygun biçimde bilgilendirmektedir. Türkiye ile Güneyli güçlerin ilişkisini düzeltmek isteyen ABD’nin her iki tarafa çeşitli biçimlerde baskı yaparak, bu ilişkileri zorlayacak ve sürtüşmeye yol açacak bir durumun ortaya çıkmaması için dikkatli olmalarını istemektedir. Dolayısıyla Güneyli güçlerin, ‘bizim kara ya da hava harekatından haberimiz yok’, demeleri anlamsızdır. Zaten zaman zaman ‘bilgimiz var’ demeleri bilgi verildiğini göstermektedir.

ABD’nin Güneyli güçlerle Türkiye ilişkilerinin düzeltilmesi için çaba harcadığı bilinmektedir. Bu açıdan Güney Kürdistanlı güçlerle Türkiye arasında ilişkiler çeşitli yollarla sürmektedir. Ancak Türk devleti ilişkileri alt seviyede tutmaya özen göstermiştir. Daha doğrusu bilinçli olarak alt seviyede tutma çabası içinde olmuştur. Böylelikle hem ABD’den, hem de Güneyli güçlerden taviz koparmayı, onları PKK konusunda kendi çizgisine yakınlaştırmayı hesaplamaktadır. Türkiye’nin birkaç yıldır verdiği mücadelenin esası, Güneyli güçleri PKK’nin karşısına çıkarmaktır. ABD’nin doğrudan PKK

"Gerilla tasfiye edildiğinde Türk devleti kesinlikle Kürt halkının özgürlük özlemlerini ortadan kaldırmak için eski inkarcı politikayı uygulamaya devam ettirecektir. Tüm parçalarda Kürt özgürlük mücadelesinin sınırlandırılması, etkisizleştirilmesi için elinden gelen çabayı gösterecektir. Pozisyonunu güçlendirdikten sonra Güney Kürdistan'daki oluşumu sınırlama mücadelesi içinde olacaktır"

ile savaşmayacağını, savaşamayacağını bildiğinden, ABD vasıtasıyla Güneyli güçler üzerine baskı kurup, bunların PKK konusunda kendisiyle beraber hareket etmesini sağlamaya çalışmıştır. Bu konuda kısmi sonuçlar da almıştır. Zaman zaman Güneyli güçlerin hem siyasi olarak, hem de farklı bir biçimde Kürt özgürlük hareketine karşı olumsuz tutumları görülmüştür. Ancak bir çatışma veya savaş durumuna girilmemiştir.

Güneyli güçlerin PKK ile savaşması zordur

Güneyli güçlerin baskılara rağmen PKK ile çatışması zararına olacağından, PKK ile savaştırılmaları kolay değildir. Buna rağmen Türkiye Güneyli güçlerle ilişkilerini daha da geliştirerek PKK üzerine sürme çabası içine girmiştir. Son zamanlarda çeşitli görüşmelerin sıklaşması bununla ilgilidir. Ancak Türk devleti çok kaba bir dayatma içinde olduğundan fazla sonuç alması beklenemez. Türk devleti, Güneyli güçlere 'seninle ilişki geliştirebilmem için PKK'ye karşı tutumunu görmem lazım' diyor. Bu konuda ön koşul sunuyor. Geçmişte belki bu dayatmalar sonuç verebilirdi, ancak Zap direnişi ve Newroz'da gerçekleşen özgürlük devrimi sonrası tüm parçalardaki halkımızın PKK'ye sempati ve bağlılığının yükselmesi Türkiye'nin bu güçleri PKK'nin üzerine sürmesini zorlaştırmıştır. Tarihsel bir ihanet damgasını yemeyi göze almadan bu güçlerin PKK üzerine yürümesi, böyle bir savaş içine girmesi kolay değildir.

Kürdistan halkının bir bütün olarak PKK'ye yaklaşımı bu konuyu zorlaştırdığı gibi, öte yandan Güney Kürdistanlı güçler PKK tasfiye edildiği takdirde Türkiye'nin elinin güçlenerek kendilerini zorlayacağını eskiye göre daha iyi fark etmiş durumdadırlar. Güney Kürdistanlı güçler PKK'ye karşı yürütülecek bir savaşta halkın kendilerine soğuk yaklaşacağını ve bu işe rıza göstermeyeceğini görmektedirler. Öte yandan KDP ve YNK de eskiye nazaran Kuzey, Doğu, Güney Batı, Avrupa'daki Kürtleri daha fazla dikkate alır hale gelmişlerdir. Eskiden çok dar bir yaklaşım içindeydiler, ama şimdi bütün parçalardaki halkımızın özlemlerini, duygularını, düşüncelerini, beklentilerini belirli düzeyde dikkate almak durumundalar. Tüm bunlar Kürtler arası bir savaşı zorlaştırmaktadır. Nitekim Kürt halk Önderi dört duvar arasında İmralı'da bile sınırlı bilgilerle bu sonuca varmıştır. "*PKK ile bu örgütler karşı karşıya çıkarılamaz, bunu yapmak mümkün değil*" diyerek mevcut objektif durumu gördüğünü ortaya koymuştur. Önderliğimizin bu değerlendirmeleri Güney Kürdistan halkını etkileyeceği gibi, bu güçlerin de dikkate almasını beraberinde getirecektir.

ABD'nin, PKK'ye karşı tutum alması konusunda Güney Kürdistanlı güçler üzerinde baskısı halen devam etmektedir. Sadece Türkiye değil ABD de bu güçler üzerinde baskı yapmaktadır. ABD, Güneyli güçleri PKK'ye karşı savaştırmanın zor olduğunu gördüğünden ilk önce PKK'yi aktif konumdan pasif konuma düşürerek Türkiye'yi rahatlatmayı hesaplamaktadır. Nitekim son zamanlarda Güneyli güçlerin PKK'ye ateşkes çağrıları artmıştır. Artık silahlı mücadele dönemi geçmiştir, sorunları demokratik yoldan çözmek gerekir, söylemlerini sıklaştırmaları bu nedenledir. DTP heyeti gittiğinde belli şeyler söylemeleri de aslında Kürt özgürlük hareketini bir ateşkese zorlayarak ABD'nin ve özellikle de Türk hükümetinin isteğini yerine getirme çabası olarak görülmelidir. Bu tür yaklaşımlar kesinlikle kendi düşünceleri değildir. Bu onlar için bir gaflet durumunu ifade etmektedir.

Türkiye Kürtlerin varlığını kabul eden demokratik bir ülke değildir

Tabi ki Kürt özgürlük hareketi de sorunların savaşla, şiddetle çözülmesini istemiyor. Sorunun demokratik siyasi yollardan çözülmesini istiyor. Ancak Türk devletinin buna yanaşmadığını tüm dünya bilmektedir. Çünkü Türkiye demagojik söylem ve oyalama anlayışı dışında Kürtlerin varlığını kabul eden demokratik bir ülke değildir. Bu nedenle de Kürtlere demokratik yollardan haklarını elde etme imkanı vermemektedir. Sınırlı bazı mücadele imkanı olsa da, buna da dünyadaki koşullar gereği bir özel savaş biçimi olarak göz yummaktadır. Yoksa mevcut politikası hala inkarcıdır.

PKK ve gerilla tasfiye edildiğinde Türk devleti kesinlikle Kuzey Kürdistan'da Kürt halkının özgürlük özlemlerini tümüyle ortadan kaldırmak için eski inkarcı politikayı devam ettirme uygulamalarını hızlandıracaktır. Yalnız Kuzey Kürdistan'da değil, tüm parçalarda Kürt özgürlük mücadelesinin sınırlandırılması, etkisizleştirilmesi için elinden gelen çabayı gösterecektir. Bırakalım tasfiye etmeyi, Kürt özgürlük hareketini daralttığı zaman bile pozisyonunu güçlendirdikten sonra Güney Kürdistan'daki oluşumu sınırlayıp siyasi etkisi olmayan bir güç haline getirme mücadelesi içinde olacaktır. Daha sonra bu yaklaşımını ABD'ye de kabul ettirmeye çalışacaktır. Zaten İran, Suriye ile anlaşmıştır. Arap ülkelerinin de Güney Kürdistan'daki federe hükümetin konumunu sınırlandırmaya destek vereceği açıktır. ABD ve Avrupa siyasal çıkar peşinde oldukları için böyle bir konumu kabul edeceklerdir. Tümden ortadan kaldırılmamış olsa bile, sınırlandırılmış, hatta Katar'dan, Kuveyt'ten daha geri bir oluşum haline getirilecektir. Böyle bir oluşumun varlığı da aslında İran, Suriye ve Türkiye'deki Kürtlerin inkarı, mücadelesinin bastırılması, çıkarlarına feda edilmesi,

gözden uzak tutulması temelinde gerçekleşecektir. Türkiye ve bölge sömürgeci güçleri fırsatını bulduklarında, bu daraltılmış oluşumun da icabına bakmaya çalışacaklardır.

Gerilla dağıtılırsa eskisinden fazla imha politikası uygulanacaktır

Bu yazıyı yazdığımız sırada DTP'liler görüşmelerini tam bitirmemişlerdi. Ancak görüşmenin esasının KDP ve YNK'nin DTP'ye, gerillanın silah bırakması, telkini etrafında geliştiğini söyleyebiliriz. Sorunlar demokratik yollardan çözülmeli, bu konuda sizin gibi çaba gösterecek partileri destekleriz, demişlerdir. Bunu AKP'yi kurtarma planının bir parçası olarak da görmek gerekir. Halkımız, ABD ve Türkiye etkisiyle bu güçlerin böyle bir yaklaşım içine girdiklerini bilmelidir.

Sorunların şiddetle çözülmeyeceğini PKK'den, Kürt özgürlük hareketinden daha fazla söyleyen, buna ideolojik olarak da inanan başka bir güç de yoktur. Bu tür söylemleri dillendiren milliyetçi liberal bazı çevreler ve Güneyli güçler, devletçi -iktidarcı zihniyette sahip olanlardır. Kürt özgürlük hareketinin böyle bir yaklaşımı yoktur. İktidarcı ve devletçi olanlar Kürt sorununun makul bir çözümünü kabul etmediklerinden, iktidar ve devlete ulaşmak için savaşırlar. Kürt halkının temel hakları kabul edilmediği zaman amaçlarına ulaşmak için silahlı mücadeleyi mubah görürler. Kürt özgürlük hareketinin böyle bir yaklaşımı olmamasına rağmen bu çevrelerin, silahlı mücadelenin zamanı geçmiş, sorunlar demokratik yoldan çözülmeli demelerinin bir anlamı yoktur. Onlar da biliyorlar ki, Kürt özgürlük hareketi meşru savunma içinde olmasa ve gerillası dağıtılırsa Türk devleti demokratik yoldan sorunu çözme gibi bir yaklaşım içine girmeyecek, aksine eskisinden daha fazla inkarcı, gerici, sömürgeci sistemi restore etmeye çalışacaktır. Klasik inkar ve imhacı güçler zorla "80-90 yılda bir ulus yarattık, bundan vazgeçemeyiz" diyorlar. Bunun için Kürt halkının makul ve en temel demokratik haklarını reddetmektedirler.

Bu iş artık silahla olmaz demek gaflet ve hatta ihanettir

Bu kadar gerici direnişin nedeni, Kürtlerin üzerinde uygulanan Türkleştirme politikasıdır. Eğer Kürtlerin en temel haklarını; dil, kültür, kimlik haklarını kabul ederlerse bu politikalarının boşa çıkacağını düşünmektedirler. Bu politikadan dönmeyi neredeyse ihanet olarak görmektedirler. Bunun için de çok mütevazı haklar konusunda bile adım atma yerine, klasik inkâr ve imhacı siyasette direnmektedirler. Bu güçlerin Kürt özgürlük hareketi tasfiye edildiğinde, zayıflatıldığında, ortada gerilla kalmadı, silahlı mücadele yok diye sorunu demokratik temelde çözeceklerini sanmak safdillik olur, kendini kandırmak olur. Hiçbir dış gücün verdiği güvence de bu gerçeği değiştirmez. Dolayısıyla Güneyli güçlerin telkinlerini dikkate almak gaflet, hatta Kürt gerçekliği dikkate alındığında ihanet olur. Kürt özgürlük hareketi zayıfladığı takdirde inkarcı sömürgeci sistem; "öyle bir ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal tedbirler alalım ki, bir daha PKK gibi bir hareket, siyasal bir güç ortaya çıkmasın" diyecektir. Bunun için de asimilasyona çok boyutlu yüklenecekler ve kendilerine kolaylık sağlayacak işbirlikçi, hain Kürt'ü ortaya çıkarmak için bütün imkanlarını seferber edeceklerdir. Hiç kimsenin bundan kuşkusu olmamalıdır. Bu nedenle Kürt özgürlük hareketine, Türk devleti hiçbir adım atmadığı halde -Kürt sorununun çözümü için bırakalım adım atmayı, bastırma politikasını en yoğun ve en şiddetli bir biçimde sürdürdüğü bir dönemde- "*tek taraflı ateşkes yapın, silahları bırakın, bu iş artık silahla olmaz*" demek gaflettir. Hatta sonuçları itibariyle ihanet konumunda bir yaklaşım ve dayatmadır. Bu açıdan Güneyli siyasi güçlerin ABD ve Türkiye'nin bu dayatmalarına boyun eğmemeleri gerekir. ABD'ye ve Türkiye'ye; 'biz PKK ile karşı karşıya gelemeyiz, dayandığımız Kürt toplumu buna izin vermez' demelidirler. Hatta, bu sorunu çözmek için adımlar atın, Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda ortaya bir niyet çıksın, diyalog başlasın, bir gelişme yaşansın, eğer buna rağmen Türkiye'ye karşı bir direniş olursa, bir karşı koyuş olursa biz o zaman tavrımızı alırız, diyebilmelidirler. Bunun dışındaki dayatmalar tamamen Kürt halkının çıkarına olmayan, dış güçlerin dayatmaları karşısında söylenen sözler olur ki, hiçbir Kürt siyasi gücün bunu yapmaması, böyle bir duruma düşmemesi gerekir. Çünkü Kürt sorunu çözülmediği takdirde Kürt özgürlük hareketi bir teslimiyet anlamına gelecek, hiçbir dayatmayı, hiçbir adımı kabul etmeyecektir. Sonuçta da kendileri daha zor duruma düşeceklerdir. Kendileri zor duruma düşmeden, PKK ile bir çatışma ortamına sürüklenmeden daha dikkatli, doğru politik bir yaklaşımla sorunun çözümü konusunda yardımcı olmaları en doğru olandır.

Amaçları Kürdistan özgürlük mücadelesini boğmak

Türkiye kendi sınırları içinde Kürt sorununu çözmeden, demokratik adım atmadan Güney Kürdistan'la sağlıklı bir ilişkinin geliştirilmeyeceği açıktır. Kendi sorununu çözmeden Güney Kürdistan'la kuracağı her ilişki taktik olmaktan öteye gitmeyecektir. Bu taktik ilişkinin bir yönü Kuzey Kürdistan özgürlük mücadelesini boğmak olurken, diğer yönü Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini boğduktan sonra kendilerine yönelme olacaktır. Bu bakımdan daha sonradan kendilerine yönelecek, kendilerini zor duruma düşürecek bir ilişki içine girmek yerine, Türkiye'yi kendi sınırları içinde bir çözüme zorlamak en doğru politika olacaktır. Kuzey Kürdistan'da bir oyalamayı değil, bir çözümü geliştirmeyi sağlayacak yaklaşımı benimsemeleri, politikalarının esasını Türkiye'nin kendi sınırları içinde Kürt sorununu çözmesini koymaları Güneyliler açısından stratejik bir yaklaşım olmalıdır. Çünkü Türkiye kendi sorununu çözmeden her zaman Güneyliler için de, bütün parçalar için de büyük bir tehlike olarak kalacaktır. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak; ABD'nin ve Türkiye'nin isteği doğrultusunda Kürt özgürlük hareketine şunu yapın, bunu yapın demekten değil, aksine Kürt özgürlük hareketini zayıflatmayan, onunla karşı karşıya gelmeyen ve Kürt sorununun Türkiye sınırları içinde sorunun çözülmesini isteyen bir yaklaşımdan geçer. Böyle bir çözümü dayatacak olan da, zayıflatılmış bir Kürt özgürlük hareketi değil, güçlenmiş ve mücadelesini sürdüren bir Özgürlük hareketi olacaktır. Güçlü olmayan, zayıf kalan ve mücadele yürütemeyen bir özgürlük hareketi Türkiye'de Kürt sorununu çözüme kavuşturamaz, Kürt sorununun çözümünde etkili bir siyasi güç olamaz. Bu temelde de Kürt sorununun çözümünü sağlatarak Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Güney Kürdistan'ın güvenliğini sağlayacak bir aktör rolünü oynayamaz.

DTP ile Güneyli güçlerin görüşmelerinin hangi çerçevede gelişeceğini önceden tahmin ediyorduk. DTP de Güney Kürdistanlı siyasi güçlerin neden böyle değerlendirmeler yaptığını bilmeleri gerekiyor. Bunu bilmeleri için Ortadoğu'daki siyasi fotoğrafın tümüne bakmaları yeterlidir. ABD kendi politikası açısından Kürt özgürlük hareketinin pasif konuma düşürülmesini istiyor. Bu isteğinin bir nedeni de AKP'yi rahatlatmak içindir. Dolayısıyla ateşkes istemleri devletin ya da AKP hükümetinin Kürt sorununu çözüp çözmemesiyle alakalı olan bir durum değildir. Devlet ya da AKP Kürt sorunun çözümünde adım atma eğiliminde olsa zaten Kürt özgürlük hareketi böyle bir eğilim gördüğünde ateşkese de hazırdır. Her zaman bu konuda makul çözüm önerilerini de iletmiştir. Defalarca da ateşkes yapmıştır. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketi için ateşkesin yapılıp yapılmaması bir sorun değildir. Ancak hiçbir sonuç getirmeyecek koşulda bir ateşkes yapmanın anlamı yoktur. Türk devletinin inkarcı-sömürgeci güçlerin imhada karar kıldığı ve imha saldırılarını arttırdığı bir dönemde yapılacak bir ateşkes sadece inkarcı-sömürgeci güçlerin Kürt özgürlük hareketini bastırmasına hizmet eder. DTP esas olarak da Türkiye'deki siyasi güçlerin yaklaşımlarına bakarak tutumunu belirlemelidir. Türkiye siyasetinde Kürt sorununun çözümü konusunda gerçekten bir adım var mı yok mu? Adım atma eğilimi varsa tabi ki bunu kolaylaştırıcı yaklaşımlar olur. Ama yoksa ne DTP'nin, ne de başka bir gücün kendisini aldatmaması gerekir.

DTP Kürt sorununun demokratik çözümü için mücadele etmelidir

DTP'nin mevcut durumda esas yapması gereken iş Kürt sorununun demokratik çözümü için mücadele etmektir. Bu konuda örgütlenmesini ve mücadelesini geliştirmektir. Bu konudaki politikasını maddi bir güce dönüştürmektir. Kendilerinin de sık sık dediği gibi, esas olarak da iç dinamiklere dayanarak Kürt sorununun çözümünü esas almalı, dışarıdan kimin ne söylediğinden çok, iç dinamiklerde hangi gelişmelerin var olup olmadığına bakmalıdırlar. Tabi ki dış dinamikler de dikkate alınmalıdır. Günümüzde dış dinamikleri dikkate almamak doğru olmaz, ama hala Türkiye'de inkarcı sömürgeciliğin bu kadar köklü olduğu bir dönemde esas olarak da Türkiye'nin iç dinamiklerinin nasıl olduğuna bakmak, bu temelde politik tutumları, yaklaşımları, söylemleri geliştirmek gerekmektedir. Bu açıdan DTP esas olarak da içerideki demokrasi güçleriyle sorunu çözme politikası izlemelidir. Özellikle son dönemlerde Kürt demokratik güçleri ile Türkiyeli demokratik güçler arasında ittifak geliştirme, demokrasi mücadelesini ortaklaştırma eskisine göre artmıştır. Sol demokrat siyasi partileri, aydın ve yazarları, sivil toplum örgütlerini, emekçi örgütlerini, gençlik ve kadın örgütlerini kapsayan bir çatı partisiyle siyasete müdahale etme imkanları doğmuştur. Kürt sorununun

çözümünde esas olarak da bu dinamiği esas almak önemlidir. Tabi ki sadece belirli siyasi partileri değil, geniş toplumsal kesimleri esas almak gerekiyor. Aydınları, yazarları, sivil toplum örgütlerini ve meslek kuruluşlarını mutlaka bu işin içine sokmak gerekiyor. Böyle geniş yelpazeye seslenecek bir çatı partisi ortaya çıkarsa, gerçekten de Türkiye'de Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda çok önemli bir siyasal güç haline gelebilir. Şu bu dış gücün söyleminden kat kat daha fazla Kürt sorununun demokratik siyasal çözümü konusunda rol oynayabilir.

Demokrasi istemi sol demokratik ittifak tarafından karşılanabilir

AKP iktidarının demokrasiyi de, Kürt sorununda demokratik çözümü de getirmeyeceği anlaşıldığı bir süreçte demokrasi güçlerinin, emek güçlerinin canlanması ve harekete geçmesi tarihsel bir fırsat olarak değerlendirilmelidir. Bu süreç ve demokratik sol güçlerin canlanması kesinlikle ciddiye alınmalıdır. Mevcut durumda ortaya çıkan demokrasi özlemlerinin, demokrasi istemlerinin, açılımların sol demokratik bir ittifak tarafından karşılanabileceğini söyleyebiliriz. Kitleler giderek daha fazla da bu yöne doğru bir eğilim gösterebilir. Liberal kesimler de böyle bir demokrasi hareketine güç ve destek verirler. AKP örneğinde olduğu gibi İslami kesimlere güç verenler içinde yer almasalar da sol demokrat bir harekete sıcak bakarlar. Nitekim AKP içinde yer almadılar, ama AKP hükümetinin programını, söylemlerini kendi açılarından uygun bulunca destek vermeleri gelişti. Bu açıdan Türkiye'yi demokratikleşme iddiasında olacak ve Kürt sorununu demokratik çözüme kavuşturma kararlılığında olacak bir harekete çok geniş çevreler destek verir. Böyle bir ivmenin ortaya çıktığı, rüzgarın estiği dönemde sol demokratların toplumu etkileme düzeyi mevcut örgütlenme düzeyinden daha fazla olur. Çünkü demokrasi ve özgürlük mücadelesi bir yönüyle de topluma güven verme ve doğru mesajlar iletme havası yaratır. Yeter ki toplumda demokratikleşme ve özgürlük konusunda bir şeyler yapılacağı inancı doğsun. Bu hava yaratıldıktan sonra halkın sol demokratik bir ittifaka, bir programa, temel demokratikleşme sorunlarını çözecek bir harekete destek verir. Bunu kesinlikle böyle değerlendirmek gerekir. Bazı çevrelerin; şunların gücü nedir, bunlar bir ittifak olsa ne olur ya da geçmişte şu türlü hastalıkları vardı, biçimindeki propagandalardan etkilenmemek gerekir. Tabi ki belirli sıkıntılar, sorunlar vardır, ama bir rüzgar estirilirse toplumsal kesimler bu hareket etrafında toplanır. Ecevit bile yoğun baskı ortamından çıkıldığı ve demokrasi özlemlerinin artığı 1970'li yıllarda sosyalist, sosyal demokrat ve liberal kesimlerin desteğini aldı. Toplumun demokratikleşme ve gelir dağılımı konusunda nefes almak istediği bir dönemde, yalnız ezilenler ve emekçiler değil, çeşitli siyasal görüşler ortak bir noktada birleşme yaklaşımı içinde olurlar.

Sol demokratik güçler bir çatı partisi altında toplanmalı

Türkiyeli ve Kürdistanlı sol demokrat güçlerin ve demokratikleşmek isteyen tüm kesimlerin ortak bir hareket geliştirmesi ve bir çatı partisi etrafında toplamasına olumsuz ve karamsar bakanlara; böyle bakmanın doğru olmadığını, yetersizlikleri, zaafları görerek bunlar konusunda çözümler üretmek ve iyimser, pozitif bakmanın bu dönemin yaklaşımı olduğunu kavratmak gerekir. Öte yandan özgürlük ve demokrasi mücadelesinde her zaman pozitif bakış olduğunda gelişme yaratılır. Negatif söylem, negatif bakış olumlu gelişmeleri bile geriye çeker. Negatif söylem, negatif yaklaşım önemli gelişmelerin içini bile çürütebilir, tüketebilir. Tarihte ne zaman bir negatif üslup ortaya çıkmışsa o hareketin ivmesi geriye düşmüştür ve etkisizleşme sürecine girmiştir. O açıdan demokrasi özlemi olan toplumsal kesimlerin, emekçilerin, çeşitli çevrelerin mevcut hükümet ve devlet yönetiminden rahatsız olduğu bir dönemde umutlanmamak, hala negatif söylemlere saplanarak, güçlü bir hareket geliştirme iddiasında olmamak, belirli söylemlere, geçmişteki belirli eksikliklere takılmak doğru bir yaklaşım değildir. Özellikle bazı dar milliyetçi çevreler böyle bir birleşmeyi geriye çekmeye çalışmaktadırlar.

Türkiye'deki demokrasi güçleri birleşmeli

Türkiye'deki milliyetçi sol denen çevreler özellikle 'Kürtlerle ilişkilenirsek, birleşirsek demokrasi hareketi gelişmez, büyümez, eğer AKP'ye alternatif olacaksak CHP ve başka çevrelerle ilişkilenmek daha doğrudur' biçiminde yanlış bir eğilim içine girmektedirler. Aslında Türkiye'nin sorunlarını çözecek demokrasi güçlerinin arayışlarını saptırmaya, tekrardan sol milliyetçi eğilime doğru yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Bu dalgayı, bu akımı tekrardan CHP veya benzer güçler içinde eritme çabası içindeler. Bunu devletin derinliklerinde yapanlar vardır, CHP içinde yapanlar vardır. Yine işçi hareketinde, sol harekelerde Kürt sorununa olumsuz yaklaşan çevreler vardır. Bu tuzağa düşülmemesi gerekir. Özellikle de tutarlı Türkiyeli demokrasi güçlerinin bu eğilimde olanlara karşı mücadele vermeleri gerekir. Kürt sorununun doğru çözümüne yaklaşmayan hiçbir hareketin Türkiye'de demokrasiyi geliştirmeyeceğini bilmesi gerekir. Demokratik gelişmenin ancak Kürt sorununa tutarlı çözüm olan yaklaşımlardan geçtiğini görerek bu tür oyunlara, tuzaklara, bu tür parçalama çabalarına karşı koymalıdırlar. Kürt özgürlük hareketine karşı savaş yürüten ve billi güç odaklarından beslenen ya da etkilenen bazı çevreler birçok yoldan Türkiye'deki demokrasi güçleriyle Kürt demokratik güçlerinin birleşme eğilimini sabote etmeye, bozmaya, gelişmesini engellemeye çaba göstermektedirler. Bunun görülmesi gerekiyor. Öte yandan tabi ki AKP hükümetinin zayıflamasından ortaya çıkan boşluğun ve demokrasi özlemlerinin CHP gibi, Deniz Baykal gibi demagoglara kaptırılmaması, bu konu-

"Kürt sorununun çözümüne yaklaşmayan hiçbir hareketin Türkiye'de demokrasiyi geliştirmeyeceğini bilmesi gerekir. Özgürlük hareketine karşı savaş yürüten ve belli güç odaklarından beslenen ya da etkilenen çevreler birçok yoldan Türkiye'deki demokrasi güçleriyle Kürt demokratik güçlerinin birleşme eğilimini sabote etmeye, bozmaya, gelişmesini engellemeye çaba göstermektedirler"

da hem Kürt demokratik güçlerin, hem de Türkiyeli demokrasi güçlerinin çok dikkatli olması gerekmektedir.

Çeşitli Kürt kesimleri de Türkiye'deki demokrasi güçlerine soğuk yaklaşmaktadırlar. Özellikle de sol demokratik güçlere karşı soğuk bir duruş var. Bunlar bir yönüyle milliyetçi bir kesim olduğu gibi, diğer yönüyle de; Kürt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini dış güçlere bağlayan bir anlayışa sahip olanlardır. Bunun doğru olmadığı açıktır. Dış güçler ekonomik ve siyasi çıkarları gereği Kürt sorununun çözümünde tutarlı politika izlemek yerine, kendi ekonomik ve politik çıkarları için kullandıkları bir enstrüman olarak görmektedirler. Gelinen aşamada Kürt sorununun çözümü artık dış güçlerin, dinamiklerin etkisiyle değil de, iç dinamiklerle çözülme imkanlarına sahiptir. Dış dinamikleri değerlendirmek, dışarıdan Türkiye'nin liberalleşmesini isteyen, demokratik açılımlar yapmasını destekleyen kesimlerin katkısını almak gerekir. Ancak şunu bilmek gerekir ki, Türkiye Kürt sorununu bastırmada esas olarak da dış güçlere dayanmaya çalışıyor. Devlet imkanını kullanarak ABD'yi de, Avrupa birliğini de arkasına alarak Kürt özgürlük hareketini bastırmaya çalışıyor. İsrail ile ilişkisini bu çerçevede kullanıyor. İran ve Suriye ile ilişkisini bu eksende yürütüyor. Dünyanın hiçbir bölgesinde olmadığı kadar ilişkiler çıkar üzerine kuruluyor. Bu nedenle dış güçler devletleri ve bölgede eskiden beri örgütlenmiş toplulukları esas alıyor. Politikanın bu karakterinden en fazla Kürtlerin zarar gördüğü tartışmasızdır. ABD ve Avrupa başta olmak üzere bölgeyle ilgilenen ülkelerin bunun bölgemize uygulanmasında bu zihniyeti terk etmedikleri açıktır.

Kürt milliyetçi çevrelerin yaklaşımı ciddiye alınmamalı

Ortadoğu dengeleri söz konusu olduğunda dış güçler ekonomik ve siyasi çıkarları gereği Türk devletini dikkate alan, onunla karşı karşıya gelmeyen bir yaklaşım içindedirler. Dolayısıyla Türkiye'nin inkarcı ve imhacı politikasını boşa çıkarmak esas olarak iç dinamikleri harekete geçirmekle mümkündür. Irak'taki durumda dış dinamiklerle Saddam liderliğindeki devlet karşı karşıya gelmişken, Türkiye'yi kendi politikaları doğrultusunda kullanmayı düşünmektedirler. Bu açıdan milliyetçi Kürt çevrelerin Kürt sorununun çözümünü dış dinamiklere bağlama yaklaşımları kesinlikle büyük bir yanılgıdır. Tabi ki dış güçleri değerlendirilmelidir, ama bunun bile Türkiye'de demokrasi güçleri ağırlığını koyduğu zaman etkili olacağını unutmamak gerekir. Nitekim AB, Türkiye'de demokrasi hareketi etkili olmadığı için çok doğal ve ileri olmayan açılımları bile Türkiye'ye yaptıramamaktadır. Demek ki, dış güçlerin, dış dünyadan dillendirilen belirli liberal veya demokratikleşme açılımlarının yaşam bulması için bile Türkiye'de bir iç dinamik gerekmektedir.

Bu gün Türkiye içindeki demokratik güçleri etkili olma koşulları eskiye nazaran çok artmıştır. Bu açıdan Kürt milliyetçi çevrelerin yaklaşımını fazla dikkate almamak gerekiyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi demokrasi güçleri ya da toplumdaki demokratik eğilim eğer bir iyi programla toplumun karşısına çıkarsa Türkiye'de güçlenme şansı doğmuştur. Bunun örnekleri çoğalmaktadır. Latin Amerika ve birçok ülkede bunu görmek mümkündür. Sol demokratlar; Gökkuşağı hareketi, Zeytin Dalı hareketi ya da değişik çatı partilerle bu amaçlarına ulaşmışlardır. AKP bile bir nevi bu örneklerde görüldüğü gibi Türkiye'deki demokrasi güçlerine seslenerek kazanmıştır. Özal bile bu yönlü eğilimlere seslenerek hükümet olmuştur. Bu açıdan önemli olan, toplumda demokrasi ihtiyacı, demokrasi özlemi var mı, toplumda böyle bir rüzgar esiyor mu? Eğer bu varsa o zaman dar yaklaşım içinde olmayan, çok geniş kesimleri kapsayan çatı partisinin sonuç alacağına inanmak lazım. Bugün gerçekten de böyle bir yaklaşım ortaya konulursa sonuç alınır.

Tek dil tek millet tek vatan söyleminden vazgeçmiş değiller

Böyle bir çatı partisinin kurulmasında çeşitli sıkıntılar ortaya çıkabilir. Bazı sol demokratik güçler çok dar yaklaşımlarıyla, kendi programlarında ısrar ederek, bu konuda yeterli esnekliği göstermeyerek böyle bir oluşuma yanaşmayabilirler. Böyle bir oluşum için sadece bir kaçının katılması yetmez. Özellikle belirli bir etkisi olan güçlerin katılması şarttır. Bu kesimlerin girmesi sağlanmazsa o zaman yine istenen hava ve etki yaratılamaz. Burada sorun sol demokratik ittifakın sonuç alıp almayacağı değil, başarılıp başarılamayacağıdır. Başarıldığı takdirde kesinlikle sonuç alınacaktır.

Şu anda Türkiye'de sol ve demokratik güçlerinin, emekçilerin hareketlenmesini gören CHP, bu hareketliliği kendisine çekmeye çalışacaktır. Bu konuda dikkatli olmak gerekir. CHP Kongresinde yine Deniz Baykal seçildi. Deniz Baykal tamamen derin devletin emrindedir. Kürt özgürlük hareketini bastırma politikasının bir figürüdür. Bu rolü oynamaktan zerre kadar vazgeçmiş değildir. Kongrede Kürtçe bir iki şarkı çalması onların Kürt sorunu veya demokratikleşme konusunda bir politika değişikliğine gittiğini göstermez. Zaten konuşmasında da çok ciddi şeyler söylemedi.

"Her kes dilini konuşabilir, öğrenebilir, türküsünü dinleyebilir" dedi. Son yıllarda bunu generaller de söylüyor. Şimdiki inkarcı-sömürgeci zihniyetin söylemi budur. Artık eskisi gibi Newroz yoktur, Kürt yoktur, demiyorlar. Ama tek dil, tek millet, tek kültür, tek vatan, söyleminden vazgeçmiş de değiller. Bu nedenle Deniz Baykal'ın kongresi Kürt sorunu konusunda her hangi bir açılım yapmamıştır. Bir açılım yapmıştır gibi değerlendirmek çok yanlıştır. Kaldı ki konuşmasında böyle bir açılım yapıldığına dair her hangi bir değerlendirme de yoktu. İnkarcı-sömürgeciliğin ya da asimilasyonculuğun yeni söylemini dillendirmiştir. Herkes anadilini öğrenebilir, türküsünü söyleyebilir, derken bile asimilasyon politikasının devam etmesini Türkiye'nin temel politikası olarak ortaya koymuştur. Bu açıdan Kürt halkı ve emekçiler CHP'nin bu yeni ortaya çıkan özgürlük ve demokrasi özlemini, demokrasi güçlerinin canlanmasını kendilerine kanalize etmesinin önüne geçmelidir. Doğru demokrasi hareketinin ortaya çıkması için de bu gerekiyor. Kürt'üyle, Türk'üyle demokrasi güçler bir araya gelmezse ortaya çıkan durumu CHP değerlendirir ve bu daha tehlikeli bir sonuç ortaya çıkarabilir. Bu açıdan DTP'nin ve demokrasi güçlerinin böyle bir ittifakı gerçekleştirmesini ve bunun pratikleştirmesini bu nedenle de çok önemli görüyoruz.

1 Mayıs Newroz ruhu ile birleşmiştir

Bu yılın 1 Mayıs'ı her zamankinden farklı geçti. Çünkü Newroz'da Kürt halkının özgürlük iradesi ortaya çıkmıştı. Kürt halkı büyük bir ayağa kalkışı gerçekleştirmişti. Bu büyük bir demokrasi gücü anlamına geliyordu. Bu güç Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük güçlerine de büyük bir cesaret vermiştir. Öte yandan AKP hükümetinin Newroz'da kendisini ayakta tutmak için Kürt özgürlük hareketine saldırıp, vatanın milletin birliğini koruyan bir hükümet olduğunu ispatlamaya yönelmesi gibi, 1 Mayıs'ta emekçilere ve sol demokratik güçlere saldırarak "bakın devleti en iyi ben koruyorum, yıkıcı güçlere, sol güçlere karşı da devleti en iyi ben savunuyorum" mesajını vererek klasik iktidar güçlerine kendini kabul ettirmeye çalışmıştır. Hem Kürt özgürlük hareketine, hem de Türkiye'nin emekçi ve demokrasi güçlerine saldırmasının nedeni kapatılma sürecine girdiği bir dönemde kendini kurtarmaya, kendini yeniden hükümet ve iktidarda tutmaya yönelik bir çaba olarak değerlendirmek gerekiyor. Öte yandan Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli demokrasi güçleri 1 Mayıs'ta birleşecekti. Bu birleşme, inkarcı sömürgeci güçlerin on yıllarca Kürt özgürlük hareketi ile Türkiye halkının birleşme politikasını yerle bir edecekti. Bu da Kürt özgürlük hareketi etrafında kurulan çemberi kıracaktı. Böylece demokrasi güçleri inisiyatifi ele alarak Türkiye'deki inkarcı sömürgeci güçlerin politikasını etkisizleştirecek, kıracak bir sürecin başlamasını sağlayacaktı. AKP Türkiyeli demokrasi güçleriyle Kürt demokrasi gücünün birleşmesini engelleyerek inkarcı sömürgeci güçlerin bu korkusunu gidermeye ve onların istediği bu politikayı uygulamaya geçirerek kendisini kurtarmaya çalışmıştır.

Her ne kadar 1 Mayıs'ta emekçilerin yürüyüşü ve Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli demokrasi güçlerinin birleşmesi fiili olarak engellense de Newroz ile 1 Mayıs ruhu birleşmiştir. Bunu rahatlıkla görebiliriz. Artık Kürt demokrasi gücü ile Türkiyeli demokrasi güçleri birleşerek ülkenin daha özgür, daha demokratik, daha adil bir ülke olma mücadelesini verme imkanına kavuşmuşlardır. Bunu böyle görmek gerekir. Türkiye'de bir ekonomik kriz yaşanması da bu zemini güçlendirmiştir. Önderliğimizin belirttiği; anti tekel, barış ve demokrasi ilkeleri temelinde demokrasi güçlerinin bir araya gelme koşuları bu bahar aylarında çok iyi olgunlaşmıştır. Bu açıdan 1 Mayıs, aslında Türkiye halkının da, Kürt halkının da özlemi olan hakların birliğinin ve kardeşliğinin gerçekleştirilme imkanlarını fazlasıyla doğurmuştur. Yine Denizlerin sahiplenilmesi de bu zeminin güçlenmesiyle ilgilidir. Tabi gençliğin ve sol demokrat güçlerin Denizleri ilk defa bu düzeyde güçlü biçimde sahiplenmesinin altında yatan en temel gerçek, Kürt halkının, Kürt özgürlük hareketinin özgürlük ve demokrasi gücü olarak Türkiye'nin özgürlük ve demokrasi tarihine, özgürlük ve demokrasi dinamiklerine sahiplenmesi olarak görülmelidir. Kürt gençliği, Kürt halkı Denizleri sahiplenmiştir. Bu kitlesel sahiplenme, Türkiye demokrasi güçlerinin sahiplenmesiyle birleşince; Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusufların anılması 1980'den bu yana ilk defa bu düzeyde güçlü olmuştur. Bu da Türkiye demokrasi güçlerinin canlanmasını, or-

tak bir tutum ve ruhla Kürt demokratik güçleriyle birleşerek yeni bir hamle yapma imkanlarını doğurmuştur.

1 Mayıs'ta maskeleri düşmüştür

1 Mayıs engellenmeseydi Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli demokrasi güçlerinin birleşmesi çok güçlü biçimde gerçekleşecekti. 1 Mayıs Türkiye halkına, toplumuna güçlü bir demokratikleşme mesajı verecekti. İnkarcı sömürgeci güçlerin; vatanı bölüyorlar, demagojisiyle vatan, millet savunucuları olma maskeleri tamamen düşecekti. Ancak 1 Mayıs'ı engelleyerek bu maskenin düşmesini engelleyememişlerdir. Kürt demokratik güçleri ile Türkiye demokrasi güçlerinin birleşmesi eğiliminin artması, 1 Mayıs'ta yürütülen baskıyla birleşme kararlılığını ortaya çıkarmıştır.

Newroz'dan sonra Önderliğimizin de sık sık ifade etmesi ve hareketimizin de bunu desteklemesiyle çatı partisi gerçeğinin herkese umut vermesi de daha anlamlı hale gelmiştir. 1 Mayıs'ta çatı partisinin sosyal zeminin ve siyasal ikliminin ortaya çıkması engellenmek istenmişse de bu başarılamamıştır. AKP 1 Mayıs'a izin verseydi belki bir süre daha bazı çevreler için demokratikleşme umudu olmaya devam edecekti. Demokratik bir alternatif hareket ihtiyacı bu düzeyde zorunlu ve güçlü hale gelmeyecekti. AKP 1 Mayıs'ta bu umudu tümden tüketerek yeni bir demokratik alternatif gücünün ortaya çıkmasını zorunlu hale getirmiştir. 1 Mayıs'ta AKP daha da çok bitmiştir. Bir yönüyle 1 Mayıs'ta emekçilere, demokrasi güçlerine yönelik gerçekleştirilen faşist zihniyetle müdahale; altermatif demokrasi gücü ihtiyacının daha da artması açısından 'bir musibet bin nasihatten yeğdir' deyiminde olduğu gibi hayırlı sonuçları olmuştur diyebiliriz.

Sonuç olarak; Türkiye'nin geleceğini Newroz ve 1 Mayıs ruhu belirleyecektir. Newroz ile 1 Mayıs ruhu birleştiğinde bu gücün önünde hiç kimse durmayacaktır. Yeter ki Türkiyeli demokrasi güçleri ve Kürt demokrasi güçleri ortaya çıkan bu imkanı örgütlemeye, toplumu demokrasi mücadelesi içinde birleştirmeye götürecek bir performansı, çalışmayı göstersinler. Mevcut durumda eğer Newroz ve 1 Mayıs heyecanıyla bir çalışma içine girilirse Türkiye tarihinde ilk defa demokratikleşmeye bu kadar yakın olacaktır. İlk defa Türkiye halkıyla Kürt halkı birleşerek Türkiye'yi demokratikleştirip, özgür bir ülke haline getirecektir. Biz bunun objektif koşullarının çok elverişli olduğunu, sıranın bunu maddi bir olgu haline getirecek örgütlere ve siyasetçilere düştüğünü söyleyebiliriz. Un, şeker, yağ, her şey hazır. Sıra bunu değerlendirecek ustalara kalmıştır. Kürt demokratik güçleri ile Türkiyeli demokrasi güçleri eğer bu yeteneği gösterirlerse 2008 yılı Türkiye'nin ve Kürdistan'ın özgürleşmesinde ve demokratikleşmesinde bir dönüm noktası haline gelecektir.

Türk devleti operasyonlarda kimyasal silah kullanıyor

Türkiye bir yol ayrımına gelmiştir. Ya demokratikleşecektir ya da daha baskıcı politikalara mahkum olacaktır. İnkarcı-sömürgeci devlet tercihini Kürt özgürlük hareketini bastırmak için saldırılarını arttırmadan yana yapmıştır. Kara harekâtı, hava saldırıları, Türkiye sınırları içinde operasyonların arttırılması bu inkâr ve imha siyasetinin neyi hedeflediğini göstermektedir. Nitekim Genelkurmay başkanı, İsrail elçiliğinin verdiği bir resepsiyonda açıkça "bana bitirme görevi verildi, ben bu sorumluğu aldım, eğer bitiremezsem vatan haini ilan edilirim, ihanet içinde olmuş olurum" diyerek aslında Kürt özgürlük hareketini bastırma konusunda sonuna kadar mevcut çizgiyi izleyeceklerini ilan etmiştir. Bunun için her türlü imkanı deniyorlar. Bunun için Güney'e yükleniyorlar, AB'ye yükleniyorlar, ABD'yi kendine göre eleştiriyorlar. Bunları her türlü baskı ve silahı kullanarak vahşi biçimde Kürt özgürlük hareketini bastırma politikasına bu güçlerin sessiz kalmasını sağlamaya çalışıyorlar.

Nitekim her türlü zulmü, baskıyı, operasyonu yapmalarına rağmen dış güçlerden fazla bir ses çıkmamaktadır. PJAK basınının vurulmasına yönelik gösterilen sessizlik buna örnektir. PJAK basınının bulunduğu yere tonlarca ağırlıkta bombalar atmışlardır. Sadece parçalayan, yaralayan bombalar atmamışlar, artık ne tür gaz kullandıysalar, bu gazlarla altı gerilla şehit düşmüştür. Bunlar kesinlikle şarapnel parçalarıyla şehit düşmemişlerdir. Zehirlenerek şehit düşmüşlerdir. Bu silahlar da Türk devletinin yaptığı silahlar değil, NATO ya da ABD'nin yaptığı silahlardır. Bunlar da gösteriyor ki, Türk devleti hem kendini pazarlayarak, hem de kendi siyasi konumunu, bölgedeki konumunu kullanarak bu güçlerin her türlü saldırıya göz yummasını sağlamaya çalışıyor.

Operasyonların bu dönemde yoğunlaşması kesinlikle Kürt özgürlük hareketini bitirme kararının sonucudur. Çünkü 2007 yılında MİT müsteşarının dediği gibi ya bu sorunu şiddetle ezecek ya da demokratik yoldan

"Türkiye'nin hem bölge devletlerinin, hem de dış güçlerin desteğini alarak Özgülük hareketini ezme politikasında ısrar ettiği ve Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda iç dinamiklerle çözme konusunda her hangi bir politikasının olmadığı görülmüştür. Nitekim Kürtlere, emekçilere, demokrasi güçlerine karşı tam bir saldırı içindedir"

çözecekler. Çünkü Kürt sorunundan şöyle ya da böyle kurtulmadıkları takdirde Türkiye'nin bölgede etkili bir güç olması mümkün değildir. Bölgede dengelerin yeniden kurulduğu bir süreçte Türkiye'nin etkin olup olmayacağı bu süreçteki siyasi performansına bağlı olacaktır. Ne var ki Türkiye'nin siyasi gücünü Kürt özgürlük hareketi etkisiz kılmaktadır. Türkiye demokratikleşme yoluyla bölgede etkin olmayı tercih etmediğinden, zorla, şiddetle, askeri gücüyle Kürt sorununu ezip bölgede etkin olmayı hedeflemektedir. Bunu başarmak için de uluslararası güçlerin desteğini alarak kendini pazarlamaya çalışıyor. Kürt sorunu konusunda kendisine yardımcı olurlarsa tümden teslim olacağını söylüyor. Diğer taraftan İran ve Suriye ile ilişkilerini sürdürüyor. Yani Kürt özgürlük hareketini ezmek için her yolu deniyor. Diğer taraftan da psikolojik savaş yürütüyor. Kürt özgürlük hareketi karşısındaki çaresizliğini bu iki yolla gidermeye çalışıyor. En son olarak ABD istihbaratı, İran desteği ve Güneylilerin göz yummasıyla birlikte PJAK karargahına yönelik bir saldırı gerçekleştirildi. PJAK neden bu kadar açık ve ağır bir hedef yapıldı, gerçekten araştırılmaya değer bir konudur. Çünkü son hava saldırısı tamamen PJAK'ın tasfiyesine yönelikti. Türk devleti ABD'den aldığı bu desteği kullanarak, PJAK'ı ezip İran'la daha mı fazla ilişkilerini güçlendirmek istedi, yoksa ABD ile İran arasında karşılıklı bazı pazarlıklar mı yapıldı? Bunları çok net olarak şimdilik bilmiyoruz.

Türkiye'nin hem bölge devletlerinin, hem de dış güçlerin desteğini alarak Kürt özgürlük hareketini ezme politikasında ısrar ettiği, Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda iç dinamiklerle çözme konusunda her hangi bir politikasının olmadığı görülmüştür. Nitekim hem Kürtlere karşı, hem emekçilere karşı, hem demokrasi güçlerine karşı tam bir saldırı içindedir.

Tüm basın PKK bitti propagandası yürütmektedir

Bu askeri operasyonlar yanında psikolojik savaşı da arttırarak sonuç almak istiyor. Böyle inisiyatif kazanacağını düşünüyor. Son günlerde şu kadar gerilla vuruldu, şu kadar kaçtı propagandasına hız verilmiştir. Tüm basın-yayın organları, PKK bitti, bitecek gibi bir propaganda kampanyası yürütmektedir. Hatta bazıları neredeyse ilk defa PKK bu kadar darbe yedi, şimdiye kadar biz biraz abarttık, biraz propaganda yaptık, ama bu sefer gerçeği söylüyoruz, biçiminde -psikolojik savaşın yeni biçimi her halde bu oluyor- bir propagandaya yönelmişlerdir. Ortada hiçbir başarı yokken, kendileri darbe yemişken, karakolda onlarca asker ölmüşken, bir hava operasyonunda altı PJAK gerillasının öldürülmesini nerdeyse kendileri için tarihi zafer ilan ettiler. Ömrü yarım gün bile sürmeyen birçok yalan haber uydurdular. İşte; Murat Karayılan öldürüldü, Cemil Bayık şuraya kaçtı, Bahoz şuraya gitti, kimileri silahını bırakıp Güney'e sığındı, biçiminde gerçekle uzaktan yakından alakası olmayan şeyleri olmuş gibi göstermeye ve kutlamaya yöneldiler. Herhangi bir olay olur da onu abartmak anlaşılırdır, ancak her gün tamamen hayali birçok haber üretmektedirler. Psikolojik savaşın bu biçimi Türk devletinin ne kadar sıkıştığını göstermektedir. Kürt özgürlük hareketinden yediği darbeler karşısında yaşadığı imaj kaybını böyle gidermeye çalışıyor. Özellikle Bêzelê karakolunun vurulduğu, onlarca askerin öldüğü bir süreçte; Cemil Bayık şuraya kaçtı, Bahoz Erdal şuraya gitti, gibi söylemlerde bulunması artık ne yapacaklarını şaşırmışlığın ifadesidir. Coğrafyayı bilen birisi Haftanine gitmenin kaçmak değil savaşın göbeğine dalmak olduğunu bilir.

Asker kaybı bu yıl diğer yıllara nazaran daha fazladır

Türkiye Kürt özgürlük hareketini içeride ve dışarıda ezmeye yönelik çaba içindedir. İçeride zaten operasyonlar sürüyor. Gerillanın hareket sahasının en aza indiği süreçlerde kendine göre fırsat bulduğunda darbe vurmaya çalışıyor. Yoksa keşif uçakları yer tespit etti, asker vurdu. Böyle bir şey yok. Her zaman bahar aylarında böylesi çatışmalar ve kayıplar yaşanmıştır. Tüm savaş yıllarında yaşanan bir gerçektir bu. Kaldı ki, bu baharda yaşanan asker kaybı diğer yıllara nazaran daha fazladır. Gerillada yönetim ve hareket tarzında yaşanan eksiklikler ve bazı tedbirsizlikler sonucu Adil ve Kurtay gibi bazı gerilla komutanlarının şahadeti yaşansa da, Türk ordusu istediği hedeflerine ulaşamamıştır.

Türk devletinin, gerillayı ve halkın özgürlük mücadelesini Türkiye sınırları içinde ezmek daha sonra da dış güçlerle Güneyli güçleri kullanıp medya savunma alanındaki güçleri de bitirmek hedefi her zaman vardır. Ama bunlar masa başında yapılan planlamalardır, bunların gerçekleşme şansı yoktur. Her şeyden önce de Kürt özgürlük hareketinin geldiği süreçte gerillaya darbe vurarak sonuç almak mümkün değildir. Bir halk bu kadar ayağa kalkmışsa, bu kadar özgürlük istiyorsa, bu kadar mücadele içinde yer alıyorsa bu, gerilla mücadelesini besleyecek potansiyellerin muazzam düzeyde olduğu anlamına gelmektedir. Gerilla bugün çok muazzam po-

tansiyele sahip bir halk gücüne dayanarak mücadeleyi yürütüyor. Bunun bilinmesinde fayda vardır. Bu yönüyle Türk devleti kazanamayacağı bir savaşı sürdürmektedir. Ama inkarcı-sömürgeci politikadan vazgeçilmediği için böyle bir çıkmazı, kısır döngüyü yaşıyor. Sonuçta iradesi kırılacak olan Türk devleti olacaktır. Daha doğrusu inkarcı-sömürgecilikten vazgeçmek zorunda kalacaklardır.

Özgürlük hareketinin kazanma umudunu kırmak istiyorlar

Bu operasyonların, bu saldırıların ve psikolojik savaşın tırmandırılmasının önemli iki hedefi vardır. Türk genelkurmayı sık sık şunu vurguluyordu *bir;* kazanma umudunu kırmak, *iki;* gerillaya katılımları engellemek gerekiyor, diyordu. Son süreçte bu tamamen istediklerinin tersine döndü. Onlar Kürt özgürlük hareketinin kazanma umudunu kırmak isterken, geliştirilen Êdî Bese hamlesiyle Kürt özgürlük hareketinin; 15 Şubat, Zap direnişi, 8 Mart kadın devrimi, Newroz'daki özgürlük devrimi, 4 Nisan Önderliğe sahiplenme günlerinde ortaya çıktı ki, halkın kazanma umudu çok yükselmiştir. Hiçbir zaman halkın kazanma umudu, halkın kendi öz gücüne güvenme bu kadar yüksek olmamıştır. Diğer taraftan da bu süreç binlerce gencin gerillaya katılmasını ortaya çıkaracak bir zemin ortaya çıkarmıştır. Böyle bir toplumsal ve siyasal düzey vardır. Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirmek, başarısızlığa uğratmak için sık sık söyledikleri, halkın kazanma umudunu kırmak isterken, bu umut yükselmiştir. Gerillaya katılımı engellemek isterken gerillaya katılım eğilimi yükselmiştir. Son saldırıları bu havayı dağıtmaya yöneliktir. Çok başarılı olduklarından ya da PKK'yi tasfiye etmede yol aldıklarından değil, özgürlük mücadelesinin yaşanan bu zemine dayanarak daha güçlü bir hamle yapmasını engellemeye, Êdî Bese hamlesiyle ortaya çıkan düzeyi geriletmeye, durdurmaya, bunun yaratacağı siyasi sonuçları en aza indirmeye çalışmaktadırlar.

Herkesin desteğini alacak bir politika yürütmek bir hayaldir

İran ile ilişkilerini sıklaştırdıkları görülmektedir. Türkiye Kürt özgürlük hareketini bastırmak için, İran ise, hem PJAK'ı geriletmek, hem de Türkiye'nin tümden ABD politikasına yatmasını engellemek için bu ilişkiyi geliştirmektedir. Belki yan yana ortak

operasyon sürdürmüyorlar, ama saldırıları yürütürken koordinasyon içinde oldukları ve bilgi paylaştıkları kesindir. PJAK'a yönelik saldırı bu ilişkinin geliştiğinin kanıtı olduğu gibi, bu ilişkinin daha da geliştirilmesinin aracı yapılmak istenmiştir. Her iki güç de Kürt özgürlük hareketinden çok korkmaktadır. Bu korkuları onları birleştiriyor. Eğer İran ile Türkiye ortaklaşması ABD'yi çok rahatsız edecek bir durum olmasaydı ortak askeri operasyonlar da yaparlardı. Birlikte bir askeri operasyonla hem Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme, hem Güney Kürdistan'da oluşan federasyonu tasfiye etme ya da sınırlama hareketine girişirlerdi. Ne var ki mevcut siyasal koşullarda Türkiye ve İran'ın organik bir ortak operasyon yapmaları kolay değildir. Zaten dünyada herkesi memnun eden siyaset yürütmek mümkün değildir. Dünyada çok faklı siyasi denge ve politikalar var. Bunların birine yanaştığın zaman diğeriyle örtüşemezsin. Birinin tam desteğini alırken, diğerinin tam desteğini alamazsın. Türkiye neredeyse dünyada hiç kimsenin yapamadığı cambazlığı yapmaya soyunmuştur. Mevcut dünya gerçeğinde, özellikle Ortadoğu'da herkesi memnun edecek ve herkesin desteğini alacak bir politika yürütmek bir hayaldir. Nitekim Türkiye böyle yapacağını düşünerek kendini kandırmaktadır. Bu açıdan da başbakanın Dış ilişkiler danışmanı lafebesi Ahmet Davutoğlu'nun çok yönlü politika dediği şey, mevcut dünya gerçeğinde doğru dürüst bir dost edinememek anlamına gelmektedir. Türkiye diplomasisi her tarafı kullanayım derken hiçbir tarafı tam kullanamamakta ve bunun yarattığı sorunları yaşamaktadır. Bu yönüyle Türkiye'nin bir politikasızlık içinde olduğunu, bu politikasızlığı ortaya çıkaranında Kürt özgürlük hareketine doğru yaklaşmama olduğunu söylemeliyiz. Türkiye Kürt özgürlük hareketine doğru yaklaşarak Kürt sorununu çözse, gerçekten çok doğru ve etkili politika üretebilir. Diplomatik ve siyasi imkanları muazzam artar. Ne var ki Kürt sorununu iç dinamiklerle çözmeyi beceremeyen Türkiye Kürt özgürlük hareketi karşısında diplomatik imkanlarını da pazarladığı için diplomaside inisiyatif kazanmaktan çok başka güçlerin inisiyatifine girmesi söz konusudur. Bu da Türkiye'yi çok etkili diplomasi yapmaktan ve bölgenin önder siyasi gücü olmaktan alıkoymaktadır.

ŞEHİTLER AYINDA ADİL ÇAĞRISINA GÜÇLÜ YANIT VERELİM

"İnkar ve imha sistemini yerle bir etmek için zafer çizgisinde bir mücadeleyi bu süreçte geliştireceğiz. Bu, Önderlik kararımızdır, halk kararımızdır, parti kararımızdır. Bu, aynı zamanda gerilla andımız oluyor, bu andın gereğini başarıyla yerine getireceğiz. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Kürt halkı, sosyalist ve demokratik güçler, komşu halklar parti ve gerilla çizgimizin bu temelde devam edeceğinden asla kuşku duymamalılar. Düşman cephesi de ektiğini biçecek. Derler ya, rüzgar eken fırtına biçer!"

Şehitlerimizin anılarına nasıl yaklaşmalıyız? Anılarına nasıl sahip çıkmalıyız? Onları nasıl anlamalı ve sahiplenmeliyiz? Bu husus elbette önemlidir. PKK'nin şehitleri çoktur. on bine ulaşan bir şehitler ordusu vardır. Önder Apo *"PKK'nin şehitler partisi olduğunu, şehitlerimizin PKK biçiminde yaşadıklarını"* ifade etti. PKK'yi bir zincirin halkaları gibi şehitlerin birbirine eklenmesinden oluşan bir hareket olarak tanımladı. Dolayısıyla parti gerçeği esas olarak bir Önderlik ve şehitler gerçeği olarak şekillenip günümüze kadar geldi. Bu nedenle kutsal bir gerçeklik oldu ve Kürt halkını bu kadar kendine bağladı, etkiledi ve harekete geçirebildi. Dikkat edilirse her gün Kürdistan'ın dört parçasında halkımız *"PKK halktır, halk burada"* diye haykırıyor. Bütün dünyanın azgınca saldırdığı bir güç olmasına rağmen, büyük bir cesaret ve fedak arlıkla PKK'ye sahip çıkıyor. Bununla elbette kendi kimliğine sahip çıkıyor, özgür geleceğine sahip çıkıyor, bunları temsil eden Önderlik ve şehitler gerçeğine sahip çıkıyor. Bu bakımdan PKK'yle birlikte halkı yürüten bir şehitler ordusunun komutasının oluşmuş olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kürt halkı bu biçimde kendi özgür ve demokratik yaşamını ve geleceğini bilince çıkartmış oluyor. Onu elde etmenin yol ve yöntemini öğrenmiş bulunuyor. Şehitlerin izinde büyük bir cesaret ve fedak arlıkla özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütüyor. Her şahadet bir serhildan haline geliyor. Halkın büyük öfkesi tepkisi cenaze törenlerinde yankılanıyor. Kısaca kendini yaratan, var eden, dirilten, özgür ve demokratik yaşaması için halka öz su olan şehitler gerçeğini her şeyden önce sahipleniyor ve bağrına basıyor.

Mayıs ayını büyük bir mücadele ayı haline getirme kararlılığımız var

18 Mayıs hareketimiz ve halkımız tarafından Şehitler Günü olarak kabul edilmiştir. 18 Mayıs ilk büyük şehidimizin, ideolojik grup dönemi şehitlerinin sembolü olan Haki Karer yoldaşın şahadet günüdür. Mayıs ayı, hareketimizin bir devamı niteliğinde geliştiği Türkiye devrimci gençlik hareketinin önderlerinin de katledildikleri bir aydır. 6 Mayıs Deniz Gezmiş'lerin idam günü, yine 18 Mayıs İbrahim Kaypakkaya'nın Diyarbakır'da işkencede katledildiği gündür. 1 Mayıs 1977 de Taksim'de işçilerin onlarcasının katledildiği gündür. Mayıs ayının hiçbir günü yoktur ki en az on, on beş şehidimiz olmasın. 2 Mayıs Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin arkadaşımızın şahadet günüdür. 17 Mayıs Ferhat Kurtay öncülüğündeki Dörtlerin şehadet günüdür. 19 Mayıs Halil Çavgun arkadaşın şahadet günüdür. Böyle onlarca, yüzlerce sayılabilir. Mayıs ayında halkımız Botan şehitlerimiz şahsında bütün şehitlerine daha büyük bir azimle sahip çıkacak, her alanda demokratik eylemliliğini geliştirerek şehitlerimizin anısına cevap vermeye çalışacaktır. Hem mücadele ederek, hem de onların şahsında derin bir iç sorgulamayla kendilerini eğiterek şehitler gerçeğine sahip çıkacaktır.

Hareket olarak bu Mayıs'ı her zamankinden daha büyük bir mücade-

le ayı haline getirme kararlılığımız kesindir. Başta HPG olmak üzere, bütün örgütümüzün ve halkımızın bu kararlılığı mevcuttur. Dolayısıyla ink ar ve imha sisteminin uluslararası komplonun onuncu yılına dayatmaya çalıştığı ink ar ve imha konseptini yerle bir edebilmek için büyük bir mücadele hamlesini bu Mayıs ayında geliştirme, 'Êdi Bese' kampanyamızı yeni bir zirveye taşıma kararlılığımız vardır ve hedefimiz kesinlikle budur. Bütün şehitlerimizin anısına Botan şehitlerinin intikam hamlesini böyle bir mücadeleyle bütün alanlarda geliştireceğiz. İdeolojik ve örgütsel cepheden kendimizi sorgulayarak, derin bir eleştiri-özeleştiri temelinde her türlü gericiliğe kendi içimizde darbe vurarak, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi yenileme temelinde bu hamleyi geliştireceğiz. 'Êdi Bese' kampanyasının özüne uygun davranacağız. 'Önderliği yaşa ve yaşat' sloganını, kendi şahsımızda her türlü gericiliği öldürüp, Önderlik özellikleriyle daha çok kendimizi donatmaya çalışarak hayata geçireceğiz. İdeolojik ve örgütsel cepheden kesin sonuç alıcı güçlü bir hamleyi kesinlikle yapacağız.

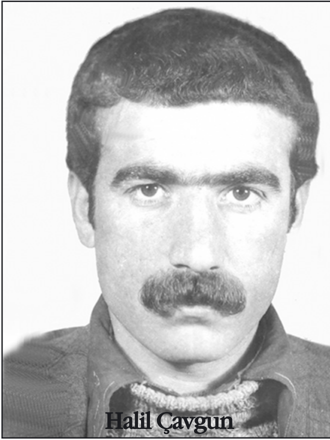
Aynı pratiği politik ve askeri alanda da göstereceğiz. Zaten kendi içinde çatışmalı duruma gelmiş Türkiye siyasetinin bu faşist gerici yapılanışını zayıflatmak, darbelemek ve dağıtmak için politik açıdan ne gerekiyorsa öyle bir mücadeleyi yürüteceğiz. Kitle eylemliliğinden diplomatik çalışmalara kadar her alanı özgürlük mücadelemizin etkin geliştirilmesi için yeterince değerlendireceğiz. Tabi bütün bunların merkezinde gerillanın büyük hamlesi olacak. Pasif savunmayı kesinlikle kıracağız. Bu hamle içerisinde sadece bazı eylemler yapmakla yetinmeyeceğiz. Aktif savunma savaşının gereklerine uygun bir biçimde gerillanın her alanda mevzilendiği ve harekete geçtiği bir sistemi yaratacağız. Düşmanı beklemediği anda ve en hazırlıksız olduğu yerden vuracağız. Onu gerisinden vurarak sistemini dağıtmayı hedefleyeceğiz. Halka yaklaşacağız; halkın gücünü başta gerillaya destek olmak üzere, özgürlük ve demokrasi mücadelesine daha fazla katmak üzere harekete geçireceğiz. Gençliği gerilla ve öz savunma biçiminde en geniş düzeyde örgütleyerek, meşru savunma savaşımızı her yerde etkin biçimde yürütür hale getireceğiz. Gerilla hamlemiz tarihten gelen, ama güncel olarak daha vahşi, daha saldırgan bir hal kazanan bu gerici faşist saldırıları kırana ve darmadağın edene kadar sürecek. Öyle meydanın faşist sürülerinin elinde olmadığı, onların her yerde at oynatamayacağı herkese gösterilecektir. Botan şehitlerimizin anısını böyle bir mücadeleyle karşılayarak, çizgimize ve tarihsel mirasımıza uygun bir anıya sahip çıkma durumunu göstereceğiz. Savaşırken kazandıkları ve kazandırdıklarından çok daha fazlasının bu şehitlerimizin anısına yürütülen mücadeleyle kazanılacağını herkese göstereceğiz. Dolayısıyla onlar mücadelemizde daha büyük rol oynayacaklar. Hepimizi daha büyük mücadelelere çeken canlı yaşam gücü olduklarını herkes görecek. PKK tarihi böyle bir mücadele tarihidir.

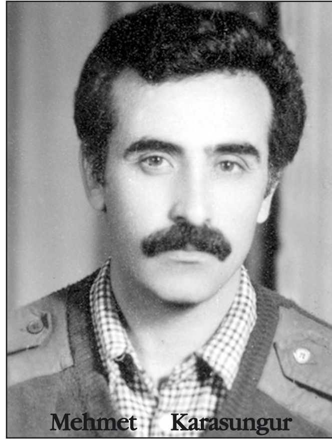
"Kendi içinde çatışmalı duruma gelmiş Türkiye siyasetinin bu faşist gerici yapılanışını zayıflatmak, darbelemek ve dağıtmak için politik açıdan ne gerekiyorsa öyle bir mücadeleyi yürüteceğiz. Kitle eylemliliğinden diplomatik çalışmalara kadar her alanı özgürlük mücadelemizin etkin geliştirilmesi için yeterince değerlendireceğiz. Tabi bütün bunların merkezinde gerillanın büyük hamlesi olacak. Pasif savunmayı kesinlikle kıracağız"

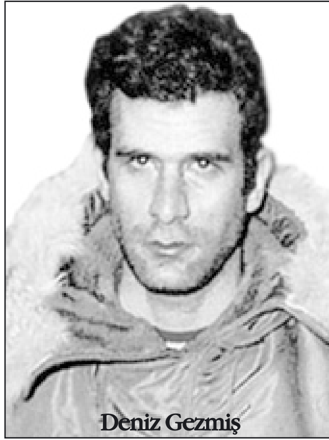
Parti hareketimiz ilk şehitlerini aslında hiç hazır olmadığı, beklemediği ve çok daha zayıf olduğu bir dönemde verdi. PKK daha yeni bir ideolojik grup hareketiyken, Kürdistan ve Kürt halkı için bazı güzel düşünceleri açığa çıkarıp, onları gençler ve aydınlara propaganda ederken düşman saldırısıyla karşılaştı. Bu faşist sistem, ink ar ve imha sistemi Kürt halkı ve Kürdistan için birkaç olumlu ve güzel sözün söylenmesine bile tahammül edemedi. Kendini güzel sözlerle yenilemeye ve devletçi sistemin her türlü kirinden arındırarak temizlemeye çalışan bir grup insana bile vahşi bir saldırı yöneltmeyi gerekli gördü. 18 Mayıs 1977 katliamı bu temeldedir. Bunun bir genel imha saldırısı olduğunu biliyoruz. Diğer parçaları boşa çıkartılınca, düşman sadece Haki Karer arkadaşa yöneltilen kısmını başarılı kılabildi. Bize şunu gösterdiler: "Böyle sözler söyleyemezsiniz, bu sözlere uygun yaşayamazsınız. Buradan daha ileri gidemezsiniz!" Bu biçimde Özgürlük hareketimizin doğuşunu açık katliamla tehdit ettiler. Önder Apo düşmanın yönelttiği tehdidin çok somut ve açık olduğunu söyledi. Öyle ki, "*Sanki başımızdan kaynar sular dökülmüş gibi hissettik*" dedi. Bütün ideolojik gruplaşma gücü derinden ciddi bir sarsıntı yaşadı.

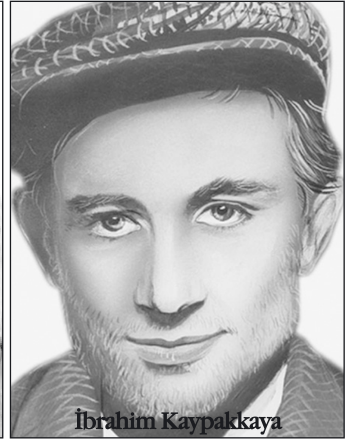
PKK Haki Karer'in anısına oluşmuş bir harekettir

Bu durumda başlangıçtan çok daha güçlü ve sağlam biçimde yeniden karar verme, kararlaşma gündeme geldi. Biz buna 18 Mayıs kararlaşması dedik. Böyle bir süreç içerisine girmek isteyen bütün insanlar, tamam mı devam mı sorusunu kendilerine sorarak yeniden karar verdiler. Kendilerini kararlaştırdılar. Önder Apo partileşme kararına bu katliam ardından Haki Karer yoldaşın anısına cevap olmak üzere ulaştığını söyledi. Demek ki PKK bir yerde Haki Karer'in anısına oluşmuş bir harekettir. Şehit anısı yaşayan bir parti haline gelmiştir. Şehitler partisi ortaya çıkmış, şehitler partileşmiştir. Kuşkusuz bu büyük bir karar verme ve iddialı yürüyüş olayıdır. Parti programının hazırlanması, partileşme sürecinin geliştirilmesi, bunun

Halil Çavgun

Mehmet Karasungur

Deniz Gezmiş

İbrahim Kaypakkaya

gericilikten hesap soran bir savunma çizgisinde yürütülmesi bu şahadet ardından ortaya çıkıp gelişmiştir. Bir yandan katliamcılardan hesap sorulurken, diğer yandan gençlik hareketini partileştirme yönünde yoğun bir çaba içerisinde olunmuştur.

Biliniyor, 78 Mayıs'ı ortasında hareketimiz Haki Karer'in anısına sahip çıkmak için çaba harcarken, Hilvan'da Halil Çavgun yoldaşımız gericilik tarafından katledilmiştir. Bu temelde Hilvan-Siverek mücadelesinin gelişimi içerisinde Cuma Tak ve Salih Kandal gibi yoldaşlar şehit düşmüşler, şehitler kervanı büyümeye başlamıştır. Bu süreç 12 Eylül faşist askeri rejiminin zindanlarında gelişen direnişe kadar sürmüştür. Zindan direnişçiliğinin de şehitlerin anısına gelişmesi gerçeği başattır. Ferhat Kurtay'ların 18 Mayıs'ın yıldönümü vesilesiyle direniş eylemine geçmeleri bunu açıkça gösteriyor. Yine 14 Temmuz büyük ölüm orucunun bütün şehitlerin anısına başvurulan bir direniş olduğu, direniş kararını verip yürüten parti Önderlerimizin sözlerinden de açıkça anlaşılıyor. Mazlum Doğan ve Ferhat Kurtay'ların geliştirdikleri direnişin kesin başarıya götürülmesi gereği ve kararlılığı o büyük ölüm orucu direnişini ortaya çıkarıyor. Bütün bunlar partileşme sürecinin şehitleri oluyor, partiyi yaratan gerçekleri ifade ediyor. Sayıları onlarcadır. İdeolojik grup döneminin şehidi Haki Karer yoldaşın anısına geliştirilen partileşme süreci bu büyük şahadet hareketini ve şehitler gerçeğini ortaya çıkarıyor. PKK'nin yaratılışının, partileşmenin şehitler temelinde sağlandığını, dolayısıyla parti gerçeğinin şehitler gerçeği olduğunu, parti çizgisinin şehitler çizgisi olduğunu net olarak ortaya koyuyor. Önder Apo her zaman kendisinin de şehitlerin sözcüsü olduğunu ifade etti. Bu büyük önderliksel çıkış, bu önderliksel gerçekleşme şahadet temelinde süren mücadeleyle gerçekleşen bir olgudur.

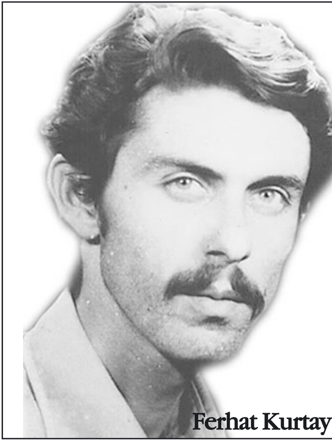
Zindan direnişçiliği 'ölümden yaşama yürüyüşün köprüsü'

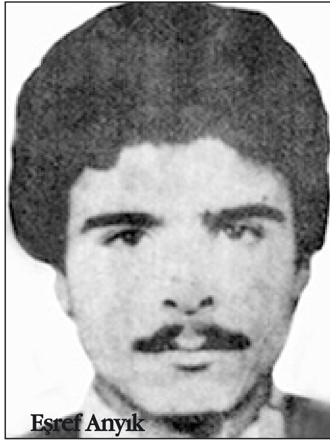
Zindan direnişçiliği partileşme sürecini zindanda tamamladığı ve zindanlarda partinin denenerek yüz akıyla çıkmasını sağladığı gibi, hem büyük bir ideolojik zaferi hem de güçlü bir eylem çizgisini ortaya çıkardı. Parti davasının ancak fedai çizgisinde yürütülecek bir mücadeleyle başarıya götürülebileceği gerçeğini bize öğretti. Bu anlamda da düşmanın gücü ne olursa olsun, düşman ne kadar güç birleştirirse birleştirsin, asla yenemeyeceği ve alt edemeyeceği bir parti gerçeğini, bir militan kadro gerçeğini ortaya çıkardı. Önder Apo, zindan direnişçiliğini '*ölümden yaşama yürüyüşün köprüsü*' olarak değerlendirdi ve halka şu çağrıyı yaptı: *"Kurulan bu köprü sağlamdır. Düşmeden korkusuzca özgürlüğe yürüyebilirsiniz. Özgürlük mücadelesine girebilir, özgür yaşam yürüyüşünü sürdürebilir, özgürlük kavgasında kararlıca ilerleyebilirsiniz."* Gerçekten de büyük zindan direnişi 12 Eylül karanlığında Kürdistan'ı aydınlatan, tüm parti camiamız ve yurtsever Kürt halkı için aydınlatıcı bir çekim merkezi olan, herkesi daha derin bir sorgulamadan geçirip kararlaştırarak özgürlük mücadelesine sevk eden bir rol oynadı.

Gerillanın üzerinde yükseldiği direniş gücü sağlamdır

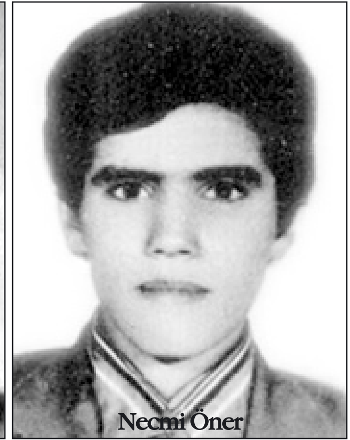
Tarihsel 15 Ağustos Atılımı bu büyük direnişin çağrısı temelinde gelişti; zindan direniş çağrısına PKK militanlığının cevabı oldu. Her türlü gerici provokatif ve basit eğilime karşı ülkeye ve direnişe yürüme ruhunu, gücünü ve cesaretini bu büyük direniş verdi. 15 Ağustos Atılımı gerçekten de ona yakışır, onu pratikleştirir bir direniş gerçeği oldu. Temelleri sağlam atılmıştır, gerillanın üzerinde yükseldiği direniş gücü sağlamdır. PKK militanlığı zindan direnişinin yarattığı özgürlük köprüsünden yürüyerek, 15 Ağustos direnişçiliğine ulaşmıştır. 15 Ağustos Atılımının 12 Eylül faşist askeri rejimi karşısında tüm ink ar ve imha sistemine ve bölgedeki gericiliğe karşı Kürdistan'ın merkezinde gelişen bir silahlı direniş mücadelesi olduğu biliniyor. Zindan direnişinin ülkeye çağırdığı gerillanın Botan'dan başlamak üzere böyle bir direnişi Kürdistan'ın dört bir yanına yaydığı tarihin gösterdiği bir gerçektir. Bu bakımdan gerilla direnişimizin temelleri sağlamdır.

Bu temelin de Botan'da atıldığı ve orada kök saldığı bilinen bir gerçektir. Bu nedenle düşmanın gerillayı Botan'dan sökmek için çaba harcaması anlaşılırdır, ama boştur, asla başarıya ulaşmayacak, gerçekleşmeyecek bir çabadır! Botan'da gerilla direnişi öyle derin kökler salmıştır ki, onu hiçbir güç yok edemez! Bu sağlamlığı tarihin derinliklerinden gelmektedir. İnsanlık tarihinin, Kürdistan tarihinin derinliklerinden, yine Botan tarihsel direnişçiliğinin derin-

Ferhat Kurtay

Eşref Anyık

Mahmut Zengin

Necmi Öner

liğinden gelmektedir. Bu kök sağlamlığı Apocu hareketin ve yurtsever halkın özgürlükçü, cesur ve fedak ar karakterinden gelmektedir. O bakımdan temelleri sağlam atılmıştır, kökleri derindedir, büyük bir özgürlük gücünün ortaya çıkartılmasını ifade etmektedir. Gerçekten de bu özgürlük gücü binlerce kahraman şehit temelinde yaratılmış bir olgudur.

12 Eylül'ün zulmünü gerilla direniş mücadelesi yıktı

15 Ağustos Atılımının da bu temelde büyük şehitler verdiğini biliyoruz. Başta büyük gerilla komutanı, 15 Ağustos Atılımının komutanı Agit yoldaş olmak üzere, Kürt halkının yüzlerce en değerli evladı bu direniş sürecinde, başta Botan olmak üzere birçok alanda, Kürdistan'ın birçok yerinde kahramanca direnip şehit düştüler. Önder Apo 15 Ağustos Atılımının şehitlerine kahramanlık döneminin şehitleri dedi; Agit gerçeğini ulusal direnişte partileşme çizgisi olarak tanımladı. 15 Ağustos şehitleri parti hareketimizi askerileştiren ve gerillalaştıran şehitler oldular; parti, gerilla ve hareket olarak yeniden inşa etmeyi gerçekleştirdiler; gerillada partileşme gerçeğini ortaya çıkardılar. PKK'yi amaçlarına ve doğuşuna uygun bir biçimde büyük bir direniş partisi, bir gerilla partisi haline getirdiler. '80'li yılların karanlığını bu büyük direniş aydınlattı. 12 Eylül'ün zulmünü bu direniş mücadelesi yıktı. Bu zulmün yıkılması üzerinden '90'ların başında o büyük diriliş devriminin gerçekleşmesi sağlandı. 12 Eylül karanlığına karşı Botan'dan başlamak üzere Kürdistan'ı ve Ortadoğu'yu özgürlük çizgisinde aydınlatan gerilla direnişi, '90'ların başında ulusal diriliş devriminin başarısını ortaya çıkardı.

Gerçekten de Kürt halkı ink ar ve imha sisteminin kendisine dayattığı kendini reddetme ve kendinden kaçma duygu ve yaklaşımını bu büyük devrimle kırdı. İnk arcılığı yıktığı gibi, her türlü köleci ve teslimiyetçi ruh halini ve anlayışını yerle bir etti. Kürt halkını kendi kimliği, kültürü, kişiliği ve tarihiyle yeniden bütünleştirerek özgür bir geleceği planlama ve oluşturma sürecine soktu. Halk bu temelde ayağa kalktı; var olduğunu, yaşadığını, özgür yaşama tutkulu olduğunu, özgürce yaşama gücüne sahip olduğunu herkese gösterdi. Mücadele sınavından başarıyla geçerek özgürlük için her türlü bedeli ödeme ve her düzeyde mücadeleyi yürütme gücünde olduğunu ortaya koydu. Köy köy, kasaba kasaba herkes diriliş devrimini yaptı. Ruhunu temizledi, düşüncesini temizledi, yaşam tarzını temizledi. Devletçi sistemin ve ink ar ve imha düzenin ortaya çıkardığı her türlü kiri ve pası yok ederek, özgür ve demokratik yaşam isteyen Kürt halk gerçeğini yarattı.

PKK özgür yaşama yönelmeyi ve yeni bir tarihin başlamasını ifade ediyor

Bu büyük bir doğuş ve yenilenme olayıdır. Gerçekten de diğer halkların çeşitli tarihsel dönemlerde yaşadıkları siyasi, askeri ve ekonomik dönemlere, devrime benzemez. Onlar için anormal bir durummuş gibi görülebilir, ama Kürt halkı ve Kürt tarihi açısından bunun çok büyük bir devrimsel gelişme olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. '90'ların var ettiği bu ulusal diriliş devrimi, Kürt tarihinin ink ar ve imha sistemi altında yok oluşa gidişinin durdurularak, PKK öncülüğünde özgür ve demokratik yaşama yönelmesini, böylece yeni bir tarihin başlamasını ifade ediyor. Bu nedenle bu devrimi yaratmayı başaran harekete, PKK hareketine Kürt miladı deniliyor. Önderlik ve parti gerçeğimiz gerçekten de baş aşağıya giden tarihi tersine çevirip, yeniden özgür ve demokratik yaşam doğrultusunda düzelten ve geliştiren bir başlangıcı ifade ediyor.

"15 Ağustos Atılımı'nın kahraman şehitleri birkaç yıl içinde ulusal diriliş devrimini başararak, her türlü imkansızlığın ve zorluğun başarıyla yenilebileceğini bize öğrettiler. Büyük bir başarı inancı, umudu ve güveni yarattılar, yepyeni bir direnme ruhunu ortaya çıkardılar. Serhildan şehitlerimiz de özgürlüğün ve demokrasinin kolay elde edilmeyeceğini, başkaları tarafından verilmeyeceğini ve bedelsiz olmayacağını öğrettiler"

Bu serhildan sürecinde, ulusal diriliş devriminin yayılma kökleşme sürecinde de halkımız büyük şehitler verdi. Başta Amed halkının yiğit evladı Vedat Aydın olmak üzere binlerce serhildan şehidimiz oldu. Hemen hemen Kürdistan'ın her yerinde, neredeyse köylerinde bile serhildan şehitleri ortaya çıktı. Her köyde ve kasabada, '90'ların başında gelişen o büyük serhildan dalgasında, gelişen o büyük direniş devrimi sürecinde onlarca şehit verildi. 15 Ağustos Atılım şehitleri bize savaşmayı öğrettiler. Parti direnişçiliğinin askeri boyutlarının olması gerektiğini, bunun da gerilla biçiminde şekilleneceğini ortaya çıkardılar. Gerillayı Kürdistan'da birey ve halk olarak herkesin özgürce var olma, kendini ifade etme ve yaşama tarzı olarak gündemleştirdiler. Gerilla tarzıyla yaşandığı ve mücadele edildiği koşullarda her türlü gericiliğin, içten ve dıştan gelebilecek her türlü gerici saldırının rahatlıkla yenilebileceğini ortaya çıkardılar.

1980'ler gibi bir karanlık her zaman olmaz; 15 Ağustos Atılım sürecinin zorlukları gibi, savaşan güçler arasındaki eşitsizlik gibi imk ansızlıklar ve eşitsizlikler her zaman ortaya çıkmaz. 15 Ağustos Atılımının kahraman şehitleri birkaç yıl içinde ulusal diriliş devrimini başararak, her türlü imk ansızlığın ve zorluğun başarıyla yenilebileceğini bize öğrettiler. Büyük bir başarı inancı, umudu ve güveni yarattılar, yepyeni bir direnme ruhunu ortaya çıkardılar. Serhildan şehitlerimiz de özgürlüğün ve demokrasinin kolay elde edilmeyeceğini, başkaları tarafından verilmeyeceğini ve bedelsiz olmayacağını öğrettiler. Her türlü özgürlüğün ve demokrasinin ancak savaşarak, mücadele ederek, bedeller ödenerek elde edilip yaşanabileceğini açıkça gösterdiler. Halkın, yediden yetmişe herkesin, kadınlar ve erkeklerin böyle bir bilinçle donanmasını ve eğitilmesini sağladılar. Güç verdiler, güven verdiler, halka umut verdiler. Halka direnmesi, özgürlük ve demokrasi için mücadele etmesi gerektiğini, özgürlük ve demokrasinin böyle bir mücadeleyle kazanabileceğini öğrettiler.

Topyekün savaşa karşı direnme savaşı yürütüldü

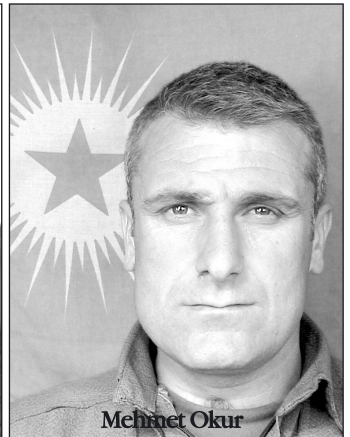
Bunlar da elbette büyük gelişmeye işaret ediyor. Bu kadar saldırıya, baskıya, tutuklama ve işkenceye rağmen Kürt halkının Önderlik ve PKK'den kopartılamaması, dahası halkımızın artan oranda Önderliği ve partiyi sahiplenmesi böyle büyük bir mücadele gerçeğinin sonucu olarak ortaya çıkmış oluyor. Bu ulusal bilinç, bütünlük ve örgütlülük, parti ve Önderlik gerçeğini bu düzeyde sahiplenme tamamen böyle büyük bir mücadelenin yarattığı sonuçlardır. Nitekim Türkiye devleti yaklaşık yirmi yıldır her türlü gerici güçten aldığı destekle bin bir türlü yöntemi kullanarak, bu halkı Önderlik ve partiden uzaklaştırmak için çaba harcıyor, baskı uyguluyor, satın almaya çalışıyor. Ama küçük bir parça bile koparamıyor. Tersine, halkın sisteme öfkesi daha çok artıyor. Mücadeleye katılımı, kendine olan inancı ve güveni daha da büyüyor. Bunlar hep bu mücadelenin etkisiyle oluyor.

Daha sonra ink arcı sistemin bütün bu gelişmelere topyekûn savaş konseptiyle saldırdığını biliyoruz. Özellikle Demirel-Güreş-Çiller-Ağar çetesinin devlet yönetimini ele geçirmesiyle gelişen bu saldırıyla, ulusal diriliş devrimimizin yarattığı bütün gelişmelerin yok edilmek istendiği bilinen bir gerçektir. Bu her türlü insanlık dışı yöntem kullanılarak yürütülen bir saldırıdır. Bütün ordu harekete geçirilerek, bütün devlet imk anları seferber edilerek, yine Hizbulkontra benzeri adlar adı altında halka dönük faili meçhul denen her türlü saldırı devreye konarak, bu topyekûn savaş yürütülmüştür. Buna karşı da diriliş devriminin yarattığı değerleri korumak üzere, başta tüm hareketin ve halkın büyük bir direnme savaşı verdiği biliniyor. '91-92'den '90'ların sonuna kadar altı yedi yıllık süre içerisinde topyekûn savaşın başarısız kılınması için direnme savaşının en büyüğü verilmiştir. Gerilla hem büyük gelişmesini, hem de büyük savaşını en çok bu süreçte ortaya koymuştur. Gerçekten de Kürdistan'ın her bölgesinde binlerce şehidi verme pahasına devrim değerlerini korumaya çalışmıştır. Beritan'lar, Zilan'lar, on bine yakın şehit bu değerleri korumak üzere direnme savaşı içerisinde ortaya çıkmıştır. Bu da büyük bir mücadeleydi ve topyekûn savaş konseptini başarısız kıldı, devrim değerlerini korudu, Önderliği savundu, gerillanın yenilmezliğini gösterdi, gerilla tarzıyla direnişte ısrarı ortaya çıkardı. Düşman ne kadar vahşi saldırırsa saldırsın, ne kadar gericiliği arkasına

Leyla Qasım

Gurbet Aydın

Ekin Ceren Doğruak

Mehmet Okur

Adı, soyadı: **Behçet Tekinalp**
Kod adı: **Fırat Çele**
Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca 1980**
Şehadet tarihi: **1 Mayıs 2008 Kandil Hava saldırısı**

Adı, soyadı: **Cemal Resuli**
Kod adı: **Armanç Merivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Merivan 1975**
Şehadet tarihi: **1 Mayıs 2008 Kandil Hava saldırısı**

Adı, soyadı: **Diyako Bextiyari**
Kod adı: **Heriş Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahabad 1978**
Şehadet tarihi: **1 Mayıs 2008 Kandil Hava saldırısı**

alırsa alsın, gerillanın ve Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yenilmez olduğunu herkese gösterdi. Bu büyük direniş bize özgürlüğün bedelinin sanıldığından çok da ağır olduğunu öğrettiği gibi, özgürlük için direnildiği ölçüde sonuç alınabileceğini ve başarı kazanabileceğini de öğretti.

Önder Apo savunmasını şehitlere armağan etti

Topyekûn savaşla da sonuç alamadıklarını ve başarıya gidemediklerini görmeleri ardından, ink ar ve imha güçlerinin 9 Ekim '98 uluslararası komplosunu devreye koyduklarını biliyoruz. Bunlar topyekûn savaşı daha da büyüttüler, bütün dünyaya yaydılar, bütün devletçi sistem geriliğini bu savaşın içine kattılar. Bütün gericilik elbirliği ederek, açıktan PKK ve Önderlik gerçeğine yönelik saldırı içine girdi. Uluslararası komplonun Önderliğin imhası temelinde PKK'yi tasfiye etmeyi, PKK'nin tasfiyesi temelinde Kürt toplumunun imha edilmesini ve tarihten silinmesini gerçekleştirmeyi hedeflediği biliniyor. Bu böyle bir stratejik planlamayla ve tüm gericiliği birleştirerek, komplo d ahil her türlü saldırı yöntemi kullanılarak geliştirilen bir saldırı biçimi oluyor. Buna karşı da Önderlik ve halkın büyük bir fedai direnişi içine girdiği, "Güneşimizi karartamazsınız" kampanyası temelinde zindanlarda, şehirlerde, dağlarda, yurtdışında, her tarafta parti hareketimizin ve halkımızın büyük bir direnme içerisine girdiği ve komployu bu temelde karşılayarak başarısız kılmaya çalıştığı biliniyor.

Gerçekten de "Güneşimizi karartamazsınız" kampanyasının şehitleri, tarihimizin en kritik sürecinde büyük olumsuzluğu yenmeyi başaran şehitler oldular. Önder Apo savunmasını bu büyük şehitlere armağan etti. Kendini ateş topu yaparak Önderlik etrafında bir savunma çemberi oluşturan bu büyük direniş hareketini selamladı. Yerinde kullanıldığında, fedai ruhu ve direnişinin her türlü zorluğu yenme ve olumsuzluğu tersine çevirme gücünde olduğunu gördük. Hem gerilladan hem de halktan onlarca insan fedai direnişi içerisinde bu büyük direnme kampanyasını başarıya götürdü. Onlar en zor dönemin şehitleri oldular. Taylan'lar, Rojbin'ler, Şehristan'lar ve daha onlarca böyle büyük şehidimiz vardır. Onlar uluslararası komploya karşı Önderliği sahiplenme ve savunmanın şehitleri oldular ve bunun fedai çizgisinde mümkün olacağını ve başarıya gideceğini de bize gösterdiler.

Bu direniş çeşitli biçimlerde gelen saldırılar karşısında sürdü. Sadece bir anlık da olmadı. 9 Ekim komplosuyla birlikte başladı, '99'da, 2000'de, 2001'de Önderliğe dönük saldırının gündemleştiği her zaman böyle bir direniş gerçeği de ortaya çıktı. YNK saldırısına karşı büyük bir savunma hamlesi haline geldi. Komplo ardından PKK'nin artık direnme gücünün kalmadığını, Önder Apo'yu sahiplenecek ve Onun için savaşacak kimsenin olmayacağını sanarak bir kere daha PKK'yi tasfiye etmeyi denemek isteyenler hüsrana

> **"1 Haziran Hamlesi uluslararası komploya karşı hareketimizin Önderlik çizgisinde kendini yenileme ve yeniden yapılandırma hamlesiydi. Bu hamle de büyük şahadetler pahasına yürüdü. 2004 yazından bu yana yüzlerce şehit verdik ve şehitler vermeye devam ediyoruz. Bu hamlenin şehitleri uluslararası komploya karşı direnişin şehitleri oluyorlar. Provokatif-tasfiyeci eğilimlere karşı Önderlik çizgisini koruma ve savunmanın şehitleri oluyorlar"**

uğradılar. 2000 YNK savaşının şehitleri de kuşkusuz "Güneşimizi karartamazsınız" kampanyasının şehitleri içinde yer alıyorlar; Önderlik gerçeğini, Önderlik çizgisini sahiplenmenin şehitleri oluyorlar.

Komplocu yöntemlerle Önder Apo'nun imha edilemediğini, dolayısıyla PKK'nin tasfiye edilemediğini gören gericiliğin İmralı sisteminde çürütme politikasını dayattığını, bu temelde Önderliği ideolojik ve siyasi yenilgiye uğratmaya çalıştığını biliyoruz. Bunu hem sosyal demokrat çizgide hem de siyasi İslam çizgisinde yürüttüler. Kısaca Türkiye'nin tüm ekonomik ve siyasi güçlerini bu uğurda kullandılar. Sonuçta bu biçimde komplonun imha saldırısını yürütmesine karşı bir mücadele yürütüldü. Önderlik çizgisini ve gerçeğini sahiplenme ve savunma hamlesiydi bu.

Uluslararası komploya karşı büyük direniş şehitleri verdik

1 Haziran Hamlesi her türlü provokatif-tasfiyeci saldırıya ve bu temelde hareketi içten parçalama ve dağıtma girişimlerine karşı Önderlik çizgisinde hareketin birliğini ve bütünlüğünü koruma ve geliştirme hamlesiydi. 1 Haziran Hamlesi uluslararası komploya karşı hareketimizin Önderlik çizgisinde kendini yenileme ve yeniden yapılandırma hamlesiydi. Bu hamle de büyük şahadetler pahasına yürüdü. 2004 yazından bu yana sekiz yüzün üzerinde şehit verdik ve şehitler vermeye devam ediyoruz. Bu hamlenin şehitleri uluslararası komploya karşı direnişin şehitleri oluyorlar. Provokatif-tasfiyeci eğilimlere karşı Önderlik çizgisini koruma ve savunmanın şehitleri oluyorlar. Önder Apo'ya yönelik her türlü saldırı karşısında Önderliği sahiplenme ve korumanın şehitleri oluyorlar. Demokratik konfederalizmin inşası temelinde Kürt halkının kendi özgücüne ve örgütlülüğüne dayalı olarak özgür ve demokratik yaşamını yaratmasının şehitleri oluyorlar. 1 Haziran Atılımı böyle bir örgütsel yenilenmeyi ve mücadeleyi içeriyor.

Bunun da çeşitli dönemleri vardır. 1 Haziran Atılımı başta bir uyarı eylemliliği olarak ortaya çıktı. Bu uyarı giderek 1 Ekim 2006 tarihinde 5. tek yanlı ateşkesine kadar götürüldü. Fakat düşmanın 23 Ağustos 2005 tarihli topyekûn savaş konsepti temelinde geliştirdiği imha saldırılarına karşı aktif savunma savaşının siyasi ve örgütsel çalışmaların önünü açma ve gelişmeleri aşma temelinde yürütülmesi düzeyine ulaştı. 1 Haziran Hamlesi yeni bir topyekûn savaş konseptiyle karşılaştı ve bu konsepti yenme ve parçalama amacıyla bir direniş haline geldi. Bu dönemde de büyük şehitler verdik. Kuzey Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde şehitler verdik. Doğu Kürdistan'da, Güney Kürdistan'da şehitler verdik. Bu süreç Erdal'ların, Mahir'lerin şahadetiyle başladı. Dersim'de, Amed'de, Erzurum'da, Botan'da, Zagros'ta değerli şehitler verdik. HPG yönetiminden, genel hareketimizin yönetimlerinden şehitlerimiz oldu. Munzur'lar, Tekoşin'ler Dersim'de şehit düştüler. Yine Erzurum'da şehit düşen arkadaşlarımız oldu. Serxwebun arkadaş Amed-Erzurum hattında şehit düştü.

En büyük şehitleri Botan da verdik. Baştan itibaren hem nicelik hem de nitelik anlamda elbette mücadelemizin yeniden yoğunlaştığı alan Botan alanı oldu ve Botan'ın her bölgesinde büyük şahadet olayları yaşandı. Düşmanın her türlü saldırısına karşı halkı harekete geçirme temelinde gerillanın bütün alanlarda kahramanca direnişi yeniden gerçekleşti. Gerillanın HPG biçimindeki yeniden yapılanışı büyük, cesur ve fedak ar mücadele çizgisini 1 Haziran Atılımı sürecinde yeniden canlandırdı. Viyan'ların, Sorxwin'lerin, Yıldız'ların şahadetiyle gelişen bu süreç, düşmanın topyekûn savaş kon-

Adı, soyadı: **Kordo Elyali**
Kod adı: **Argeş Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Piranşehir 1984**
Şehadet tarihi: **1 Mayıs 2008 Kandil Hava saldırısı**

Adı, soyadı: **Mehmet Gorgin**
Kod adı: **Vedat Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan 1971**
Şehadet tarihi: **1 Mayıs 2008 Kandil Hava saldırısı**

Adı, soyadı: **Rahim Boran**
Kod adı: **Raman Cawit**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahabad 1979**
Şehadet tarihi: **1 Mayıs 2008 Kandil Hava saldırısı**

septi temelinde uluslararası komplonun onuncu yılına hareketimizi ezip imha ederek marjinal konuma düşürmek amacıyla geliştirdiği 5 Kasım ink ar, imha ve tasfiye planı karşısında Botan'daki büyük direniş şehitleri düzeyine geldi. Botan şehitlerimiz düşmanın topyekûn savaş konseptinin aydınlatılmasını ve darbelenmesini sağlayan şehitler oldular. Onlar ink ar ve imha sisteminin gerçek yüzünü bir kere daha açığa çıkardılar. Önder Apo'nun on beş yıl boyunca yürüttüğü barışçıl demokratik çözüm sürecine düşmanın nasıl bir katliam ve soykırımı dayatmakta olduğunu, ink ar ve imhada nasıl ısrarlı olduğunu gösterdiler. Böylece Önder Apo'ya yeni bir imha sürecini dayatmaktan tutalım, halka pasifikasyonu, gerillaya ise ezme ve marjinalleştirme gerçeğini dayatmak isteyen imha ve tasfiye sürecine karşı bütün devrim değerlerini, Önderlik gerçeğini ve gerillanın yenilmezliğini korumak ve savunmak üzere direnişi yeniden geliştirmenin şehitleri oldular.

Şehitler gaflete düşmememizi basit hesap yapmamamızı bize öğrettiler

Adil'leri, Gülbahar'ları, Kurtay'ları, böyle anmak gerekir. Onlar bize özgürlük ve demokrasi için daha çok direnmemiz, daha kararlı davranmamız, daha uzun vadeli ve bol mücadele etmemiz gerektiğini öğrettiler. Düşmanın oyunlarına gelmemek gerektiğini, son güç noktasına kadar iyice darbelenmedikçe bu ink ar ve imha sisteminin bir çözüm üretemeyeceğini gösterdiler. Dolayısıyla onlar başkasından beklemek, düşmanından zihniyet değişikliği ummak yerine, kendi gücümüze güvenerek, Kürt halkının özgücüne dayalı demokratik komünal örgütlülüğünü geliştirerek özgür ve demokratik Kürt yaşamını bu temelde yaratmak gerektiğini ifade ettiler. Gaflete düşmememizi, basit hesap yapmamamızı, dar ve beklentili bir yaşam içinde olmamamızı bize öğrettiler. Düşmanın gücü ne olursa olsun, ne kadar vahşi bir saldırı içerisinde bulunursa bulunsun, bu gericiliğe asla boyun eğmemek ve teslim olmamak gerektiğini, bedeli ne olursa olsun kararlılıkla bu bedeli ödeyerek Önderlik çizgisini, özgür ve demokratik yaşamı kararlılıkla savunmamız gerektiğini öğrettiler. Kürt özgürlüğünün ancak meşru savunma çizgisinde yeniden güçlü bir partileşmeyle, gerillalaşmayla, demokratik halk örgütlenmesini yaratmakla sağlanacağını bize açıkça gösterdiler. Güçlü bir yeniden başlangıç yapmamız için gerekli bütün aydınlatmayı, cesareti ve fedak arlığı ortaya çıkardılar.

Onlar, Önder Apo'nun zindan direnişçiliği için söylediği gibi, gerçekten de özgürlük mücadelesinde kararlılıkla yürümemiz için kendilerini sağlam köprüler yaptılar. Kendini çare yapmanın, bütün zorluklar karşısında militanca direnip kendini çare haline getirmenin yolunu gösterdiler, bunun öncülüğünü oluşturdular. Kısacası onlar düşman gerçeğini bize daha iyi gösterdiler; düşman gerçeğini de, mücadele gerçeğini de daha iyi öğrenmemizi sağladılar. Bu mücadelenin nasıl başarıya gideceğini, özgürlük mücadelesinde nasıl uzun soluklu, örgütlü ve iddialı olmamız gerektiğini ortaya koydular. Büyük bir cesaret ve fedak arlık yarattılar. Bize umut, güven, kararlılık ve mücadele azmi verdiler. Yeni süreç demokratik konfederalizmin inşasını hedefleyen ve Kürt toplumu üzerindeki gerici devlet örgütlenmesini dağıtmayı öngören mücadele süreci bu şehitlerimizin adıyla ve onların anısıyla gelişecektir. Eğer olabilecekse, Önder Apo'nun önerdiği demokratik özerklik çözümü bu yoldaşların anısına gelişecek mücadeleyle gerçekleşecektir. Kürt halkının demokratik örgütlülüğü temelinde geliştirilecek özgür yaşam ve özgür demokratik Kürdistan bu yoldaşların anısına dikilen en görkemli anıt olacaktır.

PKK'nin büyük ordular kuran büyük zaferler yaratan büyük komutanları var

Her hareketin tarihi içerisinde büyük militanları, komutanları ve öncüleri vardır. Hıristiyanlığın havarileri vardır. Bunlar İsa'nın çizgisinin yürütücüleri oluyorlar. Çizgiyi on iki havari yürütüyor. Önderlik PKK'yi çok zaman Hıristiyanlığın bu süreciyle benzeştirdi. Yeniden inşasında havari sisteminin esas alınmasını öğütledi. Viyan arkadaş gerçekten de bu havari sisteminin sağlam üyesi oldu. İslamiyet'in de benzer ölçüleri vardır. İlk Müslümanlar, Ehlibeyt, yine İslam devriminin ilk büyük komutanları ve yöneticileri vardır; Hz. Peygamberin halifeleri vardır. Bir de İslam devriminin büyük komutanları Ali'ler, Hamza'lar, Hüseyin'ler, Zeynep'ler ve Halit'ler vardır. Bunlar hep devrimin ruhu oldular. İslam devrimini büyük bir cesaret ve fedak arlıkla yalın kılıç Ortadoğu'ya yaydılar. Her tarafta ordular kurdular. Şimdi PKK'nin de böyle büyük bir komuta gerçeği vardır. Ordular kuran, büyük zaferler yaratan bir yapılanışı söz konusudur. Haki Karer yoldaşla başlayan ve zindan direnişçiliği ile beraber devam eden ilk Apocular diyebileceğimiz, gerçekten de Önderliksel gelişmeyi var eden o büyük kişilikler vardır. Bir de Kemal'ler, Agit'ler, Zilan'lar gibi büyük eylem güçleri ve komutanlar vardır. Yine Hüseyin'ler Zeynep'ler gibi büyük

"Hareket ve halk olarak, bu büyük devrimci kişilikleri daha büyük ve etkili mücadele ederek, sürekli geliştireceğimiz ve başarı üstüne başarı kazandıracağımız mücadelemiz içerisinde yaşatacağız. Kızıyla ve erkeğiyle Kürt gençliği gerillaya daha büyük bir istek ve kararlılıkla koşacak. Özgürlük dağlarını dolduracak. Yüzlerce ve binlerce Adil ortaya çıkacak. Bütün şehitlerimiz gençliğin gerillayı sürekli büyüten katılımında yaşatılacak"

Adı, soyadı: **Nazım Karz**
Kod adı: **Tekoşer Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş-Malazgirt**
Şehadet tarihi: **16 Mayıs 2008 Başkale-Güvendik Köyü**

Adı, soyadı **Mahsum Aktaş**
Kod adı: **Boran**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin**
Şehadet tarihi: **16 Mayıs 2008 Başkale-Güvendik Köyü**

Adı, soyadı: **Murat Gezici**
Kod adı: **Hüseyin Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis-Hizan**
Şehadet tarihi: **16 Mayıs 2008 Başkale-Güvendik Köyü**

direnişçiler var. Günümüzde de daha çok ortaya çıkıyorlar.

Adil arkadaş yirmi yılı aşkın mücadele yaşamını aynı çizgide sonuca götürdü

Adil arkadaşı, diğer şehit arkadaşlarımızı böyle bir komutanlık ve ordu kuruculuğu çizgisinde ele almak gerekir. Tıpkı İslam'ın Halid Bin Velid'i gibi bir rol oynadı. Agit'lerden aldığı komuta çizgisini gerçekten de Botan merkezli olarak günümüze kadar taşıdı. Tarihçiler Hz. Hamza'nın hiç arkaya bakmadığından söz ediyorlar. O nedenle Hz. Ali, Hamza'nın arkadan vurulma tehlikesi var diye hep endişe duyarmış. Savaşa giderken geriden gelecek saldırılardan korusun diye Hamza gibi bazı komutanların arkasına muhafız koyarmış. Çünkü bunlar hiç geriye bakmaz, hep hamle yapar ve ileri saldırı yürütürmüş. Sonunda bu özel durumundan yararlanılarak, kışkırtılan birisinin arkadan kurulan tuzak temelinde kendisini vurarak öldürdüğü söyleniyor. Bazı tarihçiler mızrakla vurulduğunu, bazıları da arkadan kılıç darbesiyle öldürüldüğünü söylüyorlar. Adil arkadaş gerçekten böyle militandı, böyle bir yürüyüşçüydü. Adil arkadaş Botan'a, Gabar'a yeniden giderken elbette benzer endişeler vardı. Acaba düşman saldırıları karşısında kendimizi hedef olmaktan nasıl çıkarabiliriz kaygısı ve arayışı söz konusuydu. Fakat eksiklikler oldu. O yiğitçe yürüme tarzı, özellikle 2007'nin ikinci yarısındaki düşman saldırıları karşısında daha sert bir direniş gerçeğine götürdü. Elbette kendisi görev ve sorumluluğunu yaptı. Yirmi yılı aşkın o büyük mücadele yaşamını aynı çizgide sonuca götürdü. Biz buna nasıl sahip çıkacağız, nasıl layık olacağız, bu çizgiyi nasıl devam ettireceğiz? Elbette kendimizi bu temelde sorgulamalıyız. Eğer bir olumsuzluk olmuşsa, neden önceden tedbirini geliştiremedik diye kendimizi sorgulayacağız.

Hareket ve halk olarak, bu büyük devrimci kişilikleri daha büyük ve etkili mücadele ederek, sürekli geliştireceğimiz ve başarı üstüne başarı kazandıracağımız mücadelemiz içerisinde yaşatacağız. Kızıyla ve erkeğiyle Kürt gençliği HPG saflarına, gerillaya daha büyük bir istek ve kararlılıkla koşacak. Özgürlük dağlarını dolduracak. Yüzlerce ve binlerce Adil ortaya çıkacak. Bütün şehitlerimiz gençliğin gerillayı sürekli büyüten katılımında yaşatılacak. Yine Kürt halkı bu büyük evlatlarına layık olarak her zaman özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmede kararlı olacak, asla şehitlerinin yolundan ve çizgisinden sapmayacak. Bu temelde Önder Apo etrafında, şehitlerimiz etrafında daha çok birleşerek, kendini daha çok eğitip örgütleyerek, demokratik komünal örgütlülüğünü her alanda daha çok geliştirerek, özgürlük ve demokrasiyi kendi özgücüyle ve kendi eseri olarak yaratacak ve yaşatacak. Böylece bu şehitlerimizin anılarını doğru sahiplenmiş ve amaçlarını yaşanır kılmış olacak.

Şehitlerimizin izinde kendimizi özeleştiriden geçirip sorguluyoruz

Yine Kürt kadını şehitlerine her zaman sahip çıktı. Gerçekten de bu kadar eziyete ve işkenceye rağmen, kadınlar gittikçe artan oranda mücadeleyi hem sahiplendiler hem de onun militanı haline geldiler. Serhildanımız bir kadın serhildanı haline geldi. Devrimimiz bir kadın devrimi halini aldı. En son 8 Mart kutlamaları büyük bir kadın devriminin Kürdistan'da yaşandığını herkese gösterdi. Bu mücadelelerini şehitleri daha çok sahiplenerek, içlerinden daha çok Gülbahar'lar çıkartarak devam ettirecekler. Bütün şehitlerimize her zaman saygıyla sahip çıkacaklar. Ondan hiç kimsenin endişesi yoktur. Bütün parti camiamız Botan şehitlerinin anıları önünde kendisini daha güçlü hale getirecek.

Adı, soyadı:Che Guavera
Kod adı: Guavera
Doğum yeri ve tarihi: Afrin
Şehadet tarihi: 16 Mayıs 2008 Başkale-Güvendik Köyü

Adı, soyadı: Mecit Timur
Kod adı: Masiro Faraşin
Doğum yeri ve tarihi: Hakkari 1990
Şehadet tarihi: 09 Mayıs 2008 Bezele karakol baskını

Adı, soyadı: Deniz Çeker
Kod adı: Zağros Çavreş
Doğum yeri ve tarihi: Elazığ-Palu 1981
Şehadet tarihi: 09 Mayıs 2008 Bezele karakol baskını

PKK'nin 30. yılını yaşıyoruz. Bu yılı yeniden partileşme yılı olarak ilan ettik. Demokratik sosyalizm çizgisinde güçlü bir parti hareketi yaratmak için yoğun bir çabamız sürüyor. Önder Apo'nun aydınlatıcılığı temelinde bütün militan yapı olarak kendimizi eğitiyoruz, donatıyoruz, geliştiriyoruz. Şehitlerimizin izinde kendimizi özeleştiriden geçirip sorgulayarak, Haki'lerle başlayıp en son Botan şehitlerimize kadar gelen bütün şehitlerimizin gerçeği karşısında kendimizi daha güçlü, çizgiyi daha iyi özümsemiş, mücadelede daha kararlı, tarz, üslup ve tempoda daha yetkin, dolayısıyla mücadelede daha sonuç alıcı ve başarılı militanlar haline getirmemiz gerekiyor. Meşru savunma çizgisinde partileşmenin sembolleri olan bu büyük şehitlerin izinde yeniden partileşme sürecini her türlü zayıflığı yenerek güçlü bir biçimde geliştireceğiz. Direnişler de karşıt tutumlar da bize gerçekleri çok iyi gösterdi. Büyük direnişleri gördüğümüz kadar ihanetleri de gördük. Arada kalan, zayıf, pısırık, güçsüz, etkisiz durumları da gördük.

Bu büyük direnişçiliği sahiplenme temelinde öfkemizi basit, zayıf ve pısırık tutumlara karşı yönelterek, ihaneti ve onun üzerinden egemenlik sürdürmek isteyen gericiliği, ink ar ve imha sistemini yerle bir etmek için zafer çizgisinde bir mücadeleyi bu süreçte geliştireceğiz. Bu Önderlik kararımızdır, halk kararımızdır, parti kararımızdır. Bu aynı zamanda gerilla andımız oluyor, bu andın gereğini başarıyla yerine getireceğiz. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Kürt halkı, sosyalist ve demokratik güçler, komşu halklar parti ve gerilla çizgimizin bu temelde devam edeceğinden asla kuşku duymamalılar. Düşman cephesi de ektiğini biçecek. Derler ya, rüzg ar eken fırtına biçer! Önder Apo'nun bütün barışçıl demokratik çabalarına, Kürt halkının barışçıl ve birlikten yana olan tutumuna, yine hareketimizin bu temelde gösterdiği bütün iyi niyete ve demokratik çözüm arayışına rağmen, mademki bu düşman böyle büyük bir zulmü, katliamı imhayı bize reva görüp dayatmak istiyor, bizim de ona anladığı dilden cevap verme ve yaptıklarını misliyle ödetme tarihsel olarak boyun borcumuz olsun.

Önder Apo "*Dünyayı yenecek gücümüz olsa da hiç kimseye asla saldırmayacağız; ama dünya birleşip üzerimize gelse de demokratik haklarımızdan asla vazgeçmeyeceğiz*" dedi. Çizgimiz yine budur. Mademki İran ve Suriye'yle birleşen ve bütün emperyalist devletçi sistemi arkasına alan Türkiye yönetimi bu kadar kararlı, bu kadar ısrarlı ve saldırgandır, bizim de buna karşı demokratik direnme hakkımızı son ferdimize ve kanımızın son damlasına kadar kullanma görevimiz tarihsel bir borç olarak, şehit Hayri Durmuş'un omuzlarımıza yüklediği bir borç olarak önümüzdedir. Bunun gereğini yerine getirmek de bizim temel tutumumuz olacaktır. Mademki bunun dışında başka bir yol ve başka bir çözüm imk anı kalmamıştır, o zaman Kürt halkı kendi çözümünü kendi özgücüne dayanarak ve bedeli ne olursa olsun gerekirse son ferdine kadar direnerek yaratacaktır. Bunu herkes böyle bilmelidir.

Hiçbir düşman gücü, ne kadar saldırgan olursa olsun ve ne kadar oyun oynarsa oynasın, Kürt halkının bu kararlılığını kıramayacaktır. Bu kararlılık temelinde yaratmak istediği özgür ve demokratik yaşamdan geri adım attıramayacaktır. Bu bir Önderlik kararı, bu bir parti kararı, bir halk kararıdır ve bu kararın gereği pratikte mutlaka başarıyla yerine getirilecektir. Böyle bir kararlılık temelinde diyoruz ki,

–Şehitlerimizin Anıları Ölümsüzdür!
–Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
–Yaşasın Meşru Savunma Direnişimiz!
–Biji Reber Apo!

İradeleşen kadro tüm zorluklara karşı başarı kazanabilir

"Son yıllarda belki de ilk kez hareketimiz ideolojik derinlik kadar kadrolar anlamında ideolojik netlik, tutum netliği ve güçlü bir militan duruşa, duruş düzeyine kavuşmuştur. Önder Apo'nun felsefesi ve ideolojisi uzun yıllar sonra belki de ilk kez bu düzeyde gerçekte anlam bulmakta, hayat bulmakta ve temsil edilmektedir. Bunun sonuçlarını son sekiz-on aylık süreçte her düzeyde daha güçlü görebilmekteyiz. Kanıtlanan doğru şudur ki, iradeleşen, netleşen bir hareket zorluklar ne olursa olsun çok büyük başarılara da imza atabilir"

Hareketimizin temel gelişme sorunlarından olan kadro ve örgüt ilişkileri üzerinde bir kez daha durmakta yarar var. Kadro ve örgüt ilişkileri en çok gündemimizde olan hususlardır. Gündemimizde olduğu kadar hareketimizin ideolojik politik doğrultusunun hayat bulması, yani demokratik konfederalizm denilen sistemimizin, yeni paradigmanın pratikte anlam kazanması da bu sorunların doğru çözümüne bağlıdır. Her şeyden önce şunu belirtelim ki hiçbir sosyal, toplumsal mücadele, siyasi hareket kadrosuz ve örgütsüz gelişmemiştir.

Halkların ve sınıfların mücadelesinde en genel anlamda tarihte de, zaman zaman günümüzde de kendiliğinden denilebilecek bazı gelişmeler mümkün olmuştur. Gelişmiş ya da gerçekleşmiş olabilir, ama bunlar kendiliğinden olan hareketler olduğu için, yani öznesi, iradesi, öncülüğü olmadığı ya da zayıf olduğu için onu var eden objektif koşullar zayıfladığında, ortadan kalktığında bu kendiliğinden hareketlerin başarı ve kazanımları da kalıcı ve sürekli olamamaktadır. Bu açıdan kendiliğinden değil, örgütlü, bilinçli hareketlerin tarihteki yeri önemlidir. Halk tarihimiz bu açıdan çok daha öğreticidir. Bitmez tükenmez isyanlar, direnişler olmasına rağmen öncülüğün ve önderliğin olmayışı veya yetersiz oluşu, yine isyan ve başkaldırıların içinde gerçekleştiği koşullardan dolayı, kalıcı kazanımlar sağlanamamıştır. Vurgulamak istediğimiz, esasen iradi ve örgütlü mücadelelerin önemidir.

Öncünün görevi aydınlatma eğitme ve bilinçlendirmedir

Hareketimizin tarihi de bu konuda oldukça öğreticidir. Önderliğimiz birçok kere; "İğneyle kuyu kazarcasına geliştirilen ve büyütülen bir hareket" olduğumuzu belirtmiştir. Bu halkın özgürlüğü ve geleceği adına kazanılan en küçük bir mevzi, yaratılan en küçük bir olanak sınırsız emek, kahramanlık, fedai güç ve fedakârlıklarla gerçekleşmiştir. Demek istiyoruz ki hareketimiz her ne kadar çok ciddi bir ideolojik derinlik ve açılım gösterdiyse ve yine her ne kadar yepyeni bir paradigma önümüze koyduysa da esasen unutulmaması gereken mücadelemizde bir öncü gücün her zaman olması gerektiğidir. Tabi öncü derken, reel sosyalizm dönemini çağrıştıran kavramlardan söz etmiyoruz. Örneğin kurmay güç, öncü müfreze vb kavramlar eskiden çok kullanılırdı ve bu kavramların da dar ve dogmatik bir zihniyetle yorumlandığı, öylece hayata geçirildiği ve sonuçlarının da reel sosyalizmin şahsında bir enkaza yol açtığı bilinmektedir. Sözünü ettiğimiz klasik öncülük değil. PKK'nin kişiliğinde anlam kazanan, toplumun aydınlatılması, bireyin aydınlatılması, ideolojik doğrultu, politik perspektif, felsefik yaklaşım daha çok aydınlatma, eğitme ve bilinçlendirmedir, öncülük budur.

İkincisi, yine inanıyoruz yeni paradigma, yeni bir örgütlenme tarzımız konfederalizm tarzı da olsa, kadroların her zaman kadro olmaktan kaynaklı çok daha farklı görev ve sorumlulukları vardır. Örgütlü yığınlar, kesimler, kurumlar olabilir. Özellikle halen bir savaş sürecinde olan bir halkın özgürlük mücadelesi verilirken, tarihimizde de çokça görüldüğü gibi, fedakârlıkta, fedailikte sınır tanımayan, kendisini karşılıksız ve sınırsız katan, benliğini, ruhunu ve yüreğini tamamen insanlığın, dolayısıyla halkımızın özgürleşmesine yatıran insan tiplerine, yani kadrolara ihtiyaç vardır. Bu anlamda topluma kendi yaşam tarzıyla, siyasi duruşuyla, emek boyutuyla örnek olan, toparlayan, örgütleyen ve sürükleyen öncü güçlerin her zaman olması gerektiğine inanıyoruz. Bu örgütün ya da bireyin fetişleştirilmesi veya bürokratizm zihniyetinin hiyerarşik tarzını benimseme ya da eski uygulama anlamına asla gelmiyor. Aksine, toplumu örgütlediği, demokratikleştirdiği, iradeleştirdiği ve kendisini yönetir hale getirdiği oranda öncünün de demokratik sistem içinde yer alıp, rolünü giderek örgütlü ve iradeli halk kesimlerine bırakması ve paylaşmasıdır. Yani öncünün daha çok felsefik, ideolojik, ahlaki ve yaşamsal ve bununla beraber belirttiğimiz tarzda, hani denilir ki sözün bittiği yer, tam da o noktada rolünü oynaması, kendisini geriye çeken, bu anlamda bağ-

layıcı, sınırlandıran hiçbir engel tanımadan gerekiyorsa en ileri düzeyde fedakârlığı ve fedailiği gösterebilmesidir. Bu anlamda öncü kadroların, dolayısıyla örgütün her zaman bir ihtiyaç olduğu ve bunların rolünü oynamasıyla toplumun özgürleşeceği, özgürleştiği kadar iradeleşeceği, iradeleştiği kadar özgürlüğüne süreklilik kazandıracağı bir gerçektir.

"PKK'nin diliyle, üslubuyla, eylem tarzıyla, yaşam biçimiyle ulaştığımız, ulaşacağımız her kesimi ve gücü ya kendimize katarız, ya nötrleştiririz ya da gerçekten karşıt bir güç ise onu sınırlandırırız. Böyle bir etki gücümüz her zaman olmuştur, bugün de vardır. Yeter ki gücümüzü ve zekamızı doğru yerde doğru zamanda ve doğru biçimde kullanmasını bilelim"

Örgütü örgüt yapan kadrodur

Hemen şunu belirtelim ki, hareketimizin ve mücadelemizin değişen ve artan ihtiyaçlarına göre her zaman taktiksel önderlik ve kadrosal sorunlarımız olmuştur. Kadro sorunlarımızı çözdüğümüz ve örgüt olabildiğimiz kadar, halkı ayağa kaldırabilir, ulusal uyanışı ulusal iradeye dönüştürebiliriz! Fakat şöyle bir gerçeğimiz de var: -belki bu daha çok PKK'nin gerçeğinde anlam bulan bir doğrudur- PKK'nin ideolojik gücü, derinliği, politik etkisi her zaman daha güçlü pratiklere yol açmış, bu anlamda eylem gücümüz, halk ve kitle duyarlılığı ihtiyaç duyulan örgütlenme ile mevcut durum arasında bir dengesizlik ya da yetersizlik görülmüştür. Etkilediğimiz yığınlar çok daha fazla iken, örgütlediğimiz kesimler çok daha az olabilmektedir. Yani politik etki fazla geniş boyutlarda, fazla kesimleri ve yığınları etkileyebilmekte, fakat aynı düzeyde bir örgütlenme ve kitle ile buluşma maalesef gerçekleşememektedir. Bu anlamda örgütsel sorunlarımız her zaman olagelmiştir. Örgütü örgüt yapan kadro sorunları da tarihimizden günümüze dek, sürekli bir sorunumuz olarak gündemimizde kalmıştır. Bundandır ki birçok kere, birçok alanlarda örgüt ve kadrolarımız hiç bulunmamasına rağmen, sadece hareketin yol açtığı genel gelişme, moral etki ile kendiliğinden harekete sempati duyan, zaman zaman bu sempatisini kendi içinde örgütlenerek aktif desteğe dönüştüren alanlar da olmuştur. Halbuki bütün bu alanlara daha örgütlü ulaşabilirsek, etkilediğimiz kesimlere örgütlü karşılık verebilirsek, hareketimizin çok daha güçlü süreci karşılayacağı kesindir.

Bugün Önder Apo'nun bir söylemiyle yüz binler, milyonlar ayağa kalkabilmekte, milyonlar etkilenebilmektedir. Fakat bu milyonları tam iradi bir örgütlülüğe dönüştürdüğümüzü söylemek mümkün değil. Bu, hareketimizin, Önderliğimizin şahsındaki manevi moral gücünü, saygınlığını ve güvenirliğini ortaya koyarken, beraberinde örgütlenme düzeyimizin de yetersiz ve hatta biraz da geri olduğunu göstermektedir. PKK'nin her zaman etkileyici, adeta ölüm döşeğinde olan bir hastayı serum gibi tekrar kendisine getirebilen, bu halkın özgürlüğü karşısında engel olan unsurları ise sürekli düşünmeye iten, sorgulatan bir özelliğe sahiptir. Dolayısıyla bu hareketin felsefesi, yaşam anlayışı, özgürlük bilinci, kişilere ve kesimlere hak ettiği kadar ulaştırılırsa bundan etkilenmemek, bundan haz almamak ve bununla kendi geleceği olan bu hareketle yürümemek mümkün değildir. Bu anlamda şayet hala hak ettiğimiz kadar bütün Kürt halkını, Kürdistanlıları arzulanan düzeyde eyleme çekemiyor, mücadeleye seferber edemiyorsak bu ne halkımızın duyarsızlığından, ne ideolojimizin ve felsefemizin yetersizliğinden ne de yanlışlığındandır! Esasen örgütümüzün eksikliğinden, kadromuzun yetersizliğinden kaynaklanan bir durum olmaktadır.

Cesaretiyle, bilinciyle, yeri geldiğinde bedenini ateş topuna dönüştürerek, cayır cayır yakarak, yeri geldiğinde son mermisini kendisinde patlatarak büyük kahramanlık ve direniş örneklerini sergileyen ve bu anlamda bir kahramanlık hareketi olan PKK'den etkilenmemek gerçekten mümkün değildir. İlk ortaya çıkışından beri böyledir. Hareketin söylemlerinin eylemi ve yaşamıyla birbirini tamamlaması, kararlılığı, dürüstlüğü halkımızı cezbetmiştir. Çok kısa sürede, birkaç sene içinde yüz binleri ayağa kaldırabilmiştir. Arkasına otuz beş-kırk yıllık bir mücadelenin değerlerini alan böyle bir hareket yeterli kadrolarla temsil edilirse, kadro gerçekten rolünü oynayabilirse, şimdikinin beş kat, hatta on kat daha fazlasına ulaşmak içten bile değildir. Dolayısıyla halen eğitim, örgütlenme sorunlarımızdan bahsedebiliyorsak, halen yediden yetmişe halkımızı büsbütün mücadeleye seferber etme sorunumuz varsa, burada örgütün ve kadroların kendilerini gözden geçirmesine ihtiyaç vardır. PKK'nin diliyle, üslubuyla, eylem tarzıyla, yaşam biçimiyle ulaştığımız, ulaşacağımız her kesimi ve gücü ya kendimize katarız, ya nötrleştiririz ya da gerçekten karşıt bir güç ise onu sınırlandırırız. Böyle bir etki gücümüz her zaman olmuştur, bugün de vardır! Yeter ki gücümüzü ve zekamızı doğru yerde doğru zamanda ve doğru biçimde kullanmasını bilelim.

İdeolojik özden yoksun olan pusulasız gemiye benzer

Çağımızın hastalığı, adeta vebası olan egemen sistemin ideolojisinden yani liberalizmden biraz söz etmek gerekir. Tabii ki bizde de bürokratizm, dogmatizm ve erkek egemen iktidar anlayışı vardır. Bütün bunlar ideolojik öz, ideolojik özümseme, de-

rinlik ve bunu kişiliğe yedirmenin ne ölçüde gerçekleştiğine bağlı olmaktadır. İdeolojik özden yoksunluk, okyanuslara açılmış pusulasız gemiye benzer aslında. Kararlılık düzeyi ne olursa olsun, hayalleri ve niyetleri ne olursa olsun ideolojisi olmayanın doğrultusunu bulması ve doğru yürümesi, hedefine ulaşması mümkün değildir. Liberalizm, bireyi gerçekten baştan çıkaran, birey-aile, birey-toplum, birey-örgüt, yani kadro-örgüt ilişkisini adeta dinamitleyen bir ideoloji olmaktadır. İdeoloji sadece kitaplarda, sadece görsel yayınlarda veya basında pompalanmamaktadır. Yaşamın her alanında kendisini sirayet ettiren, insanın farkında olmadan neredeyse soluduğu hava kadar yakın yaşadığı ve etkisi altına girdiği bir ideolojik akım olmaktadır. Önderliğimiz geçen haftalarda, "*yediğiniz ekmek, yemek, içtiğiniz su, bindiğiniz araba, gezdiğiniz sokak, yaptığınız her şeyde ideolojinin etkisi vardır*" diyordu. Kesinlikle doğrudur. Liberalizmin ana yatağı kapitalist emperyalist sistemin doğduğu ve egemen olduğu Avrupa'dır. Bu ideolojiyi yaşam şeklinden, kültür düzeyinden, sosyal ilişkilerinden, ekonomik ilişkilerinden, her türlü insani ilişkilerine kadar görmek mümkündür. Bu, bir sistemdir. Farkında olmadan kapsam alanına girer ve sirayet eder. Buna karşı moral ve manevi değerleri korumak kadar, bilinçli bir duruş sergilemek önemlidir. Bu da bir karşı ideoloji, karşı yaşam tarzıdır.

Maddiyatçılığın, bireyciliğin, bencilğin, özellikle Avrupa'da bu kadar güçlü olması ve bunun bizler üzerinde de etkisinin olması herhalde boşuna değildir. Yani bilimde mekan denilen bir şey var. Mekan bu anlamda bazen önem kazanmaktadır. Avrupa'da yaşayıp da bu sistemi ve ideolojiyi çözümlememek bile, bu sistemin ve bu ideolojinin yörüngesine ve etkisi altına girmek demektir. Başka mekanlarda, başka zeminlerde de etkilenilebilir, ama yaşanılan mekan ve alan olan Avrupa'da, bu ideolojinin an an sirayet edebilme imkanlarının olduğu yerde iki kere daha tehlikelidir. Çok daha

güçlü bir karşı duruş göstermek gerekmektedir. Her gün karşılaştığımız insanların yüzlerinde ve gözlerinde bile bir gelecek görmek neredeyse mümkün olmuyor. Hayalleri ve ütopyaları yok. Her şey maddiyat üzerine kurulmuş, her şey birey üzerinde kurulmuş, varsa yoksa birey, bırakın yapsınlar, bırakın etsinler anlayışının her an anlam bulduğu bir saha. Kendi içinde çelişki yaşamayan, bunu gelişme diyalektiğine dönüştüremeyen ister birey, ister topluluklar olsun, bazen üzülmeyen, bazen sevinmeyen, bazen daralmayan, bazen moral almayan, bazen başarmayan, bazen başarısız kalmayan, yani bu çelişkiyi yaşamayan aslında çürümeye yüz tutar. Zaten kendisini yenilememesinden dolayı ihtiyar, yaşlı Avrupa denilmesinin ya da insanlığın geleceğinde miadını doldurmuş Avrupa denilmesinin sebebi de budur.

Manevi değerlerimiz adeta erozyona uğramıştır

Bu, kendi sistemleridir. Fakat yaşadığımız bu çağı veba düzeyinde etkileyen bu ideolojik liberalizm hastalığından kendimiz korumak önem kazanmaktadır. Her çağın toplum ve insanlar üzerindeki etkileri vardır. Yaşadığımız bu çağda farklı bir ideolojik duruşumuz, yaşam tarzımız çok daha ayrı hayallerimiz ve ütopyalarımız da olsa etkilediğimiz kadar, hatta daha fazla etkilenmeye açık olduğumuz da bir gerçektir. Bunu kadroların, yani bizlerin kendi yaşam duruşundan anlamak da mümkündür. Bizde bile paylaşımcılığın, ortaklaşmanın yer yer zayıfladığı, bazı manevi değerlerimizin adeta erozyona uğradığı, komünal sistem, demokratik sistem, paylaşımcı sistem dememize rağmen kendi aramızdaki ilişkilerde bile bazen son derece geri ve bencil kaldığımız bir gerçektir. Bunu neye yorumlayabiliriz? Şüphesiz ideolojik zayıflığımıza, yaşamsal duruş yetersizliğimize ve belki de şu veya bu düzeyde etkisi altına girdiğimiz liberalizmin marifetlerine yorumlayabiliriz. Kendimizi buna karşı korumak önemli.

Bunun şüphesiz bir de örgüt ilişkilerine yansıyan bir boyutu olmaktadır. Yani aşırı bencilliğin ve bireyciliğin, birey özgürlüğü adına neredeyse örgütü yadsıyan zihniyetin disipline, örgütsel işleyişe gelmemenin anlamı liberalizmin etkisi değil de neye yorumlanabilir! Yani kadronun eski militan duruşundan ya da olması gereken duruştan uzaklaşması 'ben yaparım, ben söylerim, kimse bana bir şey söyleyemez, örgüt söyleyebilir, ama benim bunu kabullenip kabullenmemem önemlidir, ne de olsa ben bireyim' gibi düşünmesi. Yani örgütü neredeyse özgürlükleri sınırlandıran bir baskı unsuru olarak görmesi liberalizmin etkisidir.

Halbuki egemen dünya sistemi içerisinde aslında birey özgürlüğü denilen bir şey de yoktur. Bireyin özgürlüğü ile toplumun özgürlüğü paralel geliştiği kadar anlamlıdır. Toplum her türlü çürümeyi, yozlaşmayı, örgütsüzlüğü, bilinçsizliği yaşayacak, birey ise on sekiz yaşını doldurduktan sonra özgürlük adına istediğim gibi yaparım, yaşarım diyecek ve bunun adı da özgürlük olacak. Aslında en büyük özgürlük toplumsal özgürlükle beraber anlam kazanan özgürlüktür.

Dolayısıyla bireyin kendisini örgüt karşıtı görmemesine karşın, örgütün de bireyin haklarını ve özgürlüklerini sınırlandıran bir işleve sahip olduğunu düşünmemesi gerekir. Yoksa bu bir sapmadır, erozyondur, bir ideolojik aşınmadır ve bunun örgütsel yaşamdaki, örgütsel duruştaki, örgütsel disiplindeki yeri her ne kadar birey hakkı ve özgürlük hakkı da dense, örgütsel kaos, anarşi ve keşmekeşliktir. Bir örgütün iradesi ancak böyle dağıtılabilir, böyle parçalanabilir. Maalesef değişim sürecimizde, demokratik konfederalizm sürecinde bireyin kendisini böyle algılaması kadroda gerek örgütsel çalışmalarında, gerek yaşamda, gerekse örgüte karşı sorumluluklarında bir aşınma ve randıman düşüklüğüne yol açmaktadır. Yine iddia zayıflığı, isteksizlik, heyecansızlık, aslında biraz da bu ideolojik sapma, bozulma ya da yetersizlikten kaynağını alıyor dersek yanlış olmaz. Belki her zamankinden daha fazla Önderliğimizin önemle üzerinde durduğu demokratik sosyalizm ideolojisi ve bunun yaşamsal anlamı olan demokratik konfederalizmin analşılması ve ideolojik mücadelenin her zamankinden daha çok önemsenmesi gerekmektedir.

Açıktır ki kazanmak ve kaybetmek en başta zihinde başlar. İçimizdeki kaçkınların, iradesiz ve iddiasızların durumu buna örnektir. Kendi öz güçlerine, halkın gücüne dayanarak özgürlük heveslerini yükselterek mücadele kararlılığını koruyarak geliştireceklerine, daha fazla Amerika'ya dayanma, ilkel milliyetçiliğe daha çok abartarak yaslanma, bireysel yaşamlarını ise halkın geleceğinin üstünde tutma ve bunu teorileştirme pratikleri oldu. Teorileri sosyal yaşam projeleriydi. Bu projenin nasıl bir proje olduğu görüldü. Erkekse kadın bulan, kadınsa erkek bulan, her şeye sırtını dönerek karanlıklara girecek kadar bir bozulma, kendini kaybetme ve sözüm ona bir özgürlük ve birey haklarını elde etme dediler buna. Fakat nasıl savruldukları ortadadır. Yani ideolojiye inançları kalmadı bunların. Bunlar şüphesiz uç noktalardır. Ama bir de inanmak kadar inanmama sorunu vardır. İdeolojiye inanıyorsunuz ama kavrayış yetersizliği varsa, belirttiğimiz gibi bunun örgütsel yaşamdaki yansımaları ve militanca duruş üzerindeki etkileri gerçekten çok kötü ve olumsuz düzeyde olmaktadır.

yer almaya çalışır. Bunun tabi eğitici, geliştirici bir yanı söz konusu olamaz. Bürokratizmde güzel arkadaşlık ilişkisi, yoldaşlık sevgisi, ortak akıl, yeteneklerin birleştirilmesi mümkün olmaz. Daha çok amir-memur ilişkisini beraberinde getirebilir. Alta karşı oldukça itici, sekter, üste karşı yaranmacı, liberal bir duruştur. Kolaycı, emeğe ve üretkenliğe dayanmayan bu tür yaklaşımların gelişmenin sorunlarını kendisinde tıkatması ve bir kısırdöngüye yol açması yaşanmaktadır. Bu tarzın reel sosyalizmde ortaya çıkan kokuşmanın ve çürümenin en temel nedenlerinden biri olduğu bilinmektedir. Halkla ilişkisi olmayan, yaşam tarzında statik, yaratıcılıktan uzak, aslında her türlü ideolojik sapma, ahlaki erozyon ve örgütsel dağılmanın zemini olan, sadece

"Bazen her kadromuzun kendine göre bir PKK'si olmaktadır. Birisine göre doğru ve temel ilke olan bazı yaklaşımlar, bir başkasına daha eksik veya yanlış görülebilmektedir. Bunun sebebi şüphesiz PKK'lileşememenin, onun ruhunu, felsefesini ideolojisini içselleştirememenin, anlayamamanın kendisidir. Bu anlamda da çok ciddi bir mücadele ve eğitim sorunumuz vardır"

Bürokratizmde yoldaşlık ilişkisi ve sevgisi gelişmez

Kadrosal sorunlarımız içinde diğer çok ciddi bir hastalık halen eskinin alışkanlıklarını üzerinden atamayan, dolayısıyla zihinsel bir yenilenmeyi de kendisinde gerçekleştiremeyenlerin o bürokratik tarzı, duruşu olmaktadır. Bürokratizm, uygarlığın ilk örgütlenişinden günümüze kadar olan ve hiçbir zaman da aşılamayan, devlet denilen olgu, otorite ve hiyerarşi olduğu sürece de hep olacak olan bir sorundur. Emeğe, üretkenliğe, paylaşımcılığa, kolektivizme dayanmayan, yine daha çok bireyci, daha çok tekçi, yetkici bir yaklaşım olmaktadır. Üretim ve temsiliyet gücü zayıf, kendine güveni zayıf olan kişiler daha çok yetki ve bürokratik tarzda mücadelede önüne iş konulursa yapan, onun dışında bir gayret ve çabası olmayan bir anlayış olmaktadır. İçimizde halen böyle düşünen ya da böyle yaşayanlarımız vardır ve bu gerçekten paradigmamızı zorlayan, yüce yoldaşlık ilişkilerini zorlayan, örgüt olmamızı zorlayan önemli bir unsur olmaktadır. Dolayısıyla eğitsel çalışmalarımızda, kadroların bireysel eğitim çalışmalarında kendi kişiliklerinde en çok çözmeleri gereken, en çok mücadele etmemiz gereken temel bir husus olmaktadır diyebiliriz.

Bir de halen neredeyse her birimizin kendimize göre artık kendimizle ne isek bazı ölçülerimizin, hatta dogmalarımızın olduğunu söylemek abartı olmaz. Önderliğimiz çok kez söyler: "*İlgili devletler, güçler, herkes kendi PKK'sini yaratma mücadelesi içerisindedir.*" Otuz yıllık mücadele-

mizde bu karşı mücadeleyle hep karşılaştık. Ve PKK gerçekten bu karşı güçlere karşı verdiği mücadele ile ayakta kalmayı başardı. Fakat zaman zaman kendimizi yenilememeyişimizden kaynaklı PKK'yi sadece kendimiz gibi görmek, yani harekete göre olmaktan çok hareketi kendimize benzeştirmek ya da kendimiz gibi görmek gibi bir hastalığa, bir yanlışlığa düşmekteyiz. Dolayısıyla adeta bazen her bir kadromuzun kendisine göre bir PKK'si olmaktadır. Birisine göre doğru ve temel ilke olan bazı yaklaşımlar, bir başkasına eksik veya yanlış görülebilmektedir. Bunun sebebi şüphesiz PKK'lileşememenin, onun ruhunu, felsefesini ideolojisini içselleştirememenin, anlayamamanın kendisidir. Dolayısıyla bu anlamda da kendimizle çok ciddi bir mücadele ve eğitim sorunumuzun olduğunu anlamak durumundayız.

PKK her zaman kendisini yenileyen bir harekettir

Kendi ufuk dağarcığımız neyi ne kadar kaldırabiliyorsa o kadar anlıyor ve o kadar inanıyoruz. Daha çok bir uç nokta biçiminde sloganlarla, sözlerle, klişeleşmiş şeylerle ifade etmeye, anlamaya çalışıyoruz. Oysa bu, hareketimizin kendisini yenileme ve yaratıcılık özelliklerine ters düşer. PKK her zaman kendisini yenileyen, geçmişle kendisini sınırlamayan, her zaman yeniye açık bir harekettir. Önderliğimizin görüşme notlarında legal sahada demokratik mücadele veren iki arkadaşa yönelik yaptığı eleştiri son derece çarpıcıdır. Diyordu ki *"sürekli benim ismimi anarak gözaltına alınacaklarına ya da sorgulanacaklarına, beni anlayıp doğru çalışsınlar, mücadele etsinler."* Yani bizim sık sık Önderlik dememiz ahlaki açıdan da, Önderliğimize bağlılık karşısında da gereklidir ve doğrudur. Ama bu kendi başına Önderliği yaşamaya ve temsil etmeye yetmemektedir. Bundan çok, O'nun felsefesini, ideolojisini, yaşam tarzını, mücadele şeklini temsil edebilmek önemlidir. Burada daha çok dediğimiz gibi bazı temel doğrularla yetinme, bazı kalıplarla yetinme, o kalıpların dışına çıkmama, bilimsel yaratıcılığı da, öngörüyü de, anlama kabiliyetimizi de zorlamaktadır. Süreç değişiyor, her dönemin kendisine özgü bazı özellikleri oluyor. Bazen çelişkiler yer değiştiriyor, bazen çatışıyor, bazen çelişiyor. Bu nedenle olayları ve olgulara zaman ve mekan sınırları içerisinde temel ilkelerimize bağlı kalarak farklı yaklaşmak, farklı bakmak, aynı şekilde yeni paradigmamızı ister düşünsel, ister pratik, ister yaşamsal anlamda hayata geçirmek ancak kendimizi bu dogmalardan arındırmakla mümkün olabilir.

Dogmalar biraz ataleti de beraberinde getiriyor. Yani fikir yoğunluğu, emek yoğunluğu kadar çok yönlü olmaktan ziyade kalıplarla, belirlenmiş kırmızı çizgilerle hareket etmek tabi ki o büyümeyi, ortaklaşmayı ve komünal ruhumuzu da zorlamakta, zedelemektedir.

Yaptığımız eğitim sürecinde de görüldü, yeni paradigmamızı anlama ve aynı bakış açısına sahip olma konusunda kadrolar düzeyinde hala ciddi anlama ve gerçekten sıkıntılarımızın olduğunu bilmek gerekmektedir. Bu Hareketle yürüyoruz, ama nasıl yürüyoruz önemlidir. Demokratik konfederalizmi özümsemek ve anlam vermekten çok, halen ulus devlet zihniyeti, halen iki kutuplu dünyanın bakış açısı, halen olayları, olguları eskisi gibi görme, halen sistemimize dahil olamama gibi sorunlarımız vardır. Komünalizm nedir, kooperatifleşme nedir, ekoloji nedir, kadın özgürlüğü nedir, demokratik özerklik ile özgürlük ilişkisi nedir, sistemimizde adlandırdığımız halk meclisleri nedir, kent meclisleri nedir, bunların toplumun demokratikleşmesi ve iradeleşmesindeki anlamı nedir, ulusal sorunların çağımızda nasıl çözümlenebileceğine ilişkin bakış açımız nedir vb sorular konusunda halen farklı düşünen, farklı yaklaşan arkadaşlarımızın olduğu bir gerçektir. Bu, örgütsel ortak refleks ve bakış açımızı, yine ortak iradeleşme, heyecan ve eylem gücümüzü, yine moral düzeyimizi muhakkak negatif bir biçimde etkilemektedir.

Kendimizi yenileyemezsek, anlatım ve dinleme kabiliyetimizi geliştiremezsek, ideolojik düzeyimizi yükseltemezsek, günün görev ve sorumluluklarına kendimizi hem zihinsel, hem iradi, hem tarz itibariyle hazır hale getiremezsek, eskinin anılarıyla yaşayan, nostaljilerle kendisini biraz tatmin etmeye çalışan bir duruma düşeriz ki bu gerçekten de kişiliğimizde ve şahsımızda harekete çok büyük bir zarar verir, çok büyük bir tıkatmaya nedeni olur. Bu açıdan Önderliğimizin felsefesini ve ideolojisini tekrar tekrar anlama ihtiyacımız bulunmaktadır. Derinliğine anlayarak

güçlü uygulama sorunlarımız bulunmaktadır. O dogmatik, kalıpçı zihniyet ve tarz artık aşılmalıdır.

"Kim ki ben kadın-erkek ilişkilerinde kendimi tam çözümledim derse tamamıyla doğru söylememiş olur. Açlık, cinsellik ve iktidar yani bürokrasi insan var olduğundan günümüze dek süre gelen demirbaş sorunlarıdır. İnsan yaşadığı müddetçe kendisiyle mücadele etmesi gereken sorunlardır. İradesini güçlendirerek, beynini ve yüreğini özgürleştirerek çözebileceği sorunlardır"

Kadını öz benliğine kavuşturmak zor olduğu kadar anlamlıdır

Diğer önemli bir sorunumuz, kadın özgürlüğü ve kadına yaklaşım konusunda ortaya çıkmaktadır. Teorik olarak çok iyi bilindiği gibi, bir halkın veya toplumun özgürlük düzeyi kadının özgürleşme ve iradeleşme düzeyi ile anlaşılabilir. Bundandır ki Önderliğimizin evrensel nitelikteki yaratıcı buluşları veya temsiliyeti diyelim en çok kadın sorununun çözümü konusunda ortaya çıkmıştır. Kadın özgürlüğü, kadının iradesi olmadan bireyin ve toplumun özgürlüğünden söz etmek temel bir yanılgı olur. Kadın hareketimizin ciddi gelişme sorunlarının olduğunu söylemek abartı olmaz. Fakat bu sorunların oluşumunda erkek egemenlikli sistemin çok çok önemli bir rolünün olduğu da bir gerçektir. Bu, tarihsel olarak böyledir. Etkileri itibariyle günümüzde de böyledir. Erkek egemenlikli bir dünyada yaşıyoruz. Zihinsel, düşünsel olarak kendisini çözmeyen bir erkeğin ya da örgütün kadının özgürleşmesi ve örgütleşmesi yönünde olumlu ve pozitif bir etki yapabileceğini düşünmek yanlıştır. Erkeğin alışkanlıklarından, iktidar olma gücünden kaynaklı halen tıkayıcı, tıkatıcı, halen özgürlükçü değil, baskıcı bir tarzın ve yaklaşımın olduğu bir gerçek.

Bu örgütsel yaşamımızda ve yoldaşlık ilişkilerimizde de görülmektedir. Kadını ayağa kaldırmak, kadını öz benliğine kavuşturmak, özgürleştirmek ve iradeleştirmek şüphesiz çok zor, fakat zor olduğu kadar da anlamlı. Bu konuda eleştirel yaklaşmak ayrı bir sorundur. Fakat beklentilerle beraber kendimizi çözümleyerek destek olmak ayrı bir şeydir. Halen kendimizi bu konuda çözümlediğimizi söylemek çok zordur. Kadına insan olmaktan kaynaklı, hele hele bu kadın Önderliğimizin bir eseri olarak kendi özgürlük mücadelesine yöneltilen kadın ise saygılı yaklaşmak ve güvenmek önemlidir. Hiçbir şey kendiliğinden tam olarak gelişmez. Kadın özgürleşmesi ve hareketi de bazı yanılgılarla, yetersizliklerle çatışarak, boğuşarak ancak gelişebilir. Niçin daha fazla gelişme, büyüme yoktur veya niçin şu yetersizlikler falan, yetmezlikler halen yaşanmaktadır diye sorgulamak ya da eleştirmek kolaydır. Hatta bunlar anlamlı eleştiriler de olabilir. Fakat bundan çok kadına yaklaşım önemlidir. Kadının iradesini kıran, önünü tıkayan, hiçleştiren, dezavantajlarına rağmen emekle ve mücadele ile yarattıklarına inanmayan ve saygısız yaklaşan yaklaşımların aslında kadının ezilmişliğinden çok bu tür yaklaşım sahiplerinin kendi kişilik sorunlarını halledemeyişine, çözümleyemeyişine yorumlamak daha gerçekçidir. Dolayısıyla erkeğin de ben ne kadar özgürleştim demesi, biraz kadın sorununa olan yaklaşımına, demokratik ve özgür ilişkisine bağlıdır.

Erkek arkadaşlar kadınların sorunlarını çözme adına, kadınların ya da kadın hareketinin çalışmalarına girme, hele hele bire bir ilgilenme gibi kendilerine vazife çıkarma gibi bir yanlışa düşmemelidirler. Ama kadın hareketinin de kendisine olan güvenle, iradesini daha da güçlendirerek, liberalizmden arınıp, gerçekten o özgürlükçü ve militan ruhu esas alarak kendi içinde eleştirel, güçlü bir pratik sahibi olması gerektiğine inanıyoruz. Her birimizin kendi kişilik sorunlarımızı halletme ihtiyacımızın olduğunu bilmemizde yarar var. Önderliğimiz bu konuda örnektir. Kim ki ben kadın-erkek ilişkilerinde kendimi tam çözümledim derse tamamıyla doğru söylememiş olur. Açlık, cinsellik ve iktidar, yani bürokrasi insan var olduğundan günümüze dek süre gelen demirbaş sorunlarıdır. İnsan yaşadığı müddetçe kendisiyle mücadele etmesi gereken sorunlardır. İradesini güçlendirerek, beynini ve yüreğini özgürleştirerek çözebileceği sorunlardır ve gerçekten bu konularda kendisine hakimiyeti zayıf, iradesi zayıf, yüreği ve bilinci zayıf olan arkadaşlar ister kadın, ister erkek olsun kendi kişiliklerine en başta kendi emeklerine ve bununla beraber mücadelemize ve halkımıza büyük yazık etmiş olurlar. Toplumda örnek insanlarız ister kadın ister erkek olalım. Yaşamımız, ahlaki ölçülerimiz, insan ilişkilerimiz son derece önemlidir. En büyük etkileyen yanımız da budur. Yani söylem kadar görülen de önemlidir. Önümüzdeki süreçte de bütün bu konularda birbirimizi daha çok yücelten, kendimizi eğiterek sorunları çözmeyi esas alan, özgürlükçü, paylaşımcı ve fakat eleştirilerle beraber kadın mücadelesine saygılı, kendisine engel olmaktan çıkarmayı esas alan bir yaklaşımımız olmak durumundadır.

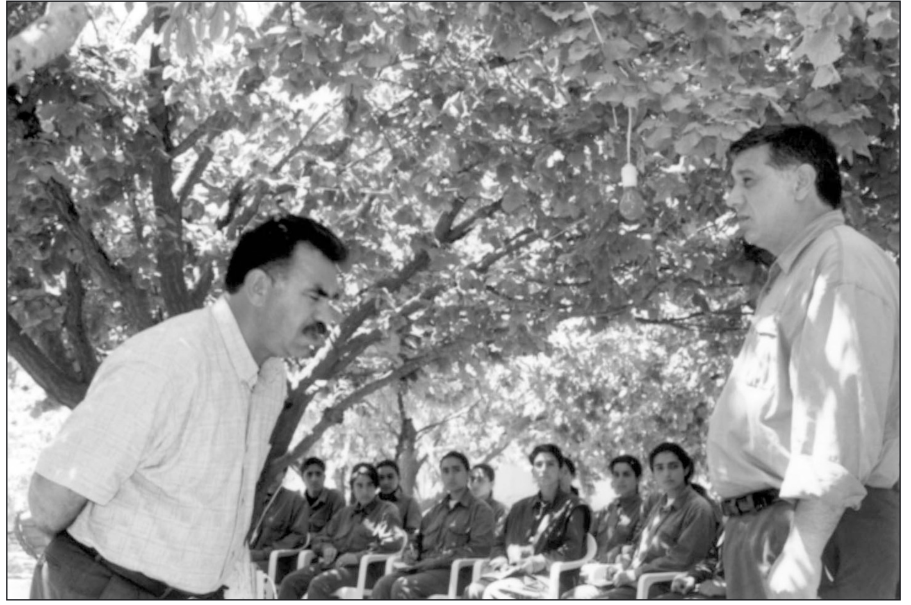
Kadro bulunduğu her yerde hareketi her düzeyde temsil eder

Burada tekrar kadro-örgüt ilişkilerine değinmek istiyoruz. Kadrosuz bir örgütün düşünülemeyeceği, örgütsüz bir kadronun da olamayacağı da bir gerçek. Örgütsel sistemde olmazsa olmaz kabilinde yaşamsal önemde olan bazı temel ilkeler ya da hususlar vardır. Örneğin rapor ve genelge sistemi, örneğin eleştiri özeleştiri, örneğin görev ve sorumluluklara yaklaşım, örneğin yetki, eğitim, disiplin,

denetim, yaşam vb. Burada kadroların ve örgütün duruşu çok büyük bir önem kazanmaktadır. Bir örgüt düşünün ki kadrosunu ortaklaştırmayan, iradeleştirmeyen, inisiyatifli çalışma gücünü ve imkanını kazandırmayan bir örgüt olsun ama kadrosundan başarı beklesin. Bir örgüt düşünelim ki, kadrosunun üzerinde saygınlığı azalan ya da zayıf olan, kabul edilebilirliği tartışılan bir örgüt ama kadrosuna otorite olabilsin. Yine bir kadro düşünelim ki örgütüne hesap verme, hesap sorma sorumluluğunu taşımasın ama örgüt örgüt olabilsin. Bir kadro düşünelim ki kendisini rapor etme ihtiyacını duymasın, eleştiriye gelmesin, özeleştiri vermesin. Bütün bunlar birbirini koşullandıran, kavram olarak örgüt ve kadrolar denilse de, özü örgüttür. Yani birinin öbürü olmadan olamayacağı bir gerçektir. Örgüt kadrolardan oluşuyorsa, kadrolar da örgütün kendisidir. Bu şu anlama gelir: Kadro harekettir, olduğu yerde hareketi her düzeyde temsil eder. Örgüt-kadro bütünselliğini böyle görmek gerekir.

Rapor sisitemi bir denetim mekanizmasıdır

Kendi çalışma sahamızda ve pratikte ortaya çıkan örneklerle birlikte birkaç hususa değinmekte fayda var. Rapor sistemi örgütü örgüt yapan temel bir özellik olmaktadır. Herhangi bir kadro ya da örgüt birimi bağlı olduğu sisteme ya da örgüte raporlarını belli aralıklarla, objektif bir şekilde ulaştıramıyorsa bu örgüt olmanın ya da kadro olmanın gerekleri yerine getirilmemiş demektir. Bir rapor neden yazılır? Belli bir dönemin çalışmalarını eksileri ve artılarıyla, olması ve olmaması gerekenlerle izah edilir. Öngörülen hedeflere ne kadar ve nasıl ulaşıldığı anlaşılır. Hedeflerin ne kadar gerçekçi olduğu ortaya çıkar. Söz konusu rapor sahibi kadro veya örgütün bundan sonra ne yapması gerektiği belirlenmiş olur. Dolayısıyla bir rapor bir dönemin çalışmalarını objektif bir şekilde izah etmek kadar, bir sonraki dönemin nasıl planlanması gerektiğini de beraberinde getirir. O açıdan önemlidir. Rapor yazmamak, bunu bir yük gibi görüp, yaklaşmak 'ben zaten biliniyor ve tanınıyorum, örgüt ve arkadaşlar beni bilirler, rapora ne ihtiyaç var' diye düşünmek, resmiyetin ve disiplin kurallarının dışına çıkmak demektir. Dolayısıyla keyfiyetçi yaklaşmak, örgütsüz olmak anlamına gelir ve çok ciddi bir disiplin ve işleyiş ihlalidir!

Rapor alan örgüt ya da kişiler ise bu raporları değerlendirip daha sağlıklı, daha objektif bazı perspektif ve genelgelere ulaşabilirler. Bu aynı zamanda bir denetimdir de. Yani hem rapor yazacak olanların denetlemesi, hem de rapor alanların aslında rapor almaya ne kadar değer olduklarının anlaşılması açısından da bir denetimdir. Bu açıdan rapor sistemi önemli. Bizim çalışmalarımız halen kendiliğinden yürümekte ve bu anlamda merkezileşme yeterince gerçekleşmemekte, ortak bakış açılarına, ortak çalışma tarzına, ortak hedeflere ulaşmakta güçlük çekilmektedir. Yeni dönem açısından özellikle, genel anlamda da bireyin örgüte, örgütün bir üst örgüte raporunu sunması ve doğal olarak perspektif ve genelge beklentisi içinde olması gerekmektedir. Bu asla ve hiçbir biçimde demokratik konfederalizm sistemimizde yerinde yönetim ve inisiyatif anlayışımıza ters düşmemektedir. Yoksa özerklik, özerk örgütler, özgün örgütler tümüyle kendilerini kapsam dışına çekmiş olurlar ki bu da bir iradesizliği ve merkezileşmemeyi, örgütleşmemeyi beraberinde getirir.

PKK'yi PKK yapan temel bir ilke eleştiri özeleştiridir

Sözü edilen kadrosal yetersizliklerimizin, yani kadronun ideolojik, örgütsel, ahlaki ve politik düzeydeki bazı aşınma ve yetersizliklerinin bir sonucudur ki PKK'yi PKK yapan temel bir ilke eleştiri özeleştiridir. Yeni paradigmamızla beraber bu önemli ölçüde aşılmıştır. Birçok arkadaşımızda, eleştiriye gelmemek, özeleştiri vermemek, eleştiri yapmamak, özeleştiri istememek gibi ciddi bir yanlışlığa düşülmektedir. Liberalizm dediğimiz o veba aslında etkisini burada da göstermektedir. Yani 'benden niçin özeleştiri istensin' veya 'herkes özeleştiri veriyor mu ki ben de vereyim' veya 'eleştirilmesi gereken bir durum, husus varsa bana mı kaldı, başkası eleştirsin, başkası yapsın' gibi kaygılı, belki hesaplı, aynı şekilde kavrayış düzeyindeki yetersizliğinden de kaynaklı bir durum olmaktadır. Oysa bireyin ya da örgütün kendisini yenilemesi, kendi pratiğini bilince çıkarmasıyla mümkün olabilir. Gelişmenin neresinde bir zorlanma oldu, nasıl oldu, niçin oldu, nerede oldu, ne kadar oldu, bunlar değerlendirilmeden ve sorgulanmadan, bundan hareketle

bazı sonuçlara ulaşılmadan, yaşanan pratik ve eylem bir eğitime dönüştürülmeden bireyin ya da örgütün kendisini yenilemesi, dolayısıyla tekrardan kurtulması, yeni hedeflere ulaşması mümkün değildir. Eleştiri özeleştirinin böyle bir anlamı var. Bir de örgüt olmanın bir gereğidir. Yani örgüt aynı zamanda bir hesap veren, hesap soran iradedir veya bir örgütlenme biçimidir. En üst örgütler bile merkezi kongrelerde halka ve yönettikleri örgütlerine, genel olarak kadrolarına hesap verirler, kendilerini rapor ederler. Dolayısıyla eleştirilirler, uzaklaştırılırlar ya da onurlandırılırlar. Yani böyle bir hesap verme platformu vardır. Aynı şekilde bir netleşme platformudur bu tür platformlar.

Birey ve örgütün de böyle bir kültürü olmak durumundadır. Ben yapmam yaptırmam, ne rol oynarım, ön açıcı olurum, temsil ederim, ama ne de kimseye yol açarım, başkası da yapmasın zihniyeti örgütsüzlük zihniyetidir. Bunun ve benzeri yanlışlıkların aşılması neyle ve nasıl olabilir? Şüphesiz eleştiriyle, tartışmayla, özeleştiriyle olabilir. Eleştiri bir düzeltme hareketidir. Düzeltme girişimidir. Özeleştiri de keza erdemlilik anlamında böyledir. İnsanın kendisini bulması, tanıması eylemidir. Bunlar örgütün örgüt olması, kadronun kadro olması için olmazsa olmazlardır. Böyle görmekte yarar var. Kadrolar arasında eleştiri özeleştirinin anlamı çok daha önem kazanmaktadır. Kendi yoldaşına ve arkadaşına eleştiri gücü kazandırmayan, sorgulama ve denetim gücü kazandırmayan bir kadronun ya da örgütün kendi örgütünden, arkadaşlarından kendisine dönük doğal ve rahat yaklaşmasını beklemek gerçekçi olmaz, mümkün de değildir. Bu anlamda en saygın, en güzel yoldaşlık, arkadaşlık ilişkisi birbirine eleştiri, denetim ve sorgulama hakkı kadar bunun imkanını da sunmaktır. Fakat bir eleştiri karşısında, bir sorgulama ve denetim karşısında yıkılıp ezilmek veya tepkilenmek veya kendini geri çekmek sadece bir zayıflıktır, kendine güvensizliktir. Açıklık gereği de eleştiri ve özeleştiri olmak durumundadır. Açıklık, paylaşımcılık, eleştiri, özeleştirinin olmadığı yerde gizemli ve gizli şeyler olur. Gizemli ve gizli şeyler, sübjektivizm, önyargı, bireyin kendi kafasında bazı ölçüler oturtması, bu ölçülere kim sığarsa iyi, kim sığmazsa kötü, ama kimin ölçüleridir, ne kadar gerçekçidir bunlar bilinmez.

"Disiplin derken esasen de önemli olan içselleştirilmiş, ikna olunmuş öz disiplindir. Yani beraberinde kadrolar ve örgüt olmazsa bile, yalnız da olsan bir örgüt gibi düşünmek, bir örgüt sorumluluğu ile hareket etmek, kendi kendini disipline edebilmek, kendi kendini çalışır ve yönetir hale getirmek önemlidir. Şüphesiz bu da bir eğitim sorunudur"

Bir kadro nefes alıp verdiği müddetçe mücadelecidir

Halen bazı arkadaşların şahsında bir zorlanmayı yaşadığımız bir gerçek. Bu zorlanma örgütün, hareketin zayıflığından değil, muhatap olan kadronun zayıflığından kaynaklanmaktadır. Yani kadro, örgütüne rahat ve eleştirel yaklaşma imkanını ve cesaretini sunmamaktadır. Daha çok kendisini sınırlandıran, böyle sübjektif düşünen, eleştiri kaldırmakta zayıf olan kadro tabi ki böyle güven sorununu da beraberinde getirebiliyor. Aslında güven de sübjektivizmdir. Daha çok pratik üzerinde, temsiliyet, duruş üzerinde somut değerlendirmek, tartışmak doğru olandır. Kişinin kendisine ve inandığı değerlere saygısı gereği bir duruş sahibi olması lazım. Gerektiği yerde gerektiği kadar eleştiri, gerektiği yerde gerektiği kadar özeleştiri gücünü kazanmak gerekir. Bunu hesapsız düşünebilmek, ama eleştiriyi de özeleştiriyi de özüne ve amacına uygun yapmak, yani düzeltici olmak, eksikse tamamlayıcı olmak, yapılan bir yanlıştan kendini arındırmak ve kurtarmak. Yani örgütsel birliği güçlendirmek. Böyle ise anlamlı olur. Yoksa spekülasyon veya ben söylediğimi söyledim, adeta deşarj olurcasına söyledim ve rahatladım, gerisi beni ilgilendirmez veya özeleştiri adına adeta günah çıkarma, ama yaptığı özeleştirinin sahibi değilmiş gibi davranma, eskiyi tekrar etme, bunlar kişinin kendisine saygısını da, örgütün de kendisine saygısını zedeler ve zorlar. Arkadaşlarımız arasında bu konuda duruşu halen zayıf olanlar vardır. Belirtildiği gibi eleştiri kaldırmada ne kadar güçlüdür, ne kadar anlam verebilir, ne kadar küser, ne kadar heyecan duyar, gerçekten insanı düşündüren böyle pratikler olabilmektedir. Bu zayıf ve yetmez bir yanımızdır. PKK'nin o rahat, açık, eleştiren, sorgulayan kültürü ve kişiliğini yeniden kazanmak ve kendimizde gerçekleştirmek görevlerimizin başarısı için adeta elzemdir.

Kadronun hiçbir zaman kendisini böyle emekliye ayırma, hiçbir zaman yapacağımı yaptım noktasına getirme, kendisini sınırlama, geri çekme, varsa şayet bazı yetenekleri bunu olanca gücüyle halkın özgürlük mücadelesine sarf etmek yerine beraberinde mezara götürme gibi bir hakkı, tasarrufu, zihniyeti olamaz. Bir kadro nefes alıp verdiği müddetçe mücadelecidir. Değişen tek şey mekan, yer ve koşullar ve görev biçimleri olabilir. Onun dışında militan ruh, duruş esastır. Çabuk, kendisini yorgun, halsiz, mecalsiz hisseden, böyle olduğu için herkesin de öyle olduğuna inanan bir zihniyet kayması da beraberinde gelişebilmektedir. Kendisini yenileyemediği, sorumluluk üstlenmediği için ben yaparım, ederim, ama sorumluluk başkasına aittir diye düşündüğü için sanki sorunlar çözülmez, yetersizlikler giderilmez, inancı, daha doğrusu inançsızlığı da olabilmektedir. Halbuki çözülmeyecek so-

run yoktur. Her zaman söylendiği gibi bir sorunun çözümsüzlüğünü kanıtlamak bile bir çözümdür. Yeter ki örgüt ya da birey kendisinde varolan her şeyi tam ve doğru biçimde görebilsin. Zaten hayat insanın önüne çözebileceği sorunları koyar, diğerleri hayalidir, ütopiktir. Çözülen sorunlar sorundur, çözülemeyen sorunlar başka çeşit şeylere yorumlanabilir. Bu anlamda çözümsüzlüğe inanmak, değişim olmaz, gelişme olmaz, büyüme olmaz diye düşünmek, tekrar ya da yetmezliğe karşı, ketum kalmak kaderimizmiş gibi düşünmek bu hareketin ruhuna terstir ve bu harekette olmayan da budur. Kadronun dopdolu olması gerekir, yani enerjisini her zaman mücadele sahalarına akıtma ihtiyacını hissetmesi lazım. Zamanını ve enerjisini kendisiyle harcayan kendisini tüketir ve harekete zarar verir. Kadro bu anlamda kendisini yenilediği kadar yeni sinerji alarak sürekli ve büyük bir moralle başarabileceğine olan inançla tamamen başarıya kilitlenmeli. Zayıf, olmaz, mümkün değil vb gibi yetmez şeylerden kendisini arındırmak durumdadır.

Yetki zayıf insanların her zaman başvurabileceği bir silahtır

Bizler devrimciyiz, üstelik PKK'liyiz, dolayısıyla görev insanıyız. Bizim önerilerimiz olabilir, ama olmazlarımız da fazla yoktur. Mücadelenin ihtiyaçları nerede öncelikliyse, yeteneklerimizle nerede daha yararlı olabileceksek oradayız. Bunu dışında ısrar doğru değil. Görev üstlenmekten çekinmek bir kadronun özelliği olamaz. Görev beğenmemek bir kadronun özelliği olamaz. Kaldı ki her şey her zaman tam değerlendirilemeyebilir. Konumlanma ve değerlendirilmede yetersiz de kalınabilir. Ama böyle bile olsa olduğun yerde başarıyı her zaman esas almak. Önderliğimiz onun için yaşam eşittir başarı, özgürlük demektedir. Görevli isek görevimizi yapacağız. Herhangi bir alanda sorumluysak sorumluluğumuzu yapacağız, herhangi bir yerin sorumluluğu altındaysak onun gereklerini yapacağız. Ben kendimi iyi katarım, iyi çalışırım, ama resmen sorumluluk üstlenmeyeceğim demek bir ruh erozyonudur. Empati kurarak herkes öyle düşünürse o zaman resmen sorumluluk üstlenen kimse kalmaz. Bunları da gerçekçi görmüyoruz. Doğru olan her zaman böyle büyük bir heyecan ve moralle görevlere hazır olmaktır. Bazen daha gerçekçi, daha makul düşünülen görevler de olabilir, şüphesiz olması daha iyidir, ama olmadığı zaman da devrimin gemisi batmamıştır.

PKK'de doğal görev, doğal sorumluluk zaten vardır. Bir de resmen üstlenmek önemlidir. Yapmak ve yaptırmak önemlidir. Bunu da kendi kabiliyetinle, yaratıcılığınla yapmak önemlidir. Tarihimizde yetki hastaları, heveslileri çok olmuştur ve bunların pek çoğunun baltayı taşa çaldığı, kaçtığı, kaçırttığı bilinmektedir. Yetki savaşımı aslında PKK'de idam gömleği giymek gibidir. Sorumluluk üstlenmek çok kutsal, çok onurlu ama bir o kadar da zor ve zahmetlidir. Yetkiden çok temsiliyet, üretim ve emek esastır. Yetki zayıf insanların her zaman başvurabileceği bir silahtır. Sözünü anlatım gücüyle, emek gücüyle, düzeltme gücüyle dinletemeyenin ikide bir yetkiyi hatırlatması onun zayıflığını gösterir aslında. Demokratik davranmayıp ben merkezci olmanın anlamı da budur. Çalışma arkadaşlarıyla kolektif, birbirini tamamlayarak, ortak fikir ya da eğilim oluşturmaktan ziyade daha kolaycı ve daha emeğe dayanmayan yetki, zihniyet bir yere kadardır. Yetkili olduğun zaman en iyisi, yetkisi olmadığı zaman kendini en kötüsü, en değersizi görürsün. Yetkili olduğun zaman yetkiye fazla değer biçersin, dolayısıyla senden daha yetkili olana daha fazla uzlaşmacı ya da yanlışlarına zemin olan bir tutum sahibi olursun. Bu mantık aynı zamanda kendi sorumluluğu altındakilere de daha fazla baskıcı, dolayısıyla demokratik düşünme, demokratik yaşam, demokratik eylem gücünden düşürme biçiminde yaklaşırsın. Yetki devrimciliği bizde çokça tartışılan, sonuçları bazen feci şekilde ortaya çıkan ve çözümlemesi de kapsamlı yapılan bir konu olmuştur. Çokça belirttiğimiz gibi, emeğe, paylaşımcılığa dayanarak mücadele sorunlarını omuzlamak çok önemlidir!

Devrimcilik romantik demokratik olduğu kadar disiplinli bir hayattır

Disiplinsiz hiçbir toplum, hiçbir birey hayatta hiçbir zaman başarılı olamaz. İnsan toplulukları niteliği ve büyüklüğü ne olursa olsun, oldukları müddetçe onların yaşamlarını disipline eden kurallar her zaman olacaktır. Önemli olan bu kuralların genel kabul gören, doğru, geliştirici kurallar olmasıdır. Savaş içerisinde olan bir hareketin ve bir halkın kendi çalışmalarını, kendi kurumlarını

disipline etme, disiplinli çalışma zorunluluğu vardır. Kuralların dışına çıkarak bir çalışma tarzını sergilemek beraberinde kurumun içini boşaltmak, yaşamını bozmak, tarzını baltalamak anlamına gelir. Bu açıdan genel kabul gören demokratik bazı kuralların olması çalışma randımanıyla beraber üretim düzeyini, temsiliyet düzeyini daha da yükseltecek, geliştirecektir. Disiplinsiz insan aslında hiçbir yerde saygınlık görmez. Başkasına saygısı da olmaz. Kaldı ki devrimcilik disiplinli bir hayattır da. Doğal, hatta romantik, demokratik olduğu kadar disiplinlidir de. Doğallık adına, yine birey ya da özgürlük adına ben istediğimi yaparım, istediğimi yaşarım anlayışı anarşizmin de ötesindedir. Örgütü örgüt olmaktan çıkarma, bireyi birey olmaktan çıkarmadır. Ortak davanın ortak çalışanlarının karşılıklı sorumlulukları biraz çalışma tarzında ifadesini bulur. Disiplin de tarza, yaşama ilişkindir. Bu nedenle disipline gelmemek kurallar çerçevesi içinde aynı zamanda bir suçtur. Suç varsa karşılığı cezadır. Bunlar hareketin tamamı ya da her kurumun, her alanın kendisine özgü yönetmeliklerinde veya tüzüklerinde mevcuttur. Konumumuz, yetkimiz, temsiliyet düzeyimiz ne olursa olsun disiplinli yaşamak esastır. Hiçbirimiz kendimizi disiplinli yaşam ve mücadele tarzının dışında tutamayız. Hiçbirimizin böyle bir hakkı, yetkisi ve lüksü yoktur. Ama disiplin derken esasen de önemli olan içselleştirilmiş, ikna olunmuş öz disiplindir. Yani beraberinde kadrolar ve örgüt olmazsa bile, yalnız da olsan bir örgüt gibi düşünmek, bir örgüt sorumluluğu ile hareket etmek, kendi kendini disipline edebilmek, kendi kendini çalışır ve yönetir hale getirmek önemlidir. Şüphesiz bu da bir eğitim sorunudur.

"Kadrosunu denetlemeyen, ön açıcı olmayan, bazen moral ve onure etmeyen, bazen sorgulayıp eleştirmeyen bir örgütün kadrosunu doğru çalıştırması, doğru düzenlemesi zordur. Ama kadro da örgüt olmanın bilinciyle savunma ve temsil etme pratiğini göstermek durumundadır. Hem inisiyatif, hem merkezileşme böyle gelişebilir"

Moral değerlerimiz her türlü kural disiplinin üstünde anlama sahiptir

Bireyciliğin kendi yaşam ölçüleri, çalışma tarzı, disiplin kuralları sadece kendisine mahsus olamaz tabi. Şöyle bir söz vardır: "bir prens olacağına, bir prensip sahibi ol." Aslında bu bir gerçeği ifade etmektedir. Yani insanın kendisine ait prensiplerinin olması yanlış değildir. Ama bu bireycilik anlamlı değil. Örneğin kendini kişilikli, ahlaklı, emekçi tutmak gibi, çalışır halde tutmak gibi prensipler geliştirici ve güzel prensiplerdir, ama tarzı bozduğumda kimse bana bir şey söylemez demek bir başkaldırı, bir isyan, bir disiplinsizliktir. Bunu da yapma hakkına ve yetkisine hiç kimsenin sahip değildir. Örgüt olmanın gereği iyi ve başarılı olanı ne kadar onure ediyor ise, yanlış ve kötü, başarısız olanı da o kadar sorgulamak ve yargılamaktır. Bunu yapmayan bir örgüt iradesiz, inisiyatifsiz, yetkisiz bir örgüttür. Bu, kurumlar açısından da böyledir. Pratikte hayat bulması gerektiği de bir doğrudur.

Şüphesiz manevi değerlerimiz, moral değerlerimiz her türlü kuralların ve disiplinlerin çok üstünde anlamlıdır. PKK'de bunun tartışılmaz çok değerli örnekleri bulunmaktadır.

Önder Apo mücadelesinin neredeyse tamamını kişilik sorunlarımıza, örgüt ve yoldaşlık ilişkilerimize, moral ve manevi değerlerimizin güçlü anlaşılmasına ayırdı. Bu felsefe ve manevi değerler üzerinde temsiliyeti gerçekten yüce olan tartışılmaz arkadaşlarımız oldu. Bir Haki Karer'in şahsında, yine Mazlum Doğan, Hayri, Agit arkadaş, Zilan arkadaş ve sayısız kahraman şehitlerimizin şahsında direnişçiliği, yoldaşlığı, örgütçülüğü, fedakârlığı, öncülüğü niçin görmeyelim? Gerçekten bu arkadaşlarımız nasıl yaşıyorlardı ve arkadaşlarımızın birbirleriyle ilişkileri, yoldaşlık ilişkileri nasıldı? Bu arkadaşlarımız örgütü en zor koşullarda nasıl temsil ettiler, nasıl savundular? Ve arkadaşlarımız insanları nasıl eğitirlerdi? Beyinlerini ve yüreklerini nasıl kazanır, gönüllerini fethederlerdi? Arkadaşlarımız nasıl sürüklerlerdi, halkı nasıl etkilerlerdi? PKK bu arkadaşlarımızın şahsında anlam bulmuştur. Şayet kendimizi tanımak istiyorsak, aynanın karşısına geçip gerçek yüzümüzü görmek kadar arkadaşlarımızın kişiliklerini, yaşam tarzlarını anlamak da önemlidir. İğne gibi birbirine batan, birbirini daraltan, birbirine küsen, birbirine çelme atan, birbirinin yürüyüşünü engelleyen, tarzını zorlayan bir ilişki; arkadaşlık, yoldaşlık ilişkisi olabilir mi?

PKK'li olmak demek toparlayıcı sürükleyici olmak demektir

Yoldaşlarımızın başarısında kendimizi gördüğümüz kadar, başarılarımıza yoldaşlarımızı katarak, ortak ederek iyi birer PKK'li olabiliriz. Önder Apo'nun bize öğrettiği budur. Moral bozucu, tempo düşürücü, hız kesici tarz bitiren tarzdır, kemiren, kaçırtan tarzdır. PKK'li olmak demek toparlayıcı, sürükleyici olmak demektir. Her birimizin kendimize göre bir PKK'si yok ise temel ölçü budur. PKK'li ismini her zaman büyük bir saygıyla andığımız arkadaşlarımızdır. Onlar kadar isek PKK'liyiz veya ne kadar onlar gibi olmaya çalışıyorsak, o kadar PKK'liyiz diyebiliriz. Burada yaşam ölçülerimiz, örgütsel reflekslerimiz, hassasiyetimiz, yoldaşlık sevgimiz, hayaller ve ütopyalar karşısın-

daki duruşumuz, ısrarımız temel belirleyici ölçülerdir. Görevlerine, sorumluluklarına, canla başla eğilmeyen, hayatın her anını bir eğitim, mücadele ve örgütlenme anı olarak değerlendirmeyen, birbirini yüceltmeyen, katmayan, büyütmeyen nasıl PKK'li olabilir? Her bir kadromuzun, her birimizin bu meziyetlerle göstereceği duruş, muazzam büyüyen bir hareket, dolayısıyla muazzam temsil eden ve sürükleyen bir hareket, özgürlüğüne her zamankinden daha büyük bir inançla sarılan bir halk demektir. Bu nedenle kadro temel halkadır. Gerçekten kazanma ve kaybetmenin düğüm noktası kadrodur. Kadronun kendisini bu önemde görmesi önemlidir. Kendisini sıradanlaştırarak, rolünü ve misyonunu görmeyip düzeysiz ve yetersiz bir temsiliyet ve duruşla sadece zarar verilebilir. Örgüt ve kadro ilişkileri bu anlamda önemlidir. Her kadronun örgütüne vermesi gereken güven şudur: Olduğum yerde örgütümle ilişkilerim kesilse de, görüşme, buluşma imkanlarım olmasa da örgütüm bilmelidir ki ben örgütümü her düzeyde temsil eden bir pratiğin sahibiyim. Örgüt de bu önemde kadrosuna eğer kadrom ya da birlik, örgüt kurumum, birimim bir yerde ise benim kadrom ve birim ya da örgütüm muhakkak ideolojisiyle, siyasetiyle, yaşam tarzıyla ve mücadelesiyle temsil edecek durumdadır ve bu gücü kendisinde gerçekleştirecektir. Karşılıklı güven böyle gelişir. Örgüt ancak böyle olursa kadrosunu sahiplenir. Kadro böyle olursa örgütüne güvenir. Kadrosunu denetlemeyen, ön açıcı olmayan, bazen moral ve onure etmeyen, bazen sorgulayıp eleştirmeyen bir örgütün kadrosunu doğru çalıştırması, doğru düzenlemesi zordur. Ama kadro da örgüt olmanın bilinciyle savunma ve temsil etme pratiğini göstermek durumundadır. Hem inisiyatif, hem merkezileşme böyle gelişebilir.

İradeleşen netleşen bir hareket tüm zorlukları aşabilir

Son yıllarda belki de ilk kez hareketimiz ideolojik derinlik kadar kadrolar anlamında ideolojik netlik, tutum netliği ve güçlü bir militan duruşa, duruş düzeyine kavuşmuştur. Önder Apo'nun felsefesi ve ideolojisi uzun yıllar sonra belki de ilk kez bu düzeyde gerçekte anlam ve hayat bulmakta, temsil edilmektedir. Bunun sonuçlarını son sekiz-on aylık süreçte her düzeyde daha güçlü görebilmekteyiz. Kanıtlanan doğru şudur ki, iradeleşen, netleşen bir hareket zorluklar ne olursa olsun çok büyük başarılara da imza atabilir. İç sorunlar yaşadığımız yıllarda savaş ve saldırıların olmadığı bir dönemde rahat ve rehavetin yaygın yaşandığı, ataletin adeta bir meziyet olarak görüldüğü bir dönemde büsbütün olarak hareketin, özel olarak da kadroların nasıl zorladıklarını ve zorlandıklarını gördük ve yaşadık. Fakat kendini toparlayarak, netleşerek bir örgüt olmanın gereğini yerine getiren bir hareket olduğumuz zaman sadece Türk devleti değil, İran devleti de üzerimize gelse, başka düşman güçler de üzerimize gelse, bütün bu saldırıları nasıl bertaraf ettiğimizi ve özgürlük hareketine yeni bir hamle kazandırdığımızı da gördük. Eski yılların bu çürümeye neden olan yetmez kadro gerçeği ile son yılların hamlesel düzeydeki gelişmesinin altında yatan da netleşen kadro ve onun üzerinde gerçek örgüt olabilme gerçeğidir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Hamle süreci yeni hamleleri beraberinde getirecek kadar gelişme imkanına ve şansına sahiptir. Özellikle Avrupa'da ve tüm sahalarımızda kadro ve örgüt sorunlarımız geçmişe ait ne varsa tamamen çözülmüştür. Varolan sorunlar kesinlikle gelişme sorunlarıdır. Dolayısıyla gelişme diyalektiklidir. Hiçbir yerde, hiçbir örgüt ve kadro duruşunu, yaptıklarını ve yapacaklarını dünü ve öbürsü gün ya da geçmiş zamanla gerekçelendirme durumuna giremeyecektir. Böyle bir yaklaşım gerçekçi de değildir zaten. Aksine yılların yoğun geçen dönemlerini arkamıza alarak büyük bir tecrübeye dönüştürerek önümüzdeki sürece daha güçlü hamleleri de sığdırabiliriz. İnancımız da, kararlılığımız da budur.

Bu anlamda dedik ki her kadromuz, hatta çalışanımız aslında adeta sıfır kilometre şansına sahiptir. Hızını düşürecek, temposunu zayıflatacak hiçbir neden yoktur. Her birimiz pratiğimizle, emeğimizle ve yaptıklarımızla değerlendirilebiliriz. Çok büyük bir güvenle, çok büyük bir yoldaşlık ilişkisiyle, eskinin sübjektif ve önyargılı değerlendirme ve anlamsız yaklaşımların hepsini büsbütün aşarak gerçek örgüt ve kadro olmanın gereklerini hak ettiğimiz kadar yerine getirebileceğimize inanıyoruz.

Önderlikle buluşmak yeniden doğuştur (II)

“Kürt toplumunu demokratikleştirmenin de, Kürdistan’ı özgürleştirmenin de koşulları hiçbir zaman bu denli elverişli hale gelmedi. Koşulların elverişliliği bir yana, bunlar anı anına gerçekleştirmemiz gereken görevler olarak bizleri beklemektedir. Bundan başka bir işimiz, kaygımız ve tasamız olamaz. Bu anlamda kendi kararlılığımızı halkımızın kararlılığının çok daha üstüne çıkarmalı, hizmette öncülüğe layık olduğumuzu halkımıza da gösterebilmeli, bütün dünya birleşip üzerimize gelse bile yenemeyeceği bir devrimci duruşun temsilcisi olmalıyız”

Halkımızı soykırım politikaları için kurban olarak seçenler Önder Apo için ‘kırk bin kişinin katili’ diyorlar. Bu iğrenç tanımlamayı yapanlar sözcüğün maddi anlamında bunun doğru olmadığını, Öcalan’ın eline silah dahi almadığını ve hatta gereksiz yere bir karıncayı bile incitmekten özenle sakınan bir kişilik yapısına sahip olduğunu çok iyi biliyorlar. Aynı şekilde bu tanımlamayı yaparken sadece kişiliğini karalama amacı da gütmüyorlar. Şunu demeye getiriyorlar: “Sen olmasaydın asla Kürt dirilişi olmayacaktı, kimlik ve özgürlük talep eden bir toplumla yüzleşmek zorunda kalmayacaktık. Sen olmasaydın, kırk bin kişinin öldüğü bir savaş yaşanmayacak, bizim politikalarımız kırk milyon Kürt’ün sessiz ölümüne götürecekti. Kürt toplumunu kültürel açıdan yok denilecek noktaya çekmiş, kendi tarihini egemenliğimizin kuruluşuyla başlatan bir kişilik yaratmıştık. Bunlar sevinçle sistemimize katılmaya koşuyorlardı. Sen bunların gözlerini açtın, yüreklerindeki buzları çözmek ve beyinlerini örümcek ağlarından temizlemek istedin. Bunlar sonuçta tam olarak senin istediğin düzeye gelmeseler de, bizim sistemimizi de yaşamadılar. Onlara bunu yaşatmadın, onları sen bize karşı isyan konumunda tuttun. Hatta bizim kesin kazandığımız tipleri bile geçici de olsa bize karşı kullanacağın bir sistem yarattın. Ömründe eline silah almamış olsan dahi ne çıkar? Uyandıran sensin, yol gösteren sensin, amaca bağlayıp yola düşüren sensin, maddi ve manevi gıdalarını veren sensin, varlığınla onları yaşama çeken sensin. Öyleyse tüm yaşananların müsebbibi de sen olacaksın ve bedelini ödeyeceksin!”

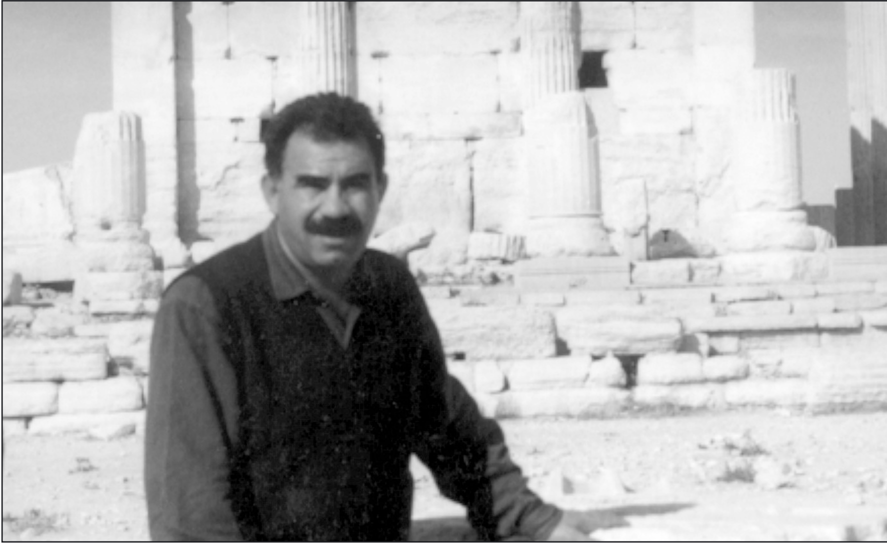
Komploya karşı mücadeleyi bir onur sorunu olarak ele almalıyız

Sebebi ortadan kaldırdığınız zaman sorunu da çözmüş olursunuz: Uluslararası komployu planlayıp hayata geçirenler de aynı görüşteydiler. Kürt sorununa el atıp Kürt toplumunu sisteme karşı isyana kaldıran Abdullah Öcalan devre dışına çıkarıldığı zaman, PKK ve Kürtlerin durumu geçici bir süre için başı kesilmiş tavuğun oradan oraya savrulmasına benzeyecekti. Biraz tepki gösterecekler, ama sonuç komplocuların öngördükleri gibi olacaktı. Kürt olgusu ve sorunu gündemden düşecekti. Sistem özünde Kürt’ü kazanmıştı; sistemin politikalarını pratikleştiren TC yöneticilerinin iddiası da buydu. Öcalan gerçekte onların olması gereken bir malzemeyi kendilerine karşı kullanıyordu. Evden kaçtıklarına pişman olup yeniden baba ocağına dönen çocukları andıran itirafçılar da aynı şeyi dillendiriyorlardı. “Abdullah Öcalan olduğu sürece, istediğiniz kadar şiddet kullanın, Kürt direnişini asla bastıramazsınız. Yanında tek bir kişi bırakmasanız bile, o gerekirse taşa can verip savaşan insana dönüştürür ve size karşı savaştırır” diyorlardı. Şahin Dönmez’den Şemdin Sakık’a kadar tüm dönekler ve hainler Öcalan’ı işaret ediyorlardı. Şahin kandırıldığını belirtirken, bununla gerçekte sisteme ait olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bir süre bu kandırılmış haliyle farklı bir zeminde bulunsa da, o her zaman ‘sistemin malı’ olarak kalmıştı. Dönekler kralı sadece kendisinin bu durumu yaşamadığını, gerçekte herkesin biraz böyle olduğunu ortaya koymak istiyordu. Öcalan etkisizleştirilirse bu durumda başarı kazanan ‘mallaştırma’ olacak, hemen herkes tekrar ‘sistemin malı’ haline gelecekti.

Uluslararası komplo da stratejisini bu hedefe ulaşma üzerine kurdu. En özlü bir tarzda ifade etmek gerekirse, uluslararası komplonun amacı PKK’yi Önder Apo’dan, Kürt toplumunu PKK’den ve Kürdistan’ı Kürt gerçeğinden azat etmekti. Bunu başardığı takdirde lanetli tarihi tekerrür ettirmiş olacak, özgür Kürtlüğün bitirilişinin altına nihai imza atılacak, geride kalan posa haline gelmiş Kürtlük ise bir malzeme olarak sistemin hizmetinde kullanılacaktı. Bunun içindir ki, Önder Apo, lanetli tarihi tekerrür ettirmek istemiyorsak, uluslararası kompolya karşı mücadeleyi bir onur sorunu olarak ele almamız gerektiğini belirtiyordu. Bu komplonun anlamını bilince çıkarmak, özgürlük bilincinde en büyük derinleşmeyi yaşamak olacaktı.

Birçok sahte özgürlük anlayışı devrimci ortama sızdı

Acı da olsa bir gerçeği peşinen kabul etmek, eleştiri konusu yapılan olumsuzlukları aşmak açısından son derece önemlidir. Bu gerçeği şu şekilde ifade etmek mümkündür: Önder Apo'nun benliğini katık edercesine kendisini adadığı özgür yaşam tarzına aykırı yaşam biçimleri, Onun 15 Şubat komplosuyla gerçekleşen esaretini kendileri için özgürlük olarak algıladılar. Önder Apo devrimci pratiğin başında bulunduğu müddetçe ancak kendisini gizleyerek saflarda varlığını sürdüren birçok olumsuzluk, Onun İmralı tabutluğuna kapatılmasıyla birlikte zakkum çiçeği misali zehir zıkkım etkilerini ortamımızda sergilemeye başladı. Uluslararası komplonun adeta tek kişilik bir ordu gibi sistemin ağır ideolojik saldırıları karşısında set oluşturan Önder Apo'yu aramızdan çekip alması, sistem açısından elbette müthiş başarılı bir hamleydi. Uzun bir süreden beri Önderliğin yaşam tarzına uzak durarak kendisini dışa vuran yetersiz yoldaşlığın bu hamlenin başarısında belirgin bir rolü bulunuyordu. Tekrar da olsa altını bir kez daha çizmek gerekir: Komplo sonrasında oluşan genel kanıya bakılırsa bu durumda Önderliğin önünde durduğu baraj yıkılacak, PKK militanları her tarafı kaplayan kapitalizmin kirli sularında vaftiz edilerek sisteme yeniden kazanılacaktı. Doğrudur, belki baraj yıkılmadı ve bu anlamda beklentiler tamamen vücut bulmadı; ancak barajın duvarlarında oluşan çatlaklar, birçok sahte özgürlük anlayışının devrimci mücadele ortamına sızmasına yol açtı.

Tasfiyeci-provokatif eğilim, Önder Apo'nun PKK Hareketi için öngördüğü değişim ve dönüşümü kapitalist sisteme eklemlenme olarak göstermek için yoğun çaba harcadı. Adı geçen eğilimin bu tersinden dönüşümü başarması için geçmişi alabildiğine karalaması gerekiyordu. Çünkü kopuşu sağlatacak ölçüde ağır olumsuzluklarla yüklü olduğu somut olgularla kanıtlanmadıkça, geçmişten kopmak mümkün değildi. Kaldı ki, bu geçmiş birçok kesim ve kimse için dün kadar yakındı. Öte yandan değişim ve dönüşümün zihniyet devrimini gerektirecek ölçüde köklü olması ve kadroları böyle bir devrimi gerçekleştirme sorumluluğuyla yüz yüze getirmesi, kavrama işinin hiç de kolay olmayacağını gösteriyordu. Bu anlamda partiye gerçekten bağlı kadroların yapılması gereken değişimin nasıl olacağı konusunda erken yorumlara girişmekten kaçınması, tasfiyeci-provokatif eğilime değişimi istediği gibi yorumlama fırsatı sunuyordu. Bu eğilime göre PKK demokratik bir parti değildi. Parti saflarında farklı eğilimlerin varlığına izin verilmemesi de sözüm ona bunu kanıtlıyordu. Özellikle kadın-erkek ilişkilerinde 'yasağı' çağrıştıran sorunlar vardı ve demokratikleşme adına bunların giderilmesi zorunluydu. Kısacası PKK'nin geçmişte Semir provokasyonu şahsında mahkûm ettiği ne kadar parti karşıtı özellik varsa hepsine özgürlük tanınıyor, demokratik dönüşüm adına provokasyon aklanıyor, buna karşılık mahkûm edilen PKK tıpkı Semir'in yapmak istediği gibi toprağa gömülmek isteniyordu.

PKK'ye hâkim olamayan çeteciler safları terk ettiler

Önder Apo'yu arkasına almaya çalışsa da, PKK'deki değişim ve dönüşüm başlangıçta ABD'nin Ferhat-Botan çetesine dikte ettiği çerçevede gelişti. ABD'nin istemleri esas olarak üç noktada toplanmıştı: "*Bir*, Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü için mücadele edebilirsiniz, bunu kendiniz için ahlaki bir sorumluluk alarak değerlendirebilirsiniz; ancak kesinlikle İmralı'yı dinlemeyeceksiniz. *İki*, 1 Eylül '99 tarihinde içire girdiğiniz ateşkes konumunu sürekli kılacak ve bunu silahsızlanmaya kadar götüreceksiniz. *Üç*, PKK'de çağdaşlıkla bağdaşmayan yaşam tarzını değiştireceksiniz; erkeğin kadınla ilişkilenmesine özgürlük tanıyacak, bunun için bir sosyal reform projesi hazırlayacaksınız." ABD'nin istemleri özetle böyleydi. Aslında Türkiye de PKK'nin içine yönelik ABD'nin bu iğrenç ve tehlikeli müdahalesinden haberdardı. Daha doğrusu, ABD yetkilileri PKK'yi bölme girişimleri konusundaki fikrini sorduğunda, Türkiye'den olur yanıtını almışlardı. Ancak Ferhat-Botan ihanet çetesi başarılı olacağından emin görünse bile, ABD tümüyle benzer kanıda değildi. Daha ötesine geçmeyi çok istese de, ABD'nin amacı PKK'yi bölmek, mümkün olduğu ölçüde fazla sayıda insanı PKK'den koparmak, böylece örgütü olabildiğince zayıflatmaktı. Sonuçta işbirlikçi çeteden çok, bir ölçüde ABD'nin öngörüsü gerçekleşti. PKK'ye hâkim olmayı başaramayan çeteciler safları terk edip sahiplerinin yemliğine koştular. Aynı şekilde kafa karışıklığı yaşayan çok sayıda kadro en kötü biçimde düzene savruldu.

Teorik donanım ve öngörü pratikte başarının temel koşuludur

Elbette bu mücadelede sonucu tayin edecek olan dağ zeminiydi, dağdaki gerilla gücüydü. Gerilla düzeni içinde yer alan kadro ve savaşçı topluluğu kendi gücünü koruyup Önder Apo etrafındaki birliğini sağlamlaştırdıkça, parti de varlığını koruyup gelişimini sürdürecekti. Nitekim bu zeminde çok yönlü bir mücadele yaşandı. Hayati önem arz eden ve öteki mücadele zeminlerinde sonucu tayin edecek olan ideolojik mücadele kesintisiz olarak sürdürüldü. Önder Apo'nun yeni sisteminin temel özelliklerini ortaya koyduğu 'Bir Halkı Savunmak' adlı kitabı temelinde kadroların eğitimine hız verildi. Kadrolar evrene, doğaya, tarihe ve topluma ilişkin yeni bir bakış açısıyla donandı. Bu çerçevede tüm eksikliklerine rağmen zihniyet devrimini gerçekleştirmede küçümsenemez bir mesafe kat edildi. Bütün bunların toplam ifadesi olarak PKK'yi Yeniden İnşa Kongresi başarıyla gerçekleştirildi. Atılan bu adım henüz bir başlangıcı ifade etse de, özellikle gerilla cephesinde büyük coşkuya yol açtı; gerillanın komuta ve savaşçı yapısında Apocu militan ruhunu yeniden yükseltti. Öncü parti ve kadroda somutlaşan teorik donanım ve öngörü her zaman pratikte başarı kazanmanın temel koşulu durumundaydı. Nitelikçe büyümenin yolu buradan geçiyordu. Bütün bunlar yapılmasa ve böylesi kararlı bir mücadele yürütülmeseydi, Zap direnişinde zirveleşen gerilla mücadelesinin sistemi zorlayacak bir düzey kazanması da kesinlikle mümkün olamazdı.

Tasfiyeci-provokasyon eğiliminin başını çeken şahıslardan birçoğu hareketin yönetiminde yer alıyordu. 2002 yılı sonundan itibaren toplantılar yapıp sözcüğün gerçek anlamında ayrı bir eğilim olarak örgütlenmeye başlamışlardı. Kongra Gel yapılanmasının ilk Genel Kurul Toplantısında örgütü tamamen ele geçirmek, öngörülen değişim ve dönüşümü bağlandıkları güçlerin istemleri doğrultusunda gerçekleştirmek istiyorlardı. ABD'nin yukarıda özetle ortaya koyduğumuz istemlerini kendi programları haline getirmişlerdi. Daha da önemlisi, yaşadıkları kararlaşma çerçevesinde Genel kurul toplantısı öncesinde hareketin Türkiye, Kuzey Kürdistan ve Avrupa zeminindeki çalışmalarını yönlendirmek ve onları kendi programlarıyla uyumlu davranır bir konuma getirmek için yoğun çaba harcamışlardı. Karşı çıkışları önlemek için de bunu bir eğilimin görüşleri olarak değil, hareketin içine girmesi gereken yeni doğrultu olarak sunmuşlardı. Elbette kendi eğilimlerini açık olarak ifade edip kendileriyle birlikte hareket etmelerini istedikleri ve ikna edip eğilimlerine kattıkları kişiler de az değildi. Doğu, Güney ve Güneybatı Kürdistan çalışmaları zaten kendi kontrolleri altındaydı. Temel sorun dağdı, gerillayı bir biçimde boşluğa düşürmek ve etkisizleştirmekti. Dolayısıyla sistemin bu yeni yetme çanak yalayıcıları önlerinde olası yegâne engel olarak dağı görüyorlardı. Bu engeli aşarlarsa önlerinde çözümü olanaksız ciddi bir sorun kalmayacaktı. Kendilerine göre öteki alanları önemli ölçüde kazanmışlardı.

Bazı sapmalar, saplantılar ve sapkınlıklar karşısında, halkın kimi insanlarda bunlara karşı gelişen ilgiyi açıklamak üzere kullandığı bir deyiş vardır: Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmek! Yanlış bir şeye saplantı derecesinde bağlanmak, kafasını hep onunla meşgul etmek, onun dışında bir şey düşünmemek anlamında kullanılan bu deyiş, tam da bazılarının tasfiyeci-provokatif eğilimin her şeyin çözümü olarak gördüğü 'Sosyal Reform Projesi'ne olan yaklaşımlarını ifade eder. Bu deyiş kısmen bizim 'virüs bulaşması' dediğimiz durumla da benzerlikler taşır. Ancak ikinci tanım yaşanan durumun teşhisinde kanımca ilkinin izah gücüne ulaşamaz. Dolayısıyla olası tepkilere rağmen halkın bu deyişi üzerinde biraz daha durmakta yarar vardır. Halk deyişi, insanların içine girdikleri bir yanlışlığa parmak basmak ister; ama deyişteki özne 'eşek'tir. Bununla halk, insan olan bile bile yanlışa düşmez demek ister. Kuşkusuz doğru olan da budur. Öyleyse, PKK'nin özgür yaşam konusundaki muazzam açıklığına, netliğine ve kararlılığına rağmen, Ferhat-Botan çetesinin 'karpuz kabuğu' misali bir yoldan çıkarma silahı olarak kullandıkları 'Sosyal Yaşam Projesi'ne takılmak, özde değil sözde bir PKK'liliğin yaşandığını kanıtlar. Yani 'karpuz kabuğu' gerçek PKK'linin değil, ancak sözde partililerin aklını çelebilir. Bu da bize şunu gösterir: Tasfiyeci-provokatif eğilim Önderlik gerçeğini kavramadaki yüzeyselliği, partileşmedeki zayıflığı, bu konuda yaşanan kişilik yetmezliklerini, sistemden tam kopamama ve yeniden sistemle bütünleşme potansiyelini kendine basamak yaparak sonuç almak istemiştir.

"PKK kendi mensuplarından insanda bulunan özellikler dışında insanüstü bir özellik aramıyor; gerçek insanda bulunan erdemler dışında bir erdeme sahip olmalarını da istemiyor. Herkesten istenen, özü itibariyle en sade insan haline gelmesi ve en sade insan olarak davranmasıdır; Daha farklı bir deyişle 'kendini bil, kendin ol' diyor"

Parti insana 'kendini bil kendin ol' diyor.

Bizde partililik bazen çok yanlış anlaşılır; örnek bir parti militanı haline gelmek, adeta insanda var olmayan özellikler ve erdemlere sahip olmakmış gibi değerlendirilir. Bu aslında doğru temelde partilileşmeyi sekteye uğratan bir anlayıştır. PKK kendi mensuplarından insanda bulunan özellikler dışında insanüstü bir özellik aramıyor; gerçek insanda bulunan erdemler dışında bir erdeme sahip olmalarını da istemiyor. Herkesten istenen, özü itibariyle en sadece insan haline gelmesi ve en

sade insan olarak davranmasıdır; bunun için de devletçi sistemin yaratımı olan yaşamdaki yapaylığı aşması, onun bulaştırdığı kirlerden arınması ve kendi doğallığıyla buluşmasıdır. Kaybeden kendisinde bir şeyler kaybetmiştir, kazanmak istediklerini de kendisinde bulacaktır. Bu anlamda parti insana 'dışarıdan' bir şeyler yüklemiyor, insanda var olan ama derinliklerde bir yere itilen özellikleriyle buluşturmaya ve böylece kendisi olmasını sağlamaya çalışıyor. Daha farklı bir deyişle 'kendini bil, kendin ol' diyor. İnsan kendisi olmaktan çıktığı için zayıf ve zaaflıdır ya da zayıflıkları ve zaaflarının tutsağı olmuştur. Bu tutsaklık da devletçi uygarlığın yaşam tarzına kazanılmasının sonucudur. O zaman tutsaklıkla özdeş olan zayıflıklar ve zaaflardan arınmak, her şeyden önce ve mutlak anlamda devletçi uygarlık sisteminin yaşam tarzından kopmayı gerektirir. Yanlış yoldan çıkmadan elbette doğru yola girilemez; devletçi uygarlık sisteminin soktuğu kölelik yolundan çıkmadan özgürlük yolunda tek bir adım bile atılamaz. 'Karpuz kabuğu'na tamah etmeyen insan işte o zaman insanlaşır.

"Üçüncü yaşam dönemi, eğer adına ve özüne yaşam denilebilecekse, 15 Şubat 1999'dan sonuna kadar gidilebilecek aşama olarak ayrıştırılabilir. Belirgin niteliği, genelde devlet odaklı (yaşamdan), özelde kapitalist modern yaşamdan kopuşla başlamasıdır." Önder Apo, insanlığın özgürlük mücadelesinde evrensel çözümün yakalanması olarak değerlendirdiği yeni dönemin belirgin niteliğini işte böyle ortaya koydu. Bunun sonuna kadar gidebileceğini söyledi ve evrensel çözüm olması da zaten buradan kaynaklanıyordu. Önderlik devletçi uygarlık yaşamından kopuşu yeni döneme başlangıç olarak değerlendiriyor, ancak bununla yetinmeyip aynı yaşam tarzının içinde sayılabilecek kapitalist modern yaşamdan kopuşun olmazsa olmaz gerekliliğini özellikle vurguluyordu. Klasik köleci devlet uygarlığının yaşam tarzı aşılmıştı, feodal uygarlığın yaşam tarzı da büyük ölçüde aşılıyordu. Dolayısıyla asıl sorun verili yaşama damgasını vuran ve insansızlaşmaya doğru yol alan kapitalist modern yaşamdan kopmayı başarmaktı. Bu noktaya yapılan vurgunun temel bir nedeni buydu. Zincirsiz, bukağısız ve kelepçesiz kölelik: Kapitalist modern yaşam tarzı işte budur. Bu yaşamın içindeki insan zincire vurulmaksızın da köle olarak yaşayabilecek kadar özgürlükten uzaklaştırılmıştır. En tehlikeli kölelik sistemi olması işte buradan kaynaklanır. Tehlikesinin de ötesinde, onun insanı dehşete düşüren yanı, özgürlük sunuyormuş gibi algılanıp büyük bir heves ve istekle yaşanmasıdır.

Yaşam ya özgür olacak ya hiç olmayacak

Önder Apo'daki en büyük derinleşme özgürlük çizgisinde sağlanan derinleşmedir. Geçmişte devlete sahip olmak, iktidarı ele geçirmek ve bunu da savaşarak başarmak özgürlüğe götüren yol olarak düşünülüyordu. Bağlandığımız özgürlük idealiyle çeliştiği için bunun bizi devletçi sistemin uzantılarına dönüştürme ve PKK Hareketini sistemin bir mezhebi haline getirme tehlikesi vardı. Gerçekleştirilen üçüncü doğuş bu tehlikeyi en azından çizgi düzeyinde bertaraf etti. Bunu sağlatan da Önder Apo'nun özgürlük idealine sınırsız ve sonsuz bağlılığıydı. Nitekim Önder Apo, Demokratik Uygarlık Savunması'nda, "Yaşam ya özgür olacak, ya hiç olmayacak ilkesine bağlılığım, doğuştan ölüme veya sonsuzluğa kadardır" diyordu. Uçurumun başındaki insana uçmasını sağlayan kanat taktıran ve insanın beynini felç eden koşullarda bile kanatlı düşünmesini sağlattıran bu önünde durulamaz özgürlük tutkusudur. Kapitalist modern yaşamın içindeki insan özgürlüğe en uzak ve en yabancı insan olduğu için bu gerçeği kavrayamaz. Buna karşılık Önder Apo'nun yaşam pratiği ve özellikle onun İmralı safhası, özgürlüğe kenetlenmenin nasıl mucizevî sonuçlar doğurduğunun dolaysız kanıtlanmasıdır. Kapitalist modern yaşamdan kopuşun özgürlük yoluna girişin ilk adımı olduğunu bir başkası değil, özgürlüğü insanlık için hayal olmaktan çıkarıp yaşamın gerçeği haline getirecek bir sistem oluşturup insanlığa armağan eden Önder Apo söylüyor. Üstelik bunları sevinçle haykırıyor. "Kürt teşisi dönüyor… Kürdistan halkının demokratik çözüm projesi heyecan veriyor" diyor. Yakalanan evrensel çözümün bu projenin Kürdistan'dan başlayarak uygulanmasıyla hayat bulacağını ve bunun neolitik devrimin günümüz tekniğiyle birleştirilerek yeniden yaşamsallaştırılması anlamına geldiğini bize anlatmak, bizi de kendi sevinci ve heyecanına ortak etmek istiyor.

Peki, Önder Apo'nun yol arkadaşları iddiasında olanlar, yani bizler Onun bu sevinç ve heyecanını ne kadar paylaştık? Özellikle heyecan verdiğini söylediği demokratik çözüm projesinin hayata geçirilmesinde öncü dü-

zeyinde sorumluluk yüklenmeleri istenen kadının ve gençliğin tutumu ne oldu? Öncülük rolüne ne kadar sahip çıkıldı? Bu sorumluluk temelinde proje hangi ölçüde hayata geçirildi? Kuşkusuz burada sözünü ettiğimiz kadın halk kapsamı içinde ele aldığımız Kürt kadını değildir. Paradigma değişimiyle birlikte yaşanan kritik geçiş sürecinde birçok kesimde bireysel kaygılar öne çıktığı halde, eğer Kürt halkının kendi Önderliğine bağlılığında en ufak bir sarsıntı olmamışsa, bu esas olarak Kürt kadınının kendi tarihinden devralıp getirdiği o soylu özgürlükçü duruşunun eseridir. Tutarlı bir öncü kadro bu soylu kadının ayaklarına türap olmayı en büyük onur sayacaktır. Ve elbette kadın özgürlük hareketi özünde bu kadının hareketidir. Dağdaki kadın gerilla da bu soru'nun muhatabı değildir. Buradaki soru'nun asıl muhatabı, gençliğin yanı sıra, esas olarak legal sahada kadın özgürlük hareketi adına konuşma hakkını kendilerinde bulanlaradır, kadın kadrolaradır. Soru bu arkadaşlara yöneltiliyor: Sizden isteneni ne kadar yerine getirdiniz? Büyük çözüm döneminin heyecanını ne kadar yaşadınız?

Dürüstçe verilecek cevap bu sevinç ve heyecanın paylaşılmadığı, en azından yeterince paylaşılmadığı, öncülük rolünü üstlenmenin uzağında kalındığı, lafzından söz edilse de özünden uzak durulduğu doğrultusunda olacaktır. Daha önce de değinildi: Tasfiyeci-provokatif eğilim Kongra Gel Birinci Genel Kurulu'ndan çok önce legal sahaya el atmış, burada kendi eğiliminin kadrosunu oluşturmaya çalışmış, genelde kadrolarda bir kafa karışıklığına ve muğlâklığa yol açmıştı. Ömrünün yirmi yılını en acımasız işkence koşullarında geçiren kadrolar bile bundan nasibini almışlardı. Onlardan bir kesimi bile kendilerini kopuşa götürecek ölçüde yanlış temelde bir geçmiş sorgulamasına girişmişlerdi. İnkârcılık zaten bu eğilimin temel özelliklerinden biriydi ve bu tehlikeli hastalık şu veya bu ölçüde herkese bulaşmıştı. Ortam kişilik zaafları ve zayıflıklarının kendilerini dışa vurup boy vermeleri için adeta gübrelenmiş toprak gibi elverişli bir zemin sunuyordu. Bu duruma müdahale edecek birileri de yoktu. Onun da ötesinde Genel Kurul sonuçlanmış, KADEK şahsında PKK feshedilmiş, toplantının en temel belgesi sayılan 'Sosyal Reform Projesi' onaylanıp alelacele her yere ulaştırılmıştı. Zayıf ve zaaflı kişiliklerin hemen bunun üzerine atlayacakları kesindi. Özgür yaşam ölçüleri ve parti militanının özellikleri bir tarafa atılmıştı. Özgürlük ve ölçü artık bir kişisel yorum sorunuydu; isteyen PKK ölçülerini de esas alabilirdi, bunun önünde engel yoktu. Ama herkesten bu ölçüleri esas almasını istemek özgürlüğe aykırıydı. Geçmişte PKK herkese kendi ölçülerini dayatarak demokrasiyi ihlal etmişti. 'Sosyal Reform Projesi' bu ihlale son verip demokrasiyi yerleştirecekti. Provokatörler böyle söylüyorlardı. Özcesi tasfiyeci-provokatif eğilimin örgüte yerleştirmeye çalıştığı demokrasi, mahkûm edilmiş PKK'nin yok oluşu üzerinde vücut bulacak bir demokrasi olacaktı.

Özgürlük davaları için gerçek tehlike her zaman içerden gelir

Komplo sonrasında yaşananlar göz önüne getirildiğinde, aşağıda Önderliğin bir çözümlemesinden yapılmış olan alıntı, adeta bir kehanetin doğrulanması olarak insanı adeta dehşete düşürüyor: "Bu davada ağır bir yenilgi kendisini kapıya dayattığında, 'bize bireysel yaşam yolu açıldı' diyemezsiniz. Ben bu tehlikeyi açıkça görüyorum. Yenilgi kapıya dayandığında yüreğiniz rahatlıkla kendini yaşatacağını sanıyor!" Öncelikle bu değerlendirmenin uluslararası komplonun uygulamaya konuluşundan kısa bir süre önce yapıldığını belirtmek gerekir. Büyük bir duygu dehasına sahip olan Önder Apo, belli ki komplonun geleceğini daha önceden sezmişti. Uluslararası devletçi sistem bu komployla Kürt halkının özgürlük davasına 'büyük bir yenilgi'yi tattırmak istiyordu. Beyin ve yürek, büyük davalara yönelik ağır tehditler söz konusu olduğunda, kendini paralarcasına bir isyan konumuna geçiyorsa beyin ve yürektir. Özgürlük savaşçılarının beyni ve yüreği böyledir, kendilerinden beklenen budur. *İkincisi*, Önder Apo'nun kendilerine hitap ettiği ve konusunda tehlike uyarıda bulunduğu insanlar en azından görünürde PKK'nin kadro ve savaşçılarıydı. Onların şahsında PKK'nin kadro ve militanları oldukları iddiası taşıyan herkese sesleniyordu. Dolayısıyla böylesi kritik bir süreçte kapıyı çalmaya hazırlanan yenilgiyi kendileri için 'bireysel yaşam yolunun açılması' olarak görecek kişilikler onların arasından çıkacaktı. Özgürlük davaları için gerçek tehlike her zaman için içerden gelir. Özgürlük düşmanları elbette özgürlük davalarının canına okumak isteyeceklerdir. Bunun tersini düşünmek eşyanın doğasına aykırıdır. Ne var ki, özgürlük savaşçıları da özgürlüğün yeminli düşmanlarının bu heveslerini kursaklarına tıkmakla mükelleftir. Dolayısıyla onlar başarı ve zaferin güvencesi oldukları gibi, gerçek tehlike de onlardan gelir. Asıl büyük tehlike, davanın başarısına kefil olmuş insanların, böylesi kritik süreçlerde bu kefaleti feshetmeyi anlatan ters bir duruşu ve ruh halini yaşamalarıdır.

"Yenilgi kapıya dayandığında yüreğiniz rahatlıkla kendini yaşatacağını sanıyor!" Bunun ürkütücü bir eleştiri, hatta deyim yerindeyse ağır bir itham olmadığını kim iddia edebilir?

"Uluslararası devletçi sistem bu komployla Kürt halkının özgürlük davasına 'büyük bir yenilgi'yi tattırmak istiyordu. Beyin ve yürek, büyük davalara yönelik ağır tehditler söz konusu olduğunda, kendini paralarcasına bir isyan konumuna geçiyorsa beyin ve yürektir. Özgürlük savaşçılarının beyni ve yüreği böyledir, kendilerinden beklenen budur"

Dava yenilecek ve belki de belini bir daha doğrultamayacak, ama davanın sözcüsü iddiasındaki yürek ise kendisini yaşatacağına inanacak! Bu bir potansiyel ihanet konumunda bulunmak değil midir? Bir özgürlük savaşçısında şeref varsa ve sol göğsünün altında bir tezek parçası değil de gerçek bir yürek taşıyorsa, elbette bu tür bir ölüm kalım anında yüreğini bir bomba haline getirip özgürlük düşmanlarının tepesinde patlatmayı düşünecek, buna gücü yetmeyip yaşamak isteyen bir yüreğin de orta yerinden çatlayıp paramparça olmasını dileyecektir. Bu duruş Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin, Ferhat'ların, Zilan'ların ve Halit Oral'ların duruşudur. Bu duruş, "Artık yeter, İmralı sistemiyle birlikte yaşamak istemiyorum" diyen, herkesi buna davet eden ve 'êdi bese' hamlesinin başlatıcısı olan Viyan'ların duruşudur. Gerçek özgürlük savaşçıları onlardır.

Demek ki PKK'de böyleleri de vardı, hala vardır ve hep var olacaktır. Önder Apo bu gerçeği yadsımıyor, tersine tüm PKK kadro ve savaşçılarını bir büyük yenilgi anında onlar gibi davranmaya çağırıyor. Ama bu gerçek, potansiyel tehlikeye dikkat çekmesinin önünde engel oluşturmuyor. Yanı başında duran, doğrudan ilgilendiği, özgürlük iddialarını güçlendirip özgürlük davasının yenilmez militanları olmalarını istediği, bunun için her şeyini paylaştığı insanlara 'Sizde bu tehlikeyi görüyorum" diyor. Fiziksel yakınlık anlamında da olsa en yakınında duran, günlük ve hatta anlık olarak müdahalede bulunduğu kadroların durumu buysa, bu olanaktan yararlanamayan kadronun durumu acaba nasıl olabilir? Birileri kalkıp da "Orada olup Önderliğin insanı yetkinleştiren eğitiminden geçmesem de, bu eleştiriler bana değil" diyebilir mi? Bir canlı tanık olarak biliyorum: Önder Apo her zaman "Benim eleştirilerim en çok da bu eleştiriler benim için geçerli değil diyenleredir" derdi. Kaldı ki, Önder Apo hep an'da tarihi, kişi somutunda ise geneli ve toplumu çözümledi. Burada da yaptığı şey yine buydu.

Kendini savunmak ancak sağlam ideolojik duruşla mümkündür

Legal çalışmadaki kadro yaşamının her anında düşman tehdidi altındadır. Bunu yalnızca her an siyasi polisin tuzağına düşmek, bir köşe başında arkadan aldığı bir kurşunla yere yıkılmak, faşistlerin saldırısına uğramak, tutuklanmak, işkence görmek, sakatlanmak, hapse girmek ya da yargılanıp en ağır cezaya çarptırılmak biçiminde ele almamak gerekir. Bu kadro düşmanın egemenlik alanındadır ve düşman sadece örgütlü zor gücüyle değil, ideolojisiyle, sosyal yaşamıyla, kültürüyle egemendir. Kadro bedensel açıdan olduğu kadar anlam ve duygu bakımından da bir kuşatma çemberinin içindedir. Kendisini savunma konumunda tutan kadro, böyle bir kuşatma çemberinde sağ ve sağlam kalmak için öncelikle varlığının anlamını savunmak ve korumak zorundadır. Bir devrimci açısından en onursuz ölüm varlığının anlamını yitirmesiyle gelen ölümdür. Bu anlamda böylesi bir düşman kuşatması altında kendini en etkili biçimde savunmak, ancak sağlam bir ideolojik duruşu sergilemekle mümkündür. İdeolojik duruş sahibi olmayan kadro, anlam ve duygu gücü olarak varlığını koruyamaz. İşkenceci polislerin sınır tanımayan uygulamaları altında akla durgunluk veren bir direniş sergileyen, işkencecilere diz çöktüren ve düşmanın yenilmez dediği devrimcilerin bile sistemin ideolojik ve kültürel saldırılarına yenik düşebildiklerini iyi biliyoruz. Biz nasıl yenilmezliğimizi ideolojik duruşumuza, yaşam tarzımıza ve devrimci kültürümüze bağlıyor ve bunlarla zafere gideceğimizi söylüyorsak, aynı şekilde düşman da esas olarak bu alanlardan geliştirdiği fazla fiziksel şiddet içermeyen saldırılarla sonuç almak istiyor. Dolayısıyla kadronun direnişini en çok bu noktada yoğunlaştırması gerekiyor.

PKK'de kadro için hak görevdir

Peki, legal sahadaki kadrolarımız bu duruşu ve direnişi gösterdiler mi? Hayır. Bir kere tasfiyeci-provokatif eğilim sisteme yönelme ve yeniden sisteme eklemlenmenin kapılarını ardına kadar açmıştı. Uluslararası komplonun kapsamlı ideolojik ve kültürel saldırıları ve atılamayan düzen etkileriyle birleşince, bu durum kadrolarda ciddi bir savrulmayı ortaya çıkarmıştı. Komplonun ideolojik, sosyal ve kültürel saldırılarının beşinci kolu rolünü üstlenen tasfiyeci-provokatif eğilim, bu yönüyle sadece bir çöpçatanlık hareketi değildi; parti gerçeğine karşı örgütlendirilmiş bir ideolojik, politik ve örgütsel tahrip operasyonuydu. Tahribatın hedefi parti kadrolarıydı. Adı geçen eğilim, bu operasyonu başlatmasının ifadesi olarak yeni bir kadro tanımı yapıyordu. PKK, "Kadro için hak görevdir" demişti. Bu tanım kadronun kişilik haklarının ihlaliydi. Bir birey olarak kadronun bireysel hakları vardı; evlenip aile kurma hakkı bunlardan sadece biriydi. Bireyin mutlaka

bir özel yaşam alanı olacaktı ve parti bu alana müdahalede bulunmamalıydı. Kadronun kişilik haklarına saldırıyı ifade ettiği için eleştiri-özeleştiri de bir yana bırakılmalıydı. Talimat vermek kadronun iradesine dayatmada bulunmaktı ve terk edilmeliydi. Örgüt bunun yerine yönergeler çıkarabilir, kadro bu yönergelerde uygun bulmadığı hususlara uymayabilir ve uygulamayabilirdi. Kadroya belli bir ücret ödenmeli, yılda bir ay izne çıkmasına imkân tanınmalıydı. Kendi görüşünü almadan kadroyu ihtiyaç duyulan yerde görevlendirmek yanlıştı. Kadro artık proje hazırlayacak, bunu uygulamanın maliyetini saptayacak, nerede hayata geçireceğini ortaya koyup örgüte sunacak, örgüt de kendisine maddi destek verecekti. Bütün bunlarda bir ihlal gördüğünde, düzeltilmesini sağlamak üzere kadronun yargıya başvurma hakkı vardı. Burada eksik bir özetini ortaya koyduğumuz bu durumun en çok da legal sahalardaki kadrolar üzerinde etkide bulunması bir bakıma kaçınılmazdı.

Kapitalist yaşam tarzına duyulan özenti kendini biçimde dışa vurdu

İblisin yeryüzündeki cisimleşmiş hali olan kapitalist devletçi sistemin yeni yetme çocukları işbaşındaydı. İblise özgü yöntemleri iyi kullanıyorlardı. Örgüt içinden kendilerine karşı bir direnişin mutlaka gelişeceğini onlar da biliyorlardı ve bu direnişi boşa çıkarmak için tedbirler almışlardı. En etkili tedbir, direnişe geçecek ve çağrılarıyla başkalarını da direnişe katacak olanları kadrolar ve halk nezdinde farklı gösterip haklarında kuşkular oluşturacak tanımlamalarda bulunmaktı. Onlar da aynen bunu yaptılar. Parti değerlerini korumak, parti ve kadro ölçülerinin muğlâklaştırılmasına ve giderek ortadan kaldırılmasına karşı koymak ve bu temelde direnişe geçme çağrısında bulunmak demek, geçmişe gömülüp kalmak, değişim ve dönüşüme karşı çıkmak, bu anlamda Önderliği reddetmek, tutucu ve muhafazakâr olmak demekti. Bu sol muhafazakâr eğilimin başını hareketin Ankara'daki oluşum sürecinden bugüne gelen eski kadrolar çekiyorlardı. Bunların yaptığı iktidar savaşıydı; uzun yıllardır alıştıkları iktidar sevdasından vazgeçmek istemiyorlar, iktidar koltuklarını terk etmeye yanaşmıyorlardı. Bu 'Ankara çetesi' tasfiye edilmedikçe arzulanan demokratik değişim ve dönüşümü sonuca götürmek oldukça zordu. Bunların öyle savunduklarını iddia ettikleri kutsal değerler yoktu; savundukları aslında kendi iktidarlarıydı, bugüne kadarki konumlarını yitirmemekti.

Tasfiyeci-provokasyon eğiliminin bu propagandaları kendisine yönelecek direnişi etkisizleştirmede bir tedbir olmanın ötesinde, geçmişi en çirkin tarzda karalama ve bu temelde geçmişten tümüyle kopmanın oldukça önemli bir parçasıydı. Bunu başarmak üzere kafalarda belli bir kuşku yaratmak bile nihilizmin tohumlarının ekilmesi için yeterliydi. Kuşku partiye bağlı kesimleri en azından bir 'bekle-gör' duruşu içine sokacak, tasfiyeciler de boş meydanda istedikleri gibi at koşturacaklardı. Önder Apo en ağır tecrit ve izolasyon sürecine sokulmuştu; dolayısıyla gelişen bu olumsuzluklara müdahale edemeyecekti. Böyle bir ortamda gelişen elbette tasfiyeci-provokatif eğilimin etkileri olacaktı. Nitekim süreç kadroların ağırlıklı kesimi açısından bu doğrultuda işledi. Provokasyon sayesinde keşfedilmiş gecikmeli bir bireysellik kadroların önemli bir bölümünü kötü bir bireyciliğe savurdu. Değişme ve gelişmeyi köstekleyen dogmatizmin kalıplarını kırmak adına zakkum çiçeği misali bir açılıp saçılma yaşandı. Kişisel ilgiler ve beğeni ölçüleri hızla öne çıktı. Zevkler ve renklerin tartışılamayacağı söylendi. Özünde kendisiyle bir bütünleşmenin sağlanamadığı anlamına gelen kapitalist modern yaşam tarzına duyulan özenti kendisini en çok biçimde dışa vurdu. Gösterişe önem veren postmodern kişilik için esas olan imajdı. Değişim adına imaj her gün yeniden tazelenebilirdi. Gerçekten de legal sahadaki kadronun yönelimi postmodern tipin yaşam tarzına yönelimi ifade ediyordu. Eskinin halka değer veren, halkla kaynaşma ve gerektiğinde halkın içinde erimeyi esas alan kadrosunun yerini halka yabancılaşan, giderek halktan kopan elitist bireyci bir kadro tipi alıyordu.

Pratikle uyumsuz ağızdan dökülen tatlı sözlere halk değer vermez

Gelişmelerin genel doğrultusu biliniyor: Tasfiyeci-provokatif eğilim tasfiye edildi. 'Sosyal Reform Projesi' arzuladığı şekilde uygulanma olanağı bulamadı. Ancak yine de gizli sosyal reformculuk her yerde şu veya bu düzeyde ve ölçüde varlığını sürdürdü. Buna karşı en sistematik ve etkili direnişin gösterildiği ve tasfiyecileri efendilerine sığınmak zorunda bırakan dağ zemininde bile sosyal reformculuğun izlerini tümüyle silme başarılamadı. Başka sahalarda 'bekle-gör' tutumu içine girip nihai sonucu bekleyenler söz konusu eğilimin etkilerini taşısalar da, bu eğilim tasfiye edildiğinde hareketten kopmadılar; kendine göreliklerini koruyarak saflarda kaldılar. Ortam da bu davranışları için uygun zemin sunuyordu. İç savaşıma öncülük edecek, bu savaşımı başarıyla yürütecek, tasfiyeciliği tasfiye edip ortamda netleşmeyi sağlayacak ve kadroları yeni bir kararlaşma olgusuyla karşı karşıya getirip ölçülerle bütünleşmelerine yol açacak bir öncü kadro düzeyi yoktu ya da çok zayıftı. Doğrudan muhataplarla yüz yüze gelmedikçe, hareketin yakaladığı genel çözüm düzeyi dağ dışındaki sahalara istendiği düzeyde yansıtılamıyordu. Kadro özelliklerine ters bir duruş sergilenmesine rağmen kadro olma konumunda ısrar etmenin tehlikeleri büyüktü. Bu terslik halkın hareketten soğumasına da yol açabilirdi. Mevcut kadro tipi Müslüman mahallesinde salyangoz satan adamın konumunu yaşıyordu. Özüyle sözü arasında hiçbir uyum yoktu; dıştan modernist bir kişilik imajı sergilemeye özen gösterirken, ağzından bununla uyumsuzluk arz eden sözcükler dökülüyordu. Halk elbette bu tersliği münafıklık sayacak ve ağızlardan dökülen tatlı sözlere beş metelik değer vermeyecekti.

İlk kadrolar halkın huzuruna çıkmayı bir ibadet gibi ele aldılar

Şunu hiç unutmamak gerekir: PKK'nin kadro gerçeğinden kopmak, PKK'nin geçmişinden kopmaktır. PKK Hareketinin ilk kadroları hizmetine girmek üzere kendisine doğru yürüdükleri halkın huzuruna çıkmayı bir ibadet gibi ele aldılar; halkın içine girmeyi kutsal bir mabede giriş gibi gördüler. Onlar hizmetin sadelik ve arılık istediğini iyi biliyorlardı. Bu küçük amatör topluluk sözlerinden çok daha fazla duruşu, davranışları, yaşama biçimi ve adanmışlığıyla halkı kazandı. Her şey işin lafız kısmında yoğunlaşmakla sınırlı kalsaydı, demagoglar halkın en saygın önderleri olurdu. Nitekim işin laf bölümü söz konusu olduğunda, bu işi onlardan daha iyi yapabilecek kimseler çoktu. Bunlar işin teorisini daha iyi yapıyorlardı ve abartmasız gerçek buydu. Buna karşılık PKK'nin bu ilk kadrolarının dilleri yeni çözülmüştü ve bu yüzden anlatmak istediklerini belki de iyi anlatamıyorlardı. Ancak halk arifti ve onların neyi anlatmak istediklerini anlıyordu. Düşünün: Giyimdeki bir aykırılık, saç kesimindeki bir farklılık bile kişinin ilgisinin nereye yöneldiğini gösterir. Bu anlamda basit bir mimiğin bile anlatmak istediği bir şey vardır. Halk bütün bunları ciddiye alır, ölçüp biçer ve ona göre karar verir. Halkı önüne ne konursa yemeye hazır yılların açlar topluluğu olarak görenler kendilerini aldatıyorlar. Halkın kadroda aradığı şey, ağzından dökülecek birkaç doğru sözden önce kişiliğindeki bütünlüktür. Örneğin kadroda ilgi bütünlüğü var mı? Tüm ilgisini genel dava üzerinde mi yoğunlaştırıyor, yoksa ilgisinin bir bölümü başka alanlara mı kayıyor? Sevgisini tümüyle sevdiğine adanmak tarzında mı sergiliyor, yoksa burada bir parçalanmayı mı yaşıyor? Sorular daha da çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı yeterlidir.

İki şey birden sevilmez, tersini iddia etmek ikiyüzlülüktür. Sevgi bütünlük ister, parçalama sevgiyi katletmedir. Özgürlüğün başkalarına adanmak olmasının anlamı da budur. O hayatlarını genel ve özel tarzında parçalayıp "Kimse benim özel yaşamıma ve ilgilerime karışamaz" diyenler sahtekârlığın ve şarlatanlığın temsilcileridir. Bu sahtekârlık, kişilikteki parçalanmışlığın dışa yansımasıdır. Ne yazık ki sömürgeciliğin ağır tahribatları altında bulunan toplumsal zeminin derin etkilerini yaşayan Kürt kişiliğinin en belirgin özelliği de bu parçalanmışlıktır. Parçalanma, bir bakıma her şey olmak isterken hiçbir şey olamamadır. Söz gelimi adam kapitalist bireyciliğe özenir, ama aslı karşısında bir kopya değeri bile taşımaz. Türkleşme yoluna girer, ama benzeşmek istediğinin gözünde yine de 'kıro'dur. Devrimci olmak ister, ama düzenin yaratımı olan zaaflar ve zayıflıklarının küçük bir maketidir. İkisinden birinde karar kılamaz, birini olumlayıp ötekine hayır diyemez. Bunun için de nerede olursa olsun dışlanmışlık duygusunu yaşar. O güzel olanın arayışçısı değil, adeta çöplükler bulup karıştırmak isteyen biridir. Bu tutarsızlığın taşıdığı patolojik karakter yapısıyla bağlantısı vardır. Güzel olanı arayan, kirleri arındırmak ve çöplükleri temizlemek gerektiğini bilir. Çöplükleri eşeleyip pis kokulara tanık olduktan sonra, burası da temiz değilmiş diyerek yeni çöplüklere yönelen biri gerçekten de patolojik bir tiptir. Yinelemekte yarar var: Sevgi adanmışlıktır, adanmışlık hizmettir, hizmet arılık ve temizliktir, hizmetine girdiğini geliştirip güzelleştirmek ve onunla birlikte gelişip güzelleşmektir. Bunun tersi, insan hayatını paramparça eden kapitalizmin çöplüklerinde yaşam arayışına götürür.

> **"Güzel olanı arayan, kirleri arındırmak ve çöplükleri temizlemek gerektiğini bilir. Bu anlamda sevgi adanmışlıktır, adanmışlık hizmettir, hizmet arılık ve temizliktir, hizmetine girdiğini geliştirip güzelleştirmek ve onunla birlikte gelişip güzelleşmektir. Bunun tersi, insan hayatını paramparça eden kapitalizmin çöplüklerinde yaşam arayışına götürür"**

Viyan'da görülmesi gereken sınır tanımaz özgürlük aşkıdır

Bilişim ve iletişim çağında yaşıyoruz. Birilerinin yanı başında bulunmasanız da televizyon var, bu bile size ekranlarda gördüğünüz kişi sanki sizin yanınızdaymış duygusunu vermeye yetiyor. İzlediğiniz kişinin fiilen yanınızda olmamasının doğurduğu bazı sonuçlar var: Öfke duyuyorsanız öfkeniz sizinle sınırlı kalıyor, seviniyorsanız sevincinizi kendisiyle paylaşamıyorsunuz. Yani duygularınızı izlediğinize doğrudan yansıtamıyorsunuz. Daha da ötesi, yanlış gördüğünüz şeylerine anında müdahale edemiyorsunuz. Örneğin ekran karşısına çıkan birileri eylem öncesi bir açıklama yapıyor; ama açıklama yapanın podyuma çıkmayı mı, eylem alanına girmeye mi düşündüğünü bir türlü kestiremiyorsunuz. Esas aldığınız bir ölçü varsa ister istemez karşılaştırma yapma yoluna giriyorsunuz. Ölçü aldıklarınız özgürlük uğruna bedenini ateşe verip kömüre dönüştürüyor, buna karşılık bir diğeri ise kendi bedenini süslenme nesnelerinin sergilenme alanı olarak değerlendiriyor. Güzelliği burada buluyormuş gibi davranıyor. İlkinin örneği, ruhsal güzelliğin insan bedeniyle mükemmel uyumunun eşsiz timsali olan Viyan'dır. O özgür yaşamak isteyen her insanın önünde huşu içinde secdeye yatacağı bir özgürlük tanrıçasıdır. İkincisiyle arasında benzerlik değil tam bir karşıtlık söz konusudur. Karşılaştırmada Viyan sahi olandır, öteki sahtedir; Viyan gerçeğin, öteki yalanın ifadesidir. Eleştiri çok ağır gelebilir, ancak bu eleştiriyi yapmak Viyan'a bağlılık ve saygının gereğidir. Viyan esas alınmalı, öteki terk edilmelidir. Kuşkusuz kimseden bedenini ya-

kıp kül etmesi istenmiyor. Viyan tekrarlanamaz, böylesi bir girişim Onu hiç anlamamak olur. Viyan'da görülmesi gereken sınır tanımaz özgürlük aşkıdır, Özgürlük Güneşi'ne kenetlenmektir, köleliğe artık yeter demektir. Viyan'ı anlamak demek, söze yitirdiği değerini iade etmek, anlam ve duygu gücünü zirveleştirmek, devletçi uygarlık sistemine en ağır yenilgiyi burada tattırmak demektir.

Kadının büyük öfkesi kapitalizme yöneltilmelidir

Bu gerçeği kapitalizmle bağlantısı içinde ele alıp izah etmek de zor değildir. Hiçbir sistem kapitalizm kadar genelde insanı ve özelde kadını bu ölçüde köleliğe alıştırmamış, bu anlamda içselleştirmemiştir. Kapitalizm köleliği genelleştiren, derinleştiren ve içselleştiren en vahşi sistemdir, insansızlaştıran bir sistemdir. Kapitalizmin eseri olan köleliğin mevcut düzeyinden daha ötesi düşünülemez, insanlık bundan daha fazla düşürülemez. Bu sistemin devletçi uygarlık sisteminin çözülme ve çöküş aşamasını oluşturmasının nedeni de budur. Önderlik, kadının kapitalizmde sistemin bir özetini yansıttığını söyledi. Bunun bir başka anlatımı, köleliğin en fazla da kadında derinleştirilmiş ve içselleştirilmiş olduğudur. Bu sistemde kadın ruhsal, düşünsel ve bedensel olarak paramparça edilmiştir. Parçalanan kadın bedeni, her parçasının bir fiyat konup satışa arz edildiği bir metalar toplamıdır. Ses ve süs alanındaki gelişme, bu metalara talebi arttırmak ve fiyatı daha fazla yükseltmek içindir. Kapitalizmin kadın köleliğine eklediği en önemli şey ses ve süsteki bu gelişmedir. Bizde sıkça eleştiri konusu yapılan ve aşılmasına çalışılan pazarlama olgusunun anlamı budur. Köleliğin kendisinde içselleştiği kadın, metalaşmayı benimsemiş kadınla aynıdır. Böyle bir kadın bir meta olarak elbette kendisini pazarlamaya, başka bir deyişle kendisini alıcısı konumundaki erkeğe beğendirmeye çalışacaktır. Süslenme, değerli bir metanın göz alıcı bir ambalaja kavuşturulmasıyla aynı anlama gelir. Moda bu ambalajlamanın en etkili yöntemlerinden biridir. Bu belirlemelere kadına bir küfür ve hakaret olarak bakmak, kapitalizmi aklamaya çalışmaktır. Kadına ve onun şahsında insanlığa en ağır küfür ve hakareti yapan kapitalizmdir. Kadının büyük öfkesi kapitalizme yöneltilmelidir. Yeni toplumu yaratmanın öncüsü olmak da bunu gerektirir.

Tüketimi çılgınlık derecesine vardıran bir sistem olarak kapitalizmin uygun fiyatla elden çıkarmak istediği hemen her metanın içine bir parça cinsellik kattığını söylemek yanlış olmasa gerekir. Tüketim ve kullanım eşyalarında satışları arttırmak için yapılan reklâmların hangisinde kadın çekiciliği ya da cinselliği yoktur? Zaten çılgınlık düzeyinde kışkırtılıp tüketilen veya tüketimi arttırmakta kullanılan bir olgu da cinsel güdüdür. Bunun objesi de yine kadındır, kadının cinselliğidir. Kendisiyle en küçük bir ilgisi bulunmayan bir eşyanın satış reklâmında bile kadının kullanıldığını nasıl görmezden gelebiliriz? Tıraş bıçağından lüks arabaya, bisküviden losyona, peynir çeşitlerinden apartman dairesine kadar her metanın cinsellik enjekte edildiğinde daha erken ve uygun fiyatla satılacağına inanılır. Bu yaklaşımda kadın bir promosyon aracıdır. Bu işe uygun kadınlar yüksek ücretler -daha doğrusu fiyatlar- ödenerek reklâm sektöründe istihdam edilir. Reklâmlarda en yüksek fiyatla kullanılan kadın en değerli, hatta en özgür kadın olarak yansıtılır ve öteki kadınların benzeşmek isteyeceği bir idole dönüştürülür. Oysa o bir metadır, ötekilerden yegâne farkı fiyatının çok daha yüksek olmasıdır. Meta, yüksek ya da düşük olsun, belli bir fiyatı olan bir şeydir. Fiyatı olan her şey, etiketindeki rakam hangi ölçüde yüksek olursa olsun, yine de bir alıcı bulabilir. Dolayısıyla meta birinden bir diğerine aktarılan bir şeydir. Sistemin kadını bu metalaştırıp eşyalaştırması gerçeği karşısında insan kendi kadın yoldaşlarının biricikliğini ve özgürleşmede kat ettikleri büyük mesafeyi düşünmeden edemiyor. Bütün bir sistem varını yoğunu ortaya dökse bile, bizim tek bir kadın yoldaşımızı satın alamaz. Özgürlük budur işte! Özgürlük paha biçilemezliktir; üzerindeki rakam onlarca sıfır içerse bile, boynunda bir fiyat etiketiyle yaşamamaktır.

Akıl ve duygular birleştiğinde güdüler güç kaynağına dönüşebilir

Güdüsellik akla sadece cinsellik güdüsünün gelmesi yanlıştır. Yine güdüsellik ile güdü de aynı şeyler değildir. Güdüleri asla yok sayamayız. Güdüler canlılığın bir parçasıdır, canlı varlık olarak insanın ayrılmaz bir gerçeğidir. Akıl ve duygu gücüyle birleştiğinde güdüler güç kaynaklarına dönüştürülebilir. Örneğin açlık güdüsü bizi emeğin en yüksek üretkenlikle değer yarattığı, bu değerlerin toplumsal yaşamın hizmetine sokulduğu ve bireyin bunlar-

dan ihtiyacına göre payını aldığı adil bir ekonomik sistemin kuruluşuna götürebilir. Korku güdüsü bizi örgütlenmeye, örgütlü mücadele vermeye ve halkımızın özgürlüğünü kazanmaya yöneltebilir. Öteki güdüler için de benzer şeyler söylenebilir. Ancak kapitalizmin yaptığı şey bu değildir; onun kışkırttığı güdüsellik bundan çok daha farklı bir şeydir. Bir kere bu güdüsellik güdülerin aklın rehberliğinden yoksun kılınmasıyla ortaya çıkar. İnsanın anlam arayışı çarpıtılmadan, insanın gerçeği algılama yetisi sakatlanmadan ve insanın duyguları köreltilmeden kendisini güdüselliğe bağlamak zordur. Dolayısıyla insanı güdüselliğe bağlı kılmak bilincin devre dışına çıkarılmasıyla mümkündür. Kapitalizmin özellikle postmodern aşamasının insan tipi bu tarzda güdüselliğin egemenliğine giren bir tiptir.

Gerçek arayış hayallerin sürüklediği arayıştır

Güdüselliğe bağlanmış insanla günümüzün tüketim toplumu arasında sıkı bir bağ vardır. Tüketim toplumu insanın arayışlarının çarpıtılarak sistemin özenle hazırladığı kanallara akıtılması üzerinde vücut bulan bir toplumdur. Bilindiği gibi arayış hemen her zaman yeninin arayışıdır. Güdüsel insan da arayışları olan insandır. Bilincin kılavuzluğunu dışlayan bu arayışlar, esas itibariyle güdülerin anlık tatminine yönelmiş olmak gibi bir özellik taşır. Aslında güdülerin tümü açısından bu böyledir. Her şeyde daha fazla tatmin hissi, daha değişik bir tat, daha farklı bir çeşni, daha özel bir görüntü, daha önce duyulmamış bir ritim vb şeyler bireyin arayışının da genel çerçevesini çizer. Gerçek arayış hayallerin sürüklediği arayıştır, mevcut zaman ve mekânın uzağına yöneltir. Buradaki arayış ise güdülerce yönlendirilmenin ürünüdür ve aradıklarını reel gerçekliğin içinde bulmaya çalışır. Reel gerçeklik, her şeyin meta haline getirilip bireyin 'hizmetine' sunulduğu pazar gerçeğidir. Değişiklik ve yenilik arayışına cevap verecek her şey burada mevcuttur. Daha fazla meta daha fazla tüketim imkânıdır, daha fazla tüketim pazara sürülmek üzere daha fazla ve özellikle daha çeşitli mal üretmek demektir. Bu açıdan tüketim toplumu, daha fazla kâr için kendisini daha çok ürün satmaya zorunlu hisseden kapitalist sistemin yaratımı olan ve güdüselliğe bağlanmış insanlardan oluşturulan bir öğütme makinesidir; öğüttüklerinden geriye sadece çöp dağları bırakan bir fabrikadır.

Yalçın Küçük Hoca'nın hoş ve anlamlı bir sözü vardı: "Öküz dağa bakarken çayır görür, insan dağa baktığında güzellik görür" demişti. Öküz, Çin'i ziyaretinden dönen Süleyman Demirel'di. Uçaktan iner inmez basına yaptığı açıklamada, Çin'de büyük bir pazar gördüğünü söylemişti. Tüketim toplumunun insanı da pazara baktığında yonca çeşitlerindeki zenginliğe tanıklık eden bir varlığa indirgenmiştir. Bakmak bilincin oluşumunun ilk adımıdır: Bakıp görmek, gördüğünü algılamak, algıladığını hafızasına yerleştirmek ve kavramlaştırmak bilincin gelişimini anlatır. Örneğin tatlı, acı, ekşi, mayhoş gibi tanımlamalar da birer kavramlaştırmadır; ama bilincin oluşumu için son derece yetersizdir. Postmodern kişiliğin tanımlamaları genellikle bu çerçevede seyreder. Derinliği yakalamak bilincin ihtiyaç duyduğu bir şeydir. Oysa güdüsel olan bu derinliğe ihtiyaç duymaz. Onun için önemli olan yüzeyde yansıtılandır, görüntüdür, biçimdir. Öz önemsizdir ya da geriden gelir. Oysa bilinç özü yakalamaya çalışır. Kuşkusuz biçim önemsiz değildir, gerçekte öz ile biçim birbirinden ayrılamaz, yani öz kendine uygun biçimi bulmakla yükümlüdür. Bu anlamda biçim özün yuvasıdır. Öz kendisini biçimde gösterir. Kişi göründüğü kadardır.

Özenmek özenilenin biçimine bürünmektir

Ortamımızın postmodern yaşam tarzına kapılmış kişiliklerle dolduğunu söylemek doğru değildir. Bizim gerçekliğimizde bütün bunlar esas olarak özenti biçiminde kendisini dışa vurur. Kürdistan gerçeğinde toplumun ezici kesimi açısından tüketim toplumunun insanına özenti duymanın katlanılmaz bir durum olduğu kesindir. Özenti daha çok gençler arasında görülür. Özenmek özenilenin biçimine bürünmektir. Giysilerinin onunkine benzemesini arzular, saçlarını onunki gibi kestirir, onunki gibi sakal bırakır. Saç modeli, küpesi, kolyesi, yüzüğü, bileziği ve fuları onunki gibi olsun ister. Genelde gençler açısından bunlar bir ölçüde mazur görülebilir, kabul edilmese de anlayışla yaklaşılabilir. Hiç kabul edilmemesi gereken şey, kadroların böylesi bir özentili yaşama meyletmesidir. Belli bir süre dağda kalıp sonra legal çalışmalara katılan kadrolarda bu eğilimi görmek çok daha acı ve ürkütücüdür. Örneğin bir kadronun alt dudağının altında bir parça sakal bırakması çirkin bir şeydir. Yine bir başka kadronun küpe takması, boynunu takılarla doldurması, saçlarını her gün değişik bir renge sokması gibi ilgisinin başka alanlara kaydığını gösteren davranışlar özgürlükçü bir militanın duruşuna terstir. Önder Apo küpenin, hızmanın, halhalın, gerdanlığın kölelik alametleri olduğunu söyledi. Kadının burnunda ve kulağında delikler açıp kölelik halkaları takan efendisi olarak erkektir. Kölelikte yaşanan yumuşama ve aynı anlama gelmek üzere kölelikteki derinleşme bunların süs eşyalarına dönüştürülmesinin de yolunu açtı.

"Güdüsel olan derinliğe ihtiyaç duymaz. Onun için önemli olan yüzeyde yansıtılandır, biçimdir. Öz önemsizdir ya da geriden gelir. Oysa bilinç özü yakalamaya çalışır. Kuşkusuz biçim önemsiz değildir, gerçekte öz ile biçim birbirinden ayrılamaz yani öz kendine uygun biçimi bulmakla yükümlüdür. Bu anlamda biçim özün yuvasıdır. Öz kendisini biçimde gösterir"

Üst toplum insanından farkı belli olsun diye köleler için kullanılan iğrenç işaretler, özellikle kapitalizmle birlikte muazzam bir pazar değeri kazandı. Bunun köleliğin kapitalizmdeki korkunç içselleştirilmesiyle bağlantısını görmemek için özgürlük iddiasının sahibi olmamak gerekir.

İdeolojik kimlik sahibi olmak kadrolaşmanın önkoşuludur

Biz giyim kuşamı uygun değil diye taziye yerlerine yaklaştırılmayıp nazikçe kovulan kadroların varlığından da haberdarız. Halkın 'eli işte, gözü oynaşta' dediği durum tam da budur. Bir kadro için böyle bir durumu yaşamak kahredicidir. Halk böylesi bir kadroyu elbette kabul etmez. Önder Apo, halka yaptığı çağrılarda bu tür kadroları kesinlikle kabul etmemelerini istedi. Kendisini halka hizmet etmekle sorumlu hisseden her insanın öncelikle yapması gereken şey halka saygılı davranmaktır. Müslüman mahallesinde salyangoz satmakla halka saygı gösterilemez. Bunda ısrar edenler, salyangozu kimler yiyorsa gidip satışlarına oralarda devam etmelidirler. Bizim mahallemiz 'Müslüman mahallesi'dir, bizim halkımızın büyük çoğunluğunun kültürü İslam kültürüdür. Bu halk bunların mevcut duruşlarındaki ısrarı yüzünden 'Katil Erdoğan'ın ve Münafıklar Partisi AKP'nin kucağına itilemez. Bunlar her şeye rağmen bildiklerinde ısrar ederlerse Özgürlük Hareketinin Deniz Baykal'ları olur ve bu hareketi de CHP'nin konumuna düşürürler. Baykal sözde solcudur, partisi sözde sosyal demokrat bir partidir, adında 'halk' sözcüğü bile vardır. Ancak Baykal'ın kendisini ve partisini getirdiği nokta bellidir. Baykal faşistlikte Bahçeli'yi bile sollamış, partisini halksız bir halk partisi yaparak bitişin eşiğine getirmiştir. Biz Özgürlük Hareketinin ve kadrolarının bu duruma düşürülmelerine izin veremeyiz. Kendi gerçekliğimize bu denli inkârcı yaklaşamayız.

Bütün bu olumsuzlukların ana nedeni tutarlı bir ideolojik duruşun sahibi olmamak, sağlam bir ideolojik doğrultuya girmemek, ideolojik kimlik sahibi olmanın kadrolaşmanın önkoşulu olduğunu bilmemektir. İdeoloji yaşamın kendisidir, nasıl yaşadığınızdır, neye ilgi duyduğunuzdur, neyi kabul edip neyi reddettiğinizdir, halka nasıl yaklaştığınızdır, halkımızla bütünleşme yeteneğinizdir, bu halkı örgütleme gücünüzdür. İdeoloji özellikle kapitalist modern yaşam gerçeğine karşı kararlı duruşunuzdur, ondan kopuşunuzun gerçekleşme düzeyidir. Yoksa ideoloji bir kuru laf kalabalığı değildir. İdeolojik tutarlılık günlük ve anlık yaşamda somutlaşır. İdeoloji ölçüdür, bu ölçülerle uyum içinde bulunmak ve onların cisimleşmiş abidesi olarak yaşamaktır. Legal sahalarda ölçülerin muğlâklaştırıldığı, bunun da ideolojik doğrultunun yitirilmesi anlamına geldiği inkâr edilemez. Öyleyse öncelikle yapılması gereken şey gerçeğimizle karşıtlık arz eden yaşam duruşlarına 'êdi bese' demek, ideolojik netliği yakalamak, bunu da 'nasıl yaşamalı' sorusunun cevabı olarak kendi yaşam pratiğinde somutlaştırmak olmalıdır.

2008 Newroz'u gösterdi ki söze bağlı kalınmıştır

Biz bir yol hareketiyiz. Önder Apo'nun da özünde bu yola işaret ederken söyledikleri bizim için bugün çok daha derin bir anlam taşıyor. Biz bu yolda "...kadınlar ve erkekler olarak yaşamın en ateşli imtihanlarından geçerken, birbirimize eşitlik ve özgürlük sözü verdik. Bu sözün ancak özgür bir ülke ve demokratik bir toplumda gerçekleşebileceğine ant içtik." Bu söze ve yemine bağlılığımızın tavsamasına asla izin veremeyiz. Bugüne dek yaşanan Newroz'lar içinde en görkemlisi olan 2008 Newroz'u halkımızın büyük bir özgürlük devrimini yaşadığına tanıklık etti. Bu durum da gösteriyor ki, söze bağlı kalınmıştır. Ancak onu gerçekleştirmek üzere daha almamız gereken uzun bir yolumuz vardır. Kürt toplumunu demokratikleştirmenin de, Kürdistan'ı özgürleştirmenin de koşulları hiçbir zaman bu denli elverişli hale gelmedi. Koşulların elverişliliği bir yana, bunlar anı anına gerçekleştirmemiz gereken görevler olarak bizleri beklemektedir. Bundan başka bir işimiz, kaygımız ve tasamız olamaz. Bu anlamda kendi kararlılığımızı halkımızın kararlılığının çok daha üstüne çıkarmalı, hizmette öncülüğe layık olduğumuzu halkımıza da gösterebilmeli, bütün dünya birleşip üzerimize gelse bile yenemeyeceği bir devrimci duruşun temsilcisi olmalıyız.

Değerlendirmemizi sonuçlandırmadan önce ABD yönetiminin kendisine yakın bir kuruluşa hazırlattığı ve TC'nin Güney'e yönelik saldırılarıyla uygulamaya soktuğu stratejik belgenin başlığını hatırlayalım: 'PKK'nin Silahsızlandırılması, Tasfiyesi ve Yeniden Entegrasyonu!' Buradaki silah-

sızlandırmanın özünde maddi silahsızlandırma olmadığı, bunun geri planda kaldığı, asıl silahsızlandırmanın ideolojik, felsefi ve örgütsel alanda gerçekleştirilmek istendiği oldukça nettir. PKK'yi silahsızlandırmak demek, onu öncelikle bir 'nasıl yaşamalı' sorusunun cevabı olarak silahsızlandırmak demektir; onu kendi ilkeleri, ölçüleri ve yaşam tarzından kopmuş sözde kadroların eline vererek silahsızlandırmak demektir. Bu silahsızlandırma sağlandığında sahip olunan öteki maddi silahlar sistem açısından ciddi bir tehdit teşkil etmeyecek, tam tersine belki de dünyasisteminin hegemon gücü ABD'nin hizmetinde kullanılır duruma getirilecektir. Peki, hangi onurunu yitirmemiş kadro ABD'nin PKK'yi bu biçimde silahsızlandırmak istemesine alet olabilir? Elbette hemen her kadro bu alçakça plana alet olmayacağı kararlılığını dile getirecektir. Ancak önemli olan pratiktir, pratik duruştur, yaşamda PKK'yi temsil etmek ve bu konuda kararlı davranmaktır. Önemli olan buradaki alet olmayacak duruşu sergileme kararlılığını beyan etmektir. Önder Apo boşuna "Düşüncesi bizim olmayanın eylemi de bizim değildir" demedi. Bizim gücümüzün yenilmezliği sağlam tarihsel ve toplumsal bakış açımızdan, ideolojik doğrultumuzdan ve bu temelde mutlak özgürlüğe odaklanmış yaşam tarzımızdan gelir. Bu da "Eğer bir yaşam olacaksa özgür olacak ya da hiç olmayacak" ilkesinde somutlaşır. 'Ölüme ve hatta sonsuza kadar' bu ilkeye bağlılık, tek başına kaldığında bile, bir PKK kadrosunu kölelik üzerinde vücut bulan devletçi uygarlık sistemi karşısında zafere taşıyabilir.

Söz konusu belgede ulaşılması gereken bir hedef olarak sözü edilen ikinci kavram tasfiye'dir. Bu kavram çoğu zaman varlık bakımından ortadan kalkma biçiminde yorumlansa da, bunun doğru olmadığını belirtmek gerekir. PKK gerçeğine dayatılan bu tasfiyeciliğin insanın kendisi için bir amaç olmaktan çıkarılıp sıradan bir araca dönüştürülmesini öngördüğü açıktır. Bu değerlendirmemizde üzerinde durduğumuz metalaşma özünde budur. Bu anlamda tasfiye etme, bir örgütü gerçek özünden kopararak farklı bir örgüte dönüştürmedir. Ferhat-Botan ihanet çetesinin yapmak istediği de zaten buydu. Bu çetenin elemanları Önder Apo'nun PKK kadrosunun ölçüleri ve yaşam tarzına ilişkin olarak yaptığı değerlendirmeleri okuduklarında kaçtılar. Başkaları değil, hatırlatılan ölçüler ve ilkeler onları kaçırttı. Ya bu ölçüler ve ilkelere gelecekler ya da efendilerine sığınmayı tercih edeceklerdi. Onların ölçüleri verili sistem kişiliğinin ölçüleriydi. Bu ölçüleri PKK'ye egemen kılabilselerdi kesinlikle kaçmaya gerek duymayacaklar, daha doğrusu ABD'nin direktifleriyle giriştikleri PKK'yi tasfiye etme eylemini başarmış olacaklardı.

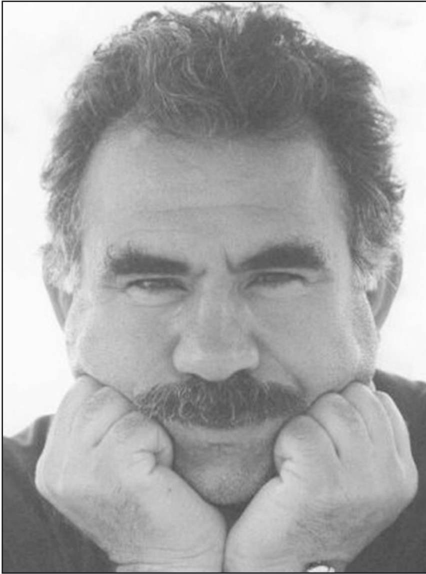
Belgede nihai hedef olarak gösterilen yeniden entegrasyonun ne anlama geldiğini de yine bu tasmalı özgürlük çağrıcılarının mide bulandıran pratiklerinde görüyoruz. Şimdi kendilerine verdiği aylık 400 Dolar karşılığında, bunların bir kesimi ABD için paralı askerlik yapıyor; ABD askerlerinin tasmalı itleri olarak direnişçilerin izini sürüyor. Bu açıdan tasfiye olmak bu fiyat üzerinden pazarda 'değer kazanma'ya evet demekse, entegrasyon da bunun resmi ve fiili olarak pratiğe dökülmesidir. Gerçeğin kendisi tamı tamına budur ve bu son derece lanetli bir gerçekliktir.

Yol açıktır çünkü bu yol Önder Apo'nun yoludur

Tasfiyeci-provokatif eğilimin etkilerini en fazla yaşayan, onları uzun süre kendi pratiklerinde yansıtan, bu durumları ve duruşlarıyla halkımızın da tepkisini toplayıp dolaylı olarak seçimlerde AKP'ye oy akışına neden olan legal alandaki kadrolarımız olduklarına göre, bu arkadaşlarımız artık ciddi bir sorgulamayı kendilerinde başlatmalıdırlar. Geliştirecekleri anlayış düzeltmesini anında kendi duruşlarına ve davranışlarına yansıtmaları gerekir. İster kadın ister erkek olsun, bu arkadaşlarımızın çoğu genç sayılır. Hem kadın hem de gençlik hareketinin ön saflardaki hizmetkârları, yer temizleyicileri ve yol göstericileri olarak kendilerinden beklenen herkese örnek olmaktır. Ancak bu arkadaşlar sistemin yoğun ideolojik ve kültürel saldırılarına hedef olan ve onun derin etkilerini yaşayan geniş gençlik kesimine örnek olacaklarına, adeta onları kendilerine örnek alıyorlar. Bunun öncülük etmek değil, kuyrukçuluk yapmak olduğu açıktır. Kadro sistemin kişiliksizleştirdiği insana kişilik kazandırır. Bu işi başarmak için bu insanın beynini ve yüreğini fetheder. Bununla da yetinmez; fethettiği beyinler ve yürekleri değiştirip dönüştürmeye çalışır. Sonuçta özgürlükle fethedilmiş bir insan gerçeğine ulaşır. Tasfiyeci-provokatif eğilimin sıradan sayılacak bir etkisini bile üzerinde taşımaya devam eden bir kadronun bu doğrultudaki her çabası, dibi olmayan kovayı suyla doldurmaya çalışmasından farklı olmayacaktır. Nehirleri de içine akıtmaya kalksanız, böyle bir kova asla dolmaz.

Bütün bunlar anlamlı çağrılardır. Rehin tutulan Önderliğimizi haydutdevletin elinden kurtarmak, Onunla Özgür Kürdistan topraklarında buluşmak ve Viyan yoldaşın gerçekleşmeyen özlemi olarak ifade ettiği gibi başımızı Onun göğsüne dayayıp derin bir oh çekmek için yapılan çağrılardır. Bu çağrılar gerilla saflarına akma ve gerillayla birleşip bütünleşme çağrılarıdır. Bu çağrılar büyük bir özgürlük devrimi gerçekleştiren halkımızı örgütleme ve demokrasiyi kurma hedefine kilitlenmiş çağrılardır. Bu çağrılar Zilan gibi, Viyan gibi, Sorxwin gibi soylu özgürlük tanrıçalarının öncülük ettikleri ve yol gösterdikleri kadın rengini taşıyan bir dünyayı yaratma mücadelesine katılma çağrılarıdır.

Çağrı özgürlük yolu yürüyüşüne daha büyük bir coşku ve heyecanla katılmayı sağlamak ve herkesi bu yola katmak için yapılır. Yolumuz açık olsun demiyorum, çünkü yol açıktır, çünkü bu yol Önder Apo'nun yoludur. Eksik olan yürüyüşe geçmek, yürüyüşün temposunu sürekli arttırmak ve Demokratik Özerk Kürdistan'ı kurmaktır. Öyleyse iş başına!

Abdullah Öcalan

Demokratik çözüm gelişirse halklar kazanacaktır

"PKK'yi bitiremezler. Türkiye'ye insansız uçakları satıyorlar, her türlü yüksek teknik silah veriyorlar, PKK'ye saldırtıyorlar. PKK için de kendilerini geliştirecek bir zemin, bir imkân sunuyorlar. Bunu geliştirenler, Türkiye'ye karşı PKK'yi bir tampon bölge olarak hazırda bekletiyorlar. 'İstediğimizi yaparsan PKK'yi bitirmene yardımcı oluruz' işte askeri malzeme, uçak filan veriyorlar ama PKK'yi bitirmelerine de izin vermiyorlar"

Kötü havaya rağmen getirilebildiniz, yani zor bir yolculuk oldu değil mi? Gördüğünüz gibi aynı, şikâyetlerim devam ediyor. Sesim kısık geliyor değil mi? Akıntıdan kaynaklı sesim kısılmış.

Gazeteleri vermedeki gecikmeler arasındaki açık biraz kapandı sayılır. Ancak haftada yedi değil üç dört gazete veriyorlar, diğer günlerin gazetelerinin niye verilmediğini bilemiyorum, bu da diğer üç dört günün kaybolmasını getiriyor, bunun için gerekli başvuruları yaparsınız, takip edersiniz. Bazı dergileri de alamıyorum. Birikim Dergisini sekiz yıldır alıyordum ama son dönemlerde vermiyorlar, keyfidir, bunlarda bir sakınca yok, yasal dergilerdir, niye vermiyorlar. Verdikleri gazetelerin Newrozla ilgili kısımlarını sansürleyip vermişlerdi, Newroz fotoğraflarını kesmişlerdi gazetelerden. Bunun mantığı; gazetedeki Newroz resimlerini görerek güya bununla moral bulacakmışım, bunu engelliyorlar. Benim moral değerlerim gazeteden çıkan birkaç resme bağlı değil, daha derindir. Gönderilen CPT raporlarını bugün aldım.

AİHM, dosyalar üzerine bir karar verecekti ne oldu? Savunmalarım alındı mı? Biraz gecikti. Gerekli redakteler için görüşlerimi daha önce size söylemiştim, bunlar yapılabilir. Önceki 124 sayfalık savunma ne oldu? AIHM ona ilişkin ne diyor?

Amara Yürüyüşü'ne katılanlar Aligor'da mı bekletildiler? Ben de yıldönümü dolayısıyla açıklamalarda bulunmayı düşünüyordum.

Kendi kayıplarını ne kadar veriyorlar? Radyo'dan dinledim Dersim'de on bir kayıp diyorlar. Kayıplar konusunda net açıklamalar yapılmıyor herhalde. Bu insansız uçakların bombardıman kabiliyeti var mı? Botan bölgesinde çatışmalar yoğunlaştırılıyor, burası düşürülmeye çalışılıyor. Bu bölgedeki çatışmaların yoğunlaştırılması bilinçlidir. İran da bombalama yapıyor. Kendi kayıpları ne kadar, köyler de boşlatılıyor.

Ankara'da da görüşmeler devam ediyor. İran-Türkiye ortak operasyon kararı çıkarmaya çalışıyorlar. Amerika'dan dolayı ortak operasyon olması çok zor, olursa büyük çelişki doğar, buna izin vermezler, vereceklerini sanmıyorum.

İbrani kabilelerini iyi incelemek gerekiyor

Demos, biliyorsunuz halk sevgisi demektir. Demos, Demokrasi, bunları savunmalarımda işlemiştim. Tarihte İbrani kabileleri vardır. Yahudiler de iki kola dayandıklarını söylüyorlar. Bir kolu Firavunların bulunduğu Mısır, Musa buradan geliyor. Diğeri Nemrut'un bulunduğu bölge, İbrahim buradan geliyor. Yahudiler her iki kola da dayandıklarını söylüyorlar. Yahudilerin tarihteki rolünü de incelemek gerekiyor. Bu İbrani kabilelerini de incelemek gerekiyor. Yahudi toplulukları tarihte çeşitli yerlere dağılmışlar. Tarihte Yahudilerle ilgili iki büyük göç vardır. Bir tanesi 1391'deki göç, diğeri de 1492'deki Yahudilerin İspanya'dan göçüdür. 1492'de Yahudiler İspanya'da çıkarılınca Beyazıt döneminde Osmanlı Devleti onları kabul ediyor. Niçin kabul ettiklerini de incelemek gerekiyor. Hafsa Sultan da Yahudi'dir, onlara müthiş yardım etmiştir. Aslında bu yardımı her iki tarafın ittifakı şeklinde anlamak lazım. Beyazıt ismi de -pek kimse dikkat etmiyor ama- Eba Yezit'ten -Yezit'in babası- ordan geliyor. Kanuni Sultan Süleyman'ı da bu kadar yüceltmelerinin nedeni Süleyman Peygamber'den dolayıdır. Kanuni, en büyük oğlunu, Şehzade Mustafa'yı, idam ettiriyor. Şehzade Mustafa, yetenekli, kudretli bir şehzade ve kendisinden sonra padişah olabilecek tek kişidir. Ama bir Polonya, Leh kökenli Hürrem Sultan, Mustafa kendi oğlu olmadığı için Mustafa'yı Kanuni'ye boğdurtuyor, bu yolla kendi oğlu Sarı Selim'i padişah yapmak istiyor. Hürrem'in Mustafa'yı boğdurtması büyük bir olaydır. Bu kadar etkilidir yönetimde. İktidar için babasına oğlunu öldürtüyor. Osmanlı'da şehzadelerin öldürülmesi Fatih'ten beri devam etmiş, birçok padişah kendi oğlunu boğdurtmuş, hatta bir padişah on yedi oğlunu boğdurtmuştur. Yahudiler 1650'lerde Yahudi topraklarıyla ilgili, Yahudilerin ana toprağı Hollanda-Amsterdam, İngiltere-Londra mı olsun, yoksa Anadolu toprakları mı olsun tartışmasını yapıyorlardı. Avrupa'da Osmanlı'da da yönetimde önem-

li etkili kademelerde görev alıyorlardı. Bu tarihten sonra da kendilerine göre bir Türkçülük anlayışı geliştirdiler.

Ulus-devlet Tanrı-devletinin modernitedeki ifadesidir

Burada paranın gücü de önemli. 16. yüzyıldan itibaren paranın gücü çok gelişmiş, siyaset ve askeri güç kadar etkili olmuş hatta onlardan daha fazla bir etki de doğurmuştur. 16. yüzyılda milliyetçilik inşası yaşanmıştır. Bu milliyetçilik inşasında Hollanda ve İngiliz milliyetçiliğinin rolü büyüktür. Önce Hollanda'da ortaya çıkmış sonra İngiltere'de. İngiltere daracık bir adada sıkıştırılmış bir haldedir o zamanlar. Bu İngiliz milliyetçiliğine karşı Fransız milliyetçiliği gelişmiştir. Fransa, katı bir ulusçuluğu geliştirdi. Hollanda ve İngiliz milliyetçiliği güçlü fakat biraz daha esnek bir ulusçuluktur. Fransız milliyetçiliği-ulusçuluğu ise katı bir ulusçuluktur. Fransa'nın buna karşı çıkabilmesi için Napolyon bilinen o çıkışını yapmıştır. Bir de İngiliz milliyetçiliğine karşı Almanlar da katı bir ulusçuluğu geliştirdiler. 1804 yılında Almanlarla yapılan savaş var. Bu bir ulus-devlet savaşıdır. Almanlar ulusçuluğa daha çok sarıldılar. Hegel, ulus-devlet anlayışına tanrısal bir nitelik kazandırdı. Ulus-devlet Tanrı-devletinin modernitedeki ifadesidir.

Yahudiler de bu milliyetçiliğin gelişmesinde çok önemli rol aldılar. Milliyetçiliklere yön verdiler. Halen de öyledir. Bu nedenle bazıları Yahudilerin dünyayı yönettiğini söylüyor, hayır bu doğru değil. Dünyayı kapitalizm yönetiyor fakat Yahudilerle harmanlayarak yönetiyor. Yahudiler de katı bir Siyonizm geliştirdiler. Bunu savunan Yahudiler çok. Amerika'da da biliyorsunuz Avengelistler var. Bunlar, Yahudilerle birlikte hareket ediyorlar. Yahudiler bu fikirlerini Almanlara da aşılayarak Hitler'i doğurdular. Hitler de o bilinen savaşlardan sonra iflas etti. Yarattıkları bu milliyetçilikler istedikleri sonuçları yaratmadı, kendilerine geri döndü. Siyonizm ilk olarak katı bir şekilde İsrail'de uygulanmak istendi ve muazzam bir savaş gelişti, halen devam ediyor. Orada başarılı olunamadı, tıkandı. Başka yerlerde de bu fikirleri devam ettirdiler.

Bu konuları kısa geçiyorum, savunmalarımda daha detaylı olarak bahsettim, Ben kitabımda biraz açmaya çalıştım bu sistemi. Savunma kitabı olduğundan biraz savunma bağlamında ele aldım, daha sonra yazacağım kitapta daha da açmaya çalışacağım.

Türkiye'de de milliyetçiliği geliştirenler Yahudilerdir

Her bölgenin durumuna göre bir milliyetçilik geliştirdiler ve bu milliyetçiliklere hâkim oldular. Türkiye'de de milliyetçiliği geliştirenler Yahudilerdir. Leon Kahun, Hermann Wanbery gibi Yahudiler, Türkçülüğün teorisyenleridir. Bu Türkçülük Ziya Gökalp ile birlikte devam etmiş, daha sonra Nihal Adsız, Türkeş, şimdi de Bahçeli ile devam ediyor. Mustafa Kemal bu tehlikeye karşı bir süre direndi ama daha sonra onlarla uzlaşmak zorunda kaldı. İsmet İnönü onlar Mustafa Kemal'i uzlaşması için zorladılar. Benim Mustafa Kemal'e ilişkin yaptığım değerlendirmeler geniş tartışılıyordur herhalde. Şimdi Erdoğan ile Baykal arasında bir Mustafa Kemal İnönü tartışması var. Taha Akyol da 'Hangi Atatürk?' diyor. Doğrudur 'Hangi Atatürk?' Taha Akyol biraz anlamış ama derinlemesine değil. Mustafa Kemal onlarla uzlaştıktan sonra bilinen Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumu gibi çalışmalara yöneldi, onlarla ilgili fikirlerini geliştirdi. Menderes de bu milliyetçiliği, sistemi biraz aşmak, yumuşatmak istedi, izin vermediler, biraz dışına çıkar gibi oldu, onu da hemen götürdüler. Bu öyle büyük bir sistem ki bir başbakan bir hükümet tek başına bunu aşmaya muktedir olamıyor.

Yahudiler, Kürt milliyetçiliğine de el attılar. Güney'de de benzer milliyetçiliği Barzani ailesi üzerinden geliştirdiler. Barzani ailesini öne çıkardılar. Kürt milliyetçiliğini de Barzani etrafında birleştirme ve kontrol etmeye çalıştılar, bizim haberimiz bile yok. Bütün Kürtleri oraya bağlayacaklar oradan da kontrol edecekler. Arap emirlikleri, Katar gibi bir yer yapmaya çalışacaklar Güney'i. Para, askeri-siyasi faktörlerden daha önemli sonuç doğurur. Bunu biliyorlar. Daha önce Londra'da, Amsterdam'da kurduğu şehirleri dört yüz beş yüz yıl sonra Suudi'de, Katar'da, şimdi de Güney'de kuruyorlar.

Türkiye'deki tekellerin, şirketlerin kar payı konusunda daha önce size rakam vermiştim. Tesadüfen Şimşek de daha sonra açıklama yaptı. Şirketlerin beş kat kar yaptığını söyledi. Hemen hemen benim verdiğim rakamla aynı oran. Yani yüz milyar koyan beş yüz milyar kar elde etmiş. Bunu bir bakan söylüyor, muhtemelen doğrudur. Ben şirketler, tekeller konusundaki bilgilerimi daha da geliştirdim, netleştirdim, geliştirmeye devam ediyorum. Bunlar bu kadar kar ederken, halk açlığa ve işsizliğe mahkûm edili-

yor. Bunlar bilinçli bir politikanın ürünüdür. Güneydoğu Anadolu Projesi dedikleri de böyledir. Kamyonlar devriliyor, içinde mevsimlik işçiler var, onlar bizim oranın insanları. Geçen yine bir kamyon devrilmiş işçiler ölmüş, her yıl bu şekilde yüzlerce işçi ölüyor. Urfa'da işsizlik sorunu var diyorlar. Urfa toprakları on milyon insanı besler, bana fırsat verseler bu topraklarda on günde işsizlik sorununu çözerim.

PKK'nin her türlü silahı da imkanı da vardır

Türkiye'de daha önce ifade etmiştim; İki klik var. Bir tarafta katı ulusçuluğu temsil eden CHP ve MHP var, diğer tarafta AKP. MHP'nin milliyetçiliği, Tanrı-Devlet anlayışı gibi katı bir milliyetçiliktir. İlginçtir, AKP de Tanrı-Devlet diyor, bu noktada ikisi de aynı düşünüyor. Ulus-devlet zaten tanrısal kökenlidir. CHP ise Fransız mason locasına bağlıdır. Fransa'nın eski katı laiklik anlayışını benimsemiştir. Bu Türklük, daha doğrusu Türkçülük, yapay Türkçülüktür. Şimdi 301'deki Türkçülük üzerine tartışıyorlar. 301'i ortadan kaldıramazlar, değiştirmeye çalışıyorlar, değiştirseler de özünde bir şey değişmez. Görüyorsunuz MHP ve CHP çok direniyor, kızıyor buna. Bunların Türkçülüğü, buradaki Türkçülük; Yunus Emre'nin Türklüğü değil, Mevlana'nın Türklüğü değil, Karacaoğlan'ın Türklüğü değil, Türkmenlerin Türklüğü değil, geliştirilmiş yapay bir Türkçülüktür.

Türkiye'de Hürriyet Gazetesi Türkçülüğünü geliştirdiler. Hürriyet her gün "Türkiye Türklerindir" diyor. Barzani de "Kürdistan Kürdistanlılarındır" diyor. PKK'yi de bitiremezler. Türkiye'ye sizin o bahsettiğiniz insansız uçakları satıyorlar, her türlü yüksek teknik silah veriyorlar, PKK'ye saldırtıyorlar. PKK için de kendilerini geliştirecek bir zemin, bir imkân sunuyorlar. Aslında Amerika'nın bu tutumu her iki tarafa bir tehdittir. Bunu geliştirenler, Türkiye'ye karşı PKK'yi hazırda tutuyorlar. Tamamen bitirmiyorlar, PKK'yi bir tampon bölge olarak hazırda bekletiyorlar. İstediğimizi yaparsan PKK'yi bitirmene yardımcı oluruz, işte askeri malzeme veriyorlar, uçaklar falan ama PKK'yi bitirmelerine de izin vermiyorlar. Türkiye'ye karşı ellerinde tutuyorlar. "Tavşana kaç tazıya tut" politikasıdır bu. Daha önce de İngilizler "iti ite kırdırma" politikası güdüyorlardı. KDP ve PKK de aslında birdir, birbirinden ayıramazsın. Ben bunu PKK'yi eleştirmek için söylemiyorum, onlara karşı olduğum için söylemiyorum, objektif durum budur. İran'a karşı da PJAK. İran'a bunun üzerinden müdahale etmek isteyebilirler. İran'ı ya teslim alacaklar ya da temizleyecekler.

"PKK'nin herhalde on bin gerillası var. Daha da kendilerini geliştirebilirler. PJAK da aynı şekilde muazzam büyüyebilir. PJAK'a İran'dan çığ gibi katılım gerçekleşebilir. PKK'ye de İran, Suriye, Irak, Türkiye ve Avrupa'dan büyük katılımlar olabilir. PKK'nin her türlü güçlü silahı ve alma imkanları da vardır. AKP fazla dayanamaz. AKP, ya marjinal bir hale gelecek ya da demokratikleşecektir"

Ben otuz yıl önce de ta 1970'lerin ortalarında bu mücadeleyi geliştirmek istediğimde DDKO, KUK, Ala Rızgari gibi birçok engel çıkardılar karşımıza. Baktım ki bu örgütlerin hepsi bir şekilde bir yeri tutmuş, bunun gelişmesi için engel. Hani dört bin kişi iç çatışmada öldürüldü diyorlar ya bu rakam da doğru değil. Bu örgütlerin her biri bir yeri tutmuş, birisi Urfa-Bingöl hattının doğusuna geçemezsin diyorlardı, ben zorlayıp geçtim. Öteki Hakkari'yi tutmuş burayı geçemezsin, birisi sınırı geçemezsin, başka biri burayı geçemezsin, şurayı geçemezsin diyordu. Ben de hayır, sınırlar kalkmalı her yere geçebilmeliyiz, gelişebilmeliyiz dedim, onları zorladım, sınırları aştım.

PKK'nin herhalde -gazetelere de yansıyor- on bin gerillası var. Daha da kendilerini geliştirebilirler. PJAK da aynı şekilde muazzam büyüyebilir. PJAK'a İran'dan çığ gibi katılım gerçekleşebilir. PKK'ye de İran'dan, Suriye'den, Irak'tan, Türkiye'den, Avrupa'dan büyük katılımlar olabilir. PKK'nin her türlü güçlü silahları vardır, alma imkanları da vardır.

AKP'nin ömrü de beş ay veya bir yıldır. Artık fazla dayanamaz AKP. AKP, ya mevcut durumunu korumaya çalışacak, böylelikle CHP ve MHP gibi marjinal bir hale gelecek ya da demokratikleşecektir. AKP, beş yıldır kötü, çıkarcı politikalarıyla halkı idare etmeye çalıştı, dini de çıkarları için kullandı fakat AKP artık bu politikalarını devam ettiremez, ne ordu ne Amerika ne de halk buna izin verir. AKP, bir yol ayrımındadır, bir tercih yapmak durumundadır.

Ne olursa olsun bu savaşta artık Kürtler kaybetmez

Cevat Öneş'in bir cümlesi önemli. O cümle aslında orduya da bir mesajdır: 'Katı ulus devleti esnek hale getirmek gerekir' diyor, yani esnek ulusçuluk diyor. Bu önemlidir, MİT'in raporu da böyle. Peki orduyu ikna edebilecekler mi? Devleti, Hükümeti ikna edebilecekler mi? Zor. Ordunun politikaları, Hükümetin politikaları, Amerika'nın Ortadoğu ile ilgili politikaları buna izin vermiyor. Amerika şimdi ne yapacak? Türklerle Kürtleri çatıştıracaklar, İsrail-Filistin gibi olacak ama ne olursa olsun bu savaşta Kürtler kaybetmez, kazançlı çıkar. Kürtler artık bu saatten sonra kaybetmez. Kürtlerin örgütlü gücü var, imkanları var. Savaşı kaybeden taraf olmayacak. Türkiye mevcut durumunda ısrar ederse sonu Irak gibi olur, ama ben Türk-Kürt çatışmasını istemiyorum. Savaşı isteyenler bütün bunlara rağmen neden gelip benimle konuşmuyorlar? Çünkü benimle konuşsalar yüzlerindeki maskeler düşecek. Ben bunu savunmamda da dile getirdim; maskesiz tanrılar dedim. Bunları daha da çatıştıracaklar. Botan'daki operasyonun sebebi de budur, orada bir tampon bölge oluşturacaklar. Bunu bilinçli yapıyorlar. Zaten bir savaş yaşanıyor.

Bu savaş daha da gelişecek. Türkiye bu savaşa girmiştir, bu savaştaki pozisyonunu almıştır. Bunu anlamak lazım.

Hükümete de sesleniyorum; demokratik gelişme ve çözümler gelişirse halklar kazanır. Ben de demokratik çözüm için gerekli çabayı gösteririm buna gücüm de var. Silahların bırakılmasından bahsediliyor. Çözüm geliştiğinde neden silahlar kalsın ki. Bizim istediğimiz Kürtlerin demokratik haklarını tanısınlar, güvenceye alsınlar. Bu çözüm gelişirse bir günde silah bıraktırılır.

Bütün bunlara karşı Türkiye'de Demokratik Cumhuriyet Kongresi etrafında barış için bir hareket geliştirilebilir. Anti-tekel, demokrasi ve barış ilkeleri etrafında bir hareket gelişebilir. Burada sol, demokrat çevreler, aydınlar, geniş çevreler yer alırlarsa Türkiye'deki işsizlik azalır, maaş artar, barış gelişir, Türkiye'de zulüm durur. Ben biter demiyorum, hepsi çözülür demiyorum ama bunlar yüzde onu aşıp yüzde yirmi oy alırsa zulmü beş kattan iki kata indirir. Bunlar, bu hareket, programatik bir çerçeve belirleseler ve ona göre de çalışsalar, Kürt sorunu ve genelde Türkiye sorunu çözümünde mesafe alınır. Türkiye'de demokrasi de barış da gelişir. Ben Demokratik Siyaset Akademisi'ni önermiştim. Bu konular orada da tartışılıp geliştirilebilir. Bu akademi derhal kurulup çalışmalarına başlamalı. Bu önemli bir ihtiyaçtır.

Salt sevgiyi önemli bulmuyorum sevgi anlamaya dayanmalıdır

Benim daha önce kadın ve tecavüz kültürü konusunda söylediklerimi bu son olay, barış gelini Pippa olayı da doğruladı değil mi? Beyaz gelinlik giymişti değil mi? Ben daha önce de söylemiştim; gelinlik değil kefen giymiş aslında. Yaşanan bu olay da sembolik olarak beni doğruladı. Bu sadece bir olaydır, her gün bunun iki katı olay yaşanıyor ve her gün iki kat tecavüz yaşanıyor. Bu vesileyle Pippa'yı da anıyorum, bu konuşmamı ona adıyorum. Cezaevi'nden bana gelen mektuplar var. Bazı mektuplarda Önder, Kürt lideri, gibi kelimeler geçtiği için vermiyorlar ya da sansürleyerek veriyorlar. Cezaevindekiler bazı konularda güzel mektuplar yazıyorlar, bazı konularda güzel yoğunlaşıyorlar. Cezaevlerinin böyle derinleşmesi güzel. Bu çalışmalarını devam ettirsinler. Sanıyorum şimdi Uşak Cezaevi'nde kalan Türkan İpek'in, bana zaman zaman mektupları geliyor, Avrupa'da kalmıştı, oranın kültürünü de biliyor. Bu iki kültürü harmanlayarak bu barış gelini olayını romanlaştırabilir. Bana gelen mektuplarda bana olan sevgilerinden söz ediyorlar. Öyle salt sevgiyi önemli bulmuyorum, bu geliştirmez. Ben küçüklüğümden beri de bu sevgi tarzına karşıydım. Bu sevgi tarzını kabul etmedim. Salt sevgi, anlamaya dayanmayan sevgi içgüdüseldir. Anne sevgisi diyorlar, bu sevgi de içgüdüye dayalıdır. Anne sevgisini önemli buluyorum ama sevgi sadece içgüdüye dayanmamalı. Hayvanlar da içgüdüye dayalı olarak birbirini seviyorlar. Bir kuş bile annelik güdüsüne sahiptir, yavrularını içgüdüsel olarak sever. Sevgi anlamaya dayanmalıdır, anlamaya dayalı olursa anlamlıdır. Ben de anlamlı sevgi diyorum. Beni anlıyorsanız, benim fikirlerimi anlıyorsanız bu benim için önemlidir. Beni sevmek benim fikirlerimi anlamaktan geçer. Beni anlıyorsanız, anlamaya çalışıyorsanız, kavrıyorsunuz bu çok anlamlı olur.

"Salt sevgi, anlamaya dayanmayan sevgi içgüdüseldir. Anne sevgisi diyorlar, bu sevgi de içgüdüye dayalıdır. Anne sevgisini önemli buluyorum ama sevgi sadece içgüdüye dayanmamalı. Hayvanlar da içgüdüye dayalı olarak birbirini seviyorlar. Bir kuş bile annelik güdüsüne sahiptir, yavrularını içgüdüsel olarak sever. Sevgi anlamaya dayanmalıdır, anlamaya dayalı olursa anlamlıdır"

Sevgi, anlamaya dayalı olmalıdır, anlama nedir? Bu da felsefeye girer. Felsefe nasıl yapılır, nasıl öğrenilir, bunun için de sosyolojiyi çok okumak gerekir, her şeyin de tarihini bilmek gerekir. Sosyolojiyi tarihi perspektiften, felsefeyi tarihi bir perspektiften okumak gerekir, her şeyi tarih penceresinden bilmek gerekir. Bugünü anlamak tarihi çok iyi bilmekten geçer. Yol arkadaşlığına, anlamaya dayalı sevgi anlamlıdır. Kadınlar bunu başarabilirlerse o zaman kadın olarak da, tanrıça olarak da, aşk öğesi olarak da insan olarak da sevilebilir. Anadolu'da Kibele, Mezopotamya'da İnanna, İştar, Star mitolojide tanrıça kadınları temsil ediyor.

İlimcilik dincilik cinsiyetçilik ve milliyetçiliği tehlikeli görüyorum

Bugün kadınlar için söylediklerim bir mesaj olarak yayınlanabilir. Önceki konuşmalarımla birlikte benim adıma bir mesaj gönderilebilir. Ben onları kavrıyorum, önceki kitaplarımda değindim, bu konuyu yine yazmaya devam edeceğim, beni takip ettiklerini biliyorum, kendilerine güvensinler, kendilerini yeterli görebilirler. Erkeklerden de çok şey ummamak gerekir. Kendini feodal kişilikten, ilişkilerden arındırmamış, kurtaramamış her kişiye, kişilere -bu ben olsam dahi- yaklaşmayın, bu kişilerden uzak durun. Bir erkek kendini bu feodal ilişkilerden, kişilikten arındırmışsa, sizi anlamaya dayalı, yol arkadaşlığına dayalı kendini geliştirmişse o erkeği kabul edebilirsiniz, sevebilirsiniz. Bu sevgiye kimi Peygamber sevgisi, kimi Tanrı sevgisi diyor. Barışın gelişmesinde rol alabilirler. Kayapınar'da kadınların açtığı bir Park var. O parktan yola çıkarak başlangıç yapabilirler. Kadınlar için Özgür Kadın Demokratik Siyaset Akademisi'ni kursunlar. Bu akademi üzerinden kadın bilincini geliştirerek onlarca kadını eğitmeliler. İlimcilik (Bilimcilik), dincilik, cinsiyetçilik ve milliyetçilik, bu dördünü de tehlikeli görüyorum, bunlardan uzak dursunlar. Cinsiyetçilik temelinde değil, özgürlük temelinde yapacakları çok şey var.

Bizim bir demokratik cumhuriyet projemiz var. Bu projenin gerçekleşmesi için çalışmaları daha anlamlı-

dır, bunun için çalışsınlar. Türkiye'deki aydınlar, sol çevreler, demokrat çevreler, Alternatif Demokratik bir hareket geliştirebilirler. Hükümet tarzı olmasa da Hükümete alternatif bir yapı gerçekleştirebilirler. Türkiye'de yüzde on yüzde yirmi gibi bir kesime ulaşabilirlerse bu zulmü kesebilirler, bitiremezlerse de önemli ölçüde azaltırlar. Bizim söylediğimiz, herkesin kabul edebileceği şeylerdir, Türkiye'ye gerekli olan şeyleri dile getiriyoruz. Söylediğimiz şudur, demokratik uzlaşı, barıştır. İyi çalışırlarsa önemli yol kat edebilirler.

Suriye'deki, İran'daki, Irak'taki, Rusya'daki, Avrupa'daki halkımıza, kutlamalara katılan herkese selamlarımı iletiyorum. Kendi yerellerine özgün örgütlenmelerini geliştirebilirler. Avrupa bunu kısmen yapmış ama daha da geliştirip derinleştirmeliler.

CHP'nin temsil ettiği kör milliyetçilik AKP'nin ise kör dinciliktir

Öncekinden farklı bir durum yok, detaya girmeye gerek yok ancak dün bir doçent ve bir profesör geldiler, sanırım Toksikoloji uzmanıydılar, benden bir hafta-on gün kadar önce üç ünite kan aldılar, daha önce de altı ünite kan almışlardı. Sanırım kanda bir sorun var ki tekrardan kan aldılar. Adli Tıp'tan bu takip edilebilir. 15 Mayıs'ta AİHM'de görüşme vardı, ama bir karar çıkmadı. Türk Hükümeti'ne 6 Mayıs'a kadar süre verilmiş. Hükümet süre istemiş. AİHM'e gönderdiğim savunma alınmış mı?

CPT raporunu kapsamlı incelemedim, Türk Hükümeti'ne bazı tavsiyeler var. Bu çerçevede başvurular yapılabilir. Arkadaşların gelmesi iyi olur. Raporda belirtilen haklar çerçevesinde gerekli girişimlerde bulunulabilinir.

Sanırım Ulusal Konferansı Kürtler tartışıyordur. DTP kapatılabilir. Bu önemli değil. Kendi demokratik oluşumları, kurumları etrafında çalışmalarına devam ederler. Avrupa'da Kürtler ve kurumları üzerinde yoğun baskıların olduğu anlaşılıyor, kimler, hükümetler mi yapıyor bunu?

Benim burada belirttiğim Demokratik Toplum Projem PÇDK onlar için de geçerlidir, kendi koşullarına bu projeyi uyarlayabilirler. Yine DTP için söylediğim akademiyi onlar için de söylüyorum. Çalışmalarını güçlendirip, derinleştirebilirler, başarılar diliyorum. Aynı şey Suriye için de geçerlidir, İran'da PJAK var. PJAK'ın gelişme koşulları vardır ve diğer parçalara göre daha fazladır. ABD, İran'ı Iraklaştırabilir.

Sanırım Diyarbakır'da kadınlar, Uluslararası Kadın ve Yerel Yönetimler Konferansı düzenleyecek. Bunlar önemli şeyler ama toplanmak, konuşmak yeterli değil, pratik olmayınca, kadınlar eğitilmedikçe, bilinçlenmedikçe bunlar fazla anlam ifade etmez. Ben bunlar yapılmasın demiyorum ama önemli olan özgürleşmeye yoğunlaşmaları ve özgürleşmeleridir. Ben daha önce de Akademiyi söylemiştim. Akademide onlarca kadın eğitilebilir, kadınlar bilinçlendirilebilir. Cezaevinden çıkan arkadaşlar, kadınların eğitimleriyle ilgilenebilir. Kayapınar'daki Park üzerinden bu geliştirilebilir. Bu parkta yemek şölenleri yaparak, bağış ve dayanışmayla ekonomik sorunlarını da çözebilirler. Cezaevlerinden bana gelen mektuplar vardı. Zeki oldukları anlaşılıyordu, ancak salt seviyorum demeyle olmaz, basit kalır. Öfkeleniyorum, çıkmışlar, neden kadınların eğitimleriyle ilgilenmiyorlar. Kadınlar kültür sanat faaliyetlerine önem vermeli, kendilerini geliştirmeli, her alanda spor yapmalı, spor takımları kurmalı, kendilerini bedensel olarak güçlendirmeliler. Fiziksel ve ruhsal gelişmeleri önemlidir.

Diyarbakır'da benim düşüncelerime ilişkin eleştiriler var mı? Anlaşılmayan yerler var mı? Bunlar söylenebilir. En sert eleştirileri de dinleyebilirim.

Hazar Türklerinin inancı Yahudiliktir

Yahudilerin birçok ülkedeki iktidarlara müdahale etmesini kabullenemiyorum. Yahudilerin iktidarla olan ilişkilerini iyi çözümlemek gerekiyor. Ben bunları görüyorum, elimde bazı veriler var, bunları ifade ediyorum. Tarihe de bakıldığı zaman Yahudilerin iktidarlar üzerindeki etkisi görülecektir. Hürrem Sultan, Kanuniye en büyük oğlunu, Şehzade Mustafa'yı, idam ettiriyor, boğdurtuyor. Hürrem'in Mustafa'yı boğdurtması büyük bir olaydır. Bu kadar etkilidir yönetimde. İktidar için babasına oğlunu öldürtüyor. Ester'i biliyorsunuz, o da Yahudi kökenlidir. Sokullu Mehmet Paşanın şüpheli bir ölümü var. İyi incelendiğinde Ester'in rolü görülecektir. Cem Sultan olayı da bu açıdan ele alınmalıdır. Bu dönemde iktidarla yakın ilişkileri vardır. 1826 II. Mahmut döneminde de iktidarda etkilier. Yine Osmanlı'nın son döneminde Mustafa Kemal'in çevresindeki Yahudiler, Selanik'i alma konusunda ısrarlıydılar. Nedeni de 1500'lerden günümüze Selanik'te ciddi bir Yahudi nüfusunun bulunmasıydı. Hatta bugünkü İsrail Devleti'nin Filistin toprakları yerine Yahudilerin çoğunlukta olduğu Selanik'te kurulması planlanılıyordu. Bunlara Sebataycılar da deniliyor. Mustafa Kemal'e Selanik'in de topraklarına dâhil edilmesi için baskılar ya-

pılıyordu. Bunları iyi görüp iyi anlamak gerekiyor. Dr. Nazım onlar Mustafa Kemal'in etrafını sarmışlardı. En yakın arkadaşı Ahice Arif'i suikastla öldürerek mesaj vermişlerdi. Mebus Galanti, Mustafa Kemal'in tanrılaşması, İsmet İnönü'nün de peygamberleşmesi düşüncesini yaratan ve yayandır. Şu andaki Baykal aynı anlayıştadır. Bu anlayışı devam ettiriyor. Hürriyet gazetesinde geçen "Türkiye Türklerindir" anlayışıdır bu. Bazıları kökenlerini Hazar Türklerine dayandırıyor ama Hazar Türklerinin inancı Yahudiliktir. Diğer yandan MHP var. MHP'nin milliyetçiliği, Ziya Gökalp ve Nihal Atsız'ın -biliyorsunuz Nazım kadar hapis yatmış- sosyolojik milliyetçilik kavramı, ırkçılığa dayanıyordu. Bu anlayış Türkeş'le devam etti. Ancak Türkeş'in ölümünden sonra Bahçeli'yle birlikte devlet milliyetçiliğine dönüştü.

Almanya'da Hitler'i yaratan Yahudilerdi. Bunlar tarihteki olaylar. Yine Anadolu'da bu anlayış, İslam dışındaki unsurların, Ermeni, Rum, Süryanilerin Anadolu'dan silinmesinde rol oynamıştır. Celal Bayar ve Adnan Menderes'in durumunu biliyorsunuz. Celal Bayar hakkında da idam kararı verilmişti ancak Menderes'i idam ettiler, Celal Bayar idam edilmedi. Nedenini kaç kişi biliyor? Ben araştırdım, Yalçın Küçük'ün kitabında da geçiyor. Celal Bayar, ilkokulu Alliance denen okulda okumuştur. Bu okul Edirne'dedir ve bu okula sadece Yahudiler gidebilmektedir. Yani Celal Bayar'ın Yahudi kökenli olduğunu öğrendiler, bu nedenle idam edemediler. Ancak Adnan Menderes'i idam ettiler, kendisi tarih bilgisinden yoksun, sığ düşünen basit bir liberal Türk'tür. Benzetme yapmak gerekirse Karamanoğlu Mehmet Bey gibi saf bir Türk'tür. Adnan Menderes'in o dönem Rusya ile ilişkileri vardı, Rusya'ya kaçmayı planlıyordu, bunu Amerika'ya söyledi. Amerika bunu istemiyordu, bu nedenle kaçamadı. Adnan Menderes, Rusya'ya kaçamayınca üç ay sonra idam edildi. Biliyorsunuz Süleyman Demirel de masondur, aynı zamanda oportünisttir, darbelerle gitti geldi ama hala varlığını devam ettiriyor.

"Yahudi halkı da Ortadoğu halkıdır ve bu coğrafyada özgür ve demokratik şekilde yaşama hakkına sahiptir. Bunları söylerken tüm Yahudi halkını kastetmiyorum. Benim söylediklerim egemen olan bu dar kliğin, grubun yürüttüğü anlayış, politika ve uygulamalara yöneliktir. Anti semitist olduğum yönündeki ifadeler tamamen safsatadan ibarettir"

Türkiye'deki büyük holdinglerin çoğunda Yahudi desteği vardır

Fransa Kralı XVI. Louis, giyotinle öldürüldü. Yine zavallı Saddam da XVI. Louis gibi vahşice öldürüldü. Bunlar tarihi olaylar. Tarih bilmenin önemi bu şekilde de ortaya çıkıyor. Günümüzde de benzer şekilde iktidarlar üzerinde etkileri devam ediyor. Finans'la ilgili boyutu da önemlidir. Biliyorsunuz Vehbi Koç 1900'lerde iki bakkalla başladı, sonrada bir dev haline getirildi. Kimse iki bakkalla tek başına bu kadar büyüyemez. Yine araştırdım Türkiye'deki büyük holdinglerin çoğunda Yahudi desteği vardır, bu desteği almadan büyüyemezsiniz. Beş adet Kürt holdingini de inceledim, bunlar da Yahudilerden, yani bahsettiğim anlayıştan icazet almıştır. Bunlar Antep, Malatya ve Diyarbakır ve diğer Kürt illerinde de kurdurulacaklar ve böylece denetimlerini sağlamış olacaklar. Bu bölgelerde bulunan Kürt işbirlikçiler üzerinden bunu gerçekleştiriyorlar. Ben işbirlikçi Kürt kişiliğini çok iyi tanıyorum, para için yapmayacağı şey, satmayacağı değer yoktur. Hatta para için analarını bile satarlar. GAP'ın suyu niye sadece Harran'a veriliyor? Bu politikaların sonucu. Böylece su üzerinde denetimlerini güçlendirecekler. İşte Yahudi şirketler üzerinden barajlar yapıyorlar. İşte Zeugma ve Halfeti gitti, sıra Hasankeyf'te. Bu baraj için trilyonlar harcanıyor. Ancak üç kasaba doksan dokuz köy Ilısu barajı altında kalacak. Bu baraj için beş milyar dolar getirisi olacağı söyleniyor. doksan dokuz milyar çarpı doksan dokuz milyar getirisi olsa ne olacak? Bu kasaba ve köyler benim için paradan çok daha önemlidir. Tarihi kültür yok oluyor.

İşte ben bunları görüp ifade ediyorum, kabullenemiyorum, kabul etmiyorum, doğru bulmuyorum. Daha önce de söylemiştim, Yahudi halkı da Ortadoğu halkıdır ve bu coğrafyada özgür ve demokratik şekilde yaşama hakkına sahiptir. Ben bunları söylerken bütün Yahudileri, bütün Yahudi halkını kastetmiyorum. Yahudiler içerisinde bir klik var, onları kastediyorum. Benim söylediklerim Yahudi halkına değil, egemen olan bu kliğin, bu dar grubun yürüttüğü anlayış, politika ve uygulamalara yöneliktir. Bu antisemitistlik değil, tarihsel ve güncel gerçekleri ifade etmektir. Apo'nun anti-semitistliğine cevabım budur. Anti semitist olduğum yönündeki ifadeler tamamen safsatadan ibarettir.

KDP ve YNK denetimine girmek Amerika'nın denetimine girmektir

Kaçanların durumlarını biliyorsunuz. KDP ve YNK'ye sığındılar. Onların denetimine girdiler. Daha önce belirtmiştim Güneyli güçlerin milliyetçi bir çizgide bulunmasında Yahudilerin etkisi vardır. KDP ve YNK denetimine girmek Amerika'nın denetimine girmektir, hiçbir fark yoktur. Sonrasında birçok kişiyi de peşlerinden götürdüler, bunların bir kısmı KDP ve YNK içinde üst düzeyde görev de almışlar. İşte KDP, YNK kadınla, kızla, parayla, imkânla onları kendine bağladı. Böylece PKK'yi kendi içlerine aldıklarını ve PKK'yi bu şekilde bitirecekleri yönünde Amerika'ya mesaj verdiler. Tam emin değilim ama kaçanların ABD ile ilişkide olabileceği kanaatindeyim. Bingöllülerden de kopanlar vardı. Onların ABD ile ilişkisi yoktu ama şimdi Avrupa'dalar, onların denetimindeler. PKK'yi bu şekilde denetim altına almaya ve bitirmeye çalıştılar.

Ama ben bunları gördüm engel oldum. Benim üzerime niye bu kadar geldiler sanıyorsunuz? Ben, bu oyunları gördüm ve oyunlarını boşa çıkardım. Bingöllülere karşı bir mahcubiyetim de var, Tayhan'ı biliyorsunuz Bingöllüydü. Suriye'den sonra Rusya'ya giderken MOSSAD peşimdeydi, bunun farkındaydım, amaçları beni denetimlerine almaktı, onlardan kaçtım. Sonrasında İtalya'da da etrafım kuşatılmıştı. Bunların Türk ajanı olduğu safsatadır. O dönemde Yunan hükümeti zaten bir kukla hükümetti. Yunanistan'dan Nairobi'ye geçtikten sonra Nairobi'de fotoğraflarımı çekiyorlardı, bunlar da yine MOSSAD elemanlarıydı. Uçakta kafama vurup yere yatırılınca çok da şaşırmadım, ne şoka uğradım ne de tepki verdim, zaten yapılacak bir şey de yoktu. Sonra da kaldırdılar beni, sonrası televizyonda gördüğünüz görüntüler.

Birinci Dünya Savaşıyla dünyanın yarısına, İkinci Dünya Savaşıyla dünyanın tamamına hâkim oldular. Kürtler, Ortadoğu'da önemlidir. ABD, Ortadoğu'da Kürtleri denetimine alarak, Farsları, Arapları ve Türkleri dizginlemek amacındadır. Kürtleri denetime almak, Ortadoğu'yu dizginlemek, Ortadoğu'yu denetime almak demektir. Ben bu oyunları gördüm, ABD'nin denetimine girmedim, kendimi ve PKK'yi kullandırtmadım. Ama şimdiki PKK'liler bu oyunları yeterince göremiyorlar. İç ve dış siyaseti yeterince çözemiyorlar. Dürüst olmak tek başına yeterli değildir. İç ve dış siyaseti iyi bilmek gerekiyor. Çünkü orası Ortadoğu'dur, dikkatli olmak gerekiyor. Arap siyasetçilerinin ne mal olduğunu biliyorum. Suriye'deyken yeterince tanıdım onları. Ben olmasam hiçbir şey yapamıyorlar, en azından iç dış siyaseti yapamıyorsanız, kendinizi korumayı, savunmayı bilmelisiniz. Benden PKK'nin pratik önderliği beklenmesin. Benim bilinen ve belli bir tarzım vardı, ancak şu andaki PKK'nin nasıl bir pratik ve tarz sergileyeceğini bilemiyorum. Bana dayanarak bir şey yapmasınlar, ben pratik önderlik yapamam. Aynı şey DTP için de geçerlidir. Kendi kararlarını kendileri vermeliler, kendi stratejilerini, kendi siyasetlerini belirleyebilmeliler. PKK neyi istiyorsa onu yapsın. Ama bunun için iç ve dış siyaseti iyi bilmesi ve çözmesi gerekiyor. Bana bağlı olmak yeterli değil, önemli olan beni anlamaktır. Dağdaki gerilla için de bu böyledir. Savcılık bana hücre cezası için kâğıt göndermiş, PKK'ye talimat verdiğim iddia ediliyor. Hayır, ben PKK'ye talimat vermiyorum. PKK, kendi bildiği yolda kendi kararlarını kendisi verir. Beni kullanmasınlar ki zaten kullanamazlar ben buna da izin vermem. Kardeşim de kullanmak istedi, başaramadı, sonunda ihanet etti.

AKP'nin küresel sermaye ile ilişkisi var

Türkiye'de darbeler iktidarı devam ediyor. Biliyorsunuz bir 9 Mart 71, bir de 12 Mart 71 darbesi var. Türkiye bu iki darbenin denetimindedir. Baykal-CHP, 9 Mart darbesini temsil ediyor, AKP-Erdoğan ise 12 Mart darbesini temsil ediyor, biliyorsunuz Denizleri tasfiye, idam ettiler. Öte yandan da 12 Eylül darbesi var, devam ediyor, buna daha sonra değineceğim. CHP'nin temsil ettiği kör milliyetçiliktir, AKP'nin temsil ettiği ise kör dinciliktir. Her iki anlayışın da Türkiye sorunlarını çözemeyeceği açıktır, ikisi de çıkmaz yoldur. Hasan Cemal'in Darbeler Günlüğü diye bir yazı dizisi olmuştu, ben bir tanesini okuyabildim. Bu konulara değiniyor, ancak çok yeterli değil. Baykal, AKP kendi derin devletini yaratmaya çalışıyor, diyor. Evet doğrudur ancak diğer yandan da Baykal'ın kendi derin devleti var, bunu korumaya çalışıyor. Bu iktidarlar 2002'de kapalı, zımni olarak anlaşmışlardır hatta bu açık da yapılmış olabilir. Bunların birbirlerine üstünlüğü yok, birbirlerine galip gelemiyorlar, bazen biri bazen de diğeri üstün gelebiliyor. Bir tahterevalli misali bazen biri bazen öbürü iktidara gelerek halk üzerindeki egemenliklerini sürdürmektedirler. AKP'nin küresel sermaye ile ilişkileri var, CHP'nin de statükocu ve devletçi gelenekle ilişkisi var. Bunların savunduğu laisizm aslında Yahudi kökenli bir kavramdır.

Özal'da yaptığım hataya düşmemek için Erbakan'ı ciddiye aldım

'93'ten günümüze barış çabalarını sürdürdüğüm biliniyor. '90'ların başında Turgut Özal'ı çok ciddiye almamıştım, bir kandırmaca olabileceğini düşünüyordum. Ancak sonradan Turgut Özal'ın ciddi yaklaştığını ve önemli bir devlet adamı olduğunu anladım. Daha sonra Erbakan'la mektuplaşmalarımız oldu. Özal'da yaptığım hataya düşmemek için Erbakan'ı ciddiye aldım. Mektuplaşmalarda çözüm talepleri konusunda üzerime düşeni yapacağımı belirttim. Turgut Özal'a yeterince tanımadığım şansı aynı hataya düşmemek için bu sefer Erbakan'ı fazlasıyla tanıdım. Ancak bu süreçte 28 Şubat darbesiyle kesildi. Yine '99-2000 yılları arasında askeri kanattan Kıvrıkoğlu-Aytaç Yalman ekibi benimle görüşmeler gerçekleştirdiler. Hatta askerin hassasiyetini de dikkate alacağımı belirtmiştim. Ancak başarama-

dılar. Bu sürecin de önü kesilmiş oldu. Yalçın Küçük bir yazısında Kıvrıkoğlu-Aytaç Yalman ekibinin Özkök'e karşı olduklarını belirtiyor. Yine Bülent Ecevit'in çözüm ve diyalog yönünde çabaları vardı ama bu da başarılı olamadı.

2002'den günümüze AKP iktidardadır. Ancak AKP iktidarı bir türlü çözüme yanaşmıyor. Gelinen aşamada AKP bir yol ayrımındadır; AKP ya radikal demokratizme yönelecek ya da kısa zamanda bitecek. Zaten AKP hakkında açılmış olan kapatılma davası devam ediyor. Demokratik radikalizme yönelmesi biraz zor görünüyor. AKP'den rica ediyorum bu sorunu çözelim. Ben buradayım isterseniz beni öldürebilirsiniz ama söylediklerimi dikkate almak zorundasınız. AKP'ye bu benim son çağrımdır; Benim şu anda PKK üzerinde hala gücüm var, söz geçirebilirim ama böyle devam ederse, sorun çözülmezse PKK beni dinlemeyebilir. Gelin ben sağlıklıyken, gücüm de yerindeyken bu sorunu çözelim. Çözüm için bu kadar heyecanlı olmamın nedeni, gençlerin yaşamını yitirmemesidir, benim için asker gerilla fark etmez, insanların ölmemesi önemlidir.

Gelin Mustafa Kemal'in 1920'lerdeki ilk Meclis konuşmasını referans alalım. Sonrasında yaptığı çözüme yönelik birçok konuşmasını referans alalım. Bu temelde bu sorunu çözelim. Gelin bu sorunu çok geç olmadan çözelim, aksi halde bu sorunu başka devletler kullanır; Yunanistan, Ermenistan, ABD, Çin, Rusya ve diğer devletler bu konuda söz sahibi olurlar. Amerika'nın soruna ilişkin çözümü de henüz net değil, bilinmiyor, bekleyip göreceğiz. Aynı zamanda AKP, İslam ülkeleriyle yakın ilişkiler geliştirip, ABD karşısındaki pazarlık gücünü artırmaya çalışıyor. Örnek olarak sana Suriye'yi veririm ancak karşılığında şunları alırım demek istiyor. Şafak gazetesinde okudum; AKP Irak'a girdiği için kapatılma davası açıldığı yönünde iddialar var, bu doğru olabilir. Avrupa da siyasal çözüm diyor. Bunu tek başına değil, Amerika istediği için yapıyor. İki taraftan Türkiye'yi sıkıştıracaklar. Ama ben diyorum ki bunlara gerek yok. Gelin bu sorunu karşılıklı, kendi aramızda çözelim.

Türkiye sol hareketi küresel sermaye'nin kuşatmasını çözemiyor

Türkiye için gerekli olan daha önce de söylemiştim; anti tekel, demokrasi ve barış ilkeleri etrafında bir araya gelecek Demokratik Cumhuriyet Kongresi'dir. Türkiye sol hareketi küresel sermaye'nin kuşatmasını çözemiyor, emekçilerin sorunlarını çözemiyor. Daha önce de yüz milyara beş yüz milyar örneğini vermiştim ve gazete de bunu yazmıştı kazançları 5,4'müş. Küresel sermaye sahipleri, şirketler, tekeller bire beş kazanırken memurun maaşı artmıyor, işçinin emekçinin maaşı artmıyor, azalıyor. DTP de bu konularda halkı eğitip bilinçlendirmelidir. Türk soluna diyorum, küresel sermayenin bu oyunlarını göremiyorsan ve Kürtlerle bir araya gelemiyorsan o zaman sen neye yarıyorsun?

Çatı Partisi çalışmalarına ilişkin şunları belirtmek istiyorum. Türkiye'deki emek örgütleriyle sendikalarla bir araya gelerek işçinin ve emekçilerin sorunlarına çözüm bulmalılar. Söylediklerim EMEP, ÖDP ve SDP'ye ve başkanlarına iletilebilir. Sendikalara da sesleniyorum, bu çatının içinde yer almalılar. Böyle bir birliktelik sağlanılıp alternatif demokratik hükümet tarzında çalışırlar. Bunu sağlarlarsa yüzde yirmilik bir oy alabilirler ve bunun sonucunda Kürt sorunuyla beraber Türkiye'de birçok sorunun çözümü dayatılır, sorun çözülür. Bu durumda emekçinin bir olan maaşı üç olur. Anti-tekel, demokrasi ve barış ilkeleri etrafında ortak çalışma başarıya götürür.

Gazeteleri düzenli olarak alamıyorum. Arada bazı gazeteler yok. İdare getirilmediğini söylüyor ama siz getiriyorsunuz, biliyorum. Sanırım keyfi bu. Bu konuyla avukatlarım ilgilenebilir. Kitaplar zaten getiriliyor. İmge yayınlarından Yalçın Küçük'ün son kitabı çıkmış mı bilmiyorum, çıkmışsa getirilebilir. Yahudilerle ilgili çıkmış olan kitaplardan önemli bulunanlar getirilebilir.

İdare bir tebligatta bulundu. Zamanımız olsaydı ilgili maddeleri belirtirdim. Ancak zamanımız yok. İdareden bir örneği alınabilir. 9 Nisan tarihli görüşmelerime istinaden istenmiş. Savunmamı istiyorlar. Avukatlarımla görüşmeden savunma yapmayacağımı söyledim. Bu durumu avukatlarım takip edebilir bir örneğini alabilirler.

AKP bir savaş hükümeti gibi çalışıyor

Burada görüşme kaydedilir. Buranın kanunları çok farklıdır. Burada çok farklı yasalar uygulanıyor. CPT raporunda zehirlenme var mı yok mu, en önemli hususlar nelerdir? CPT raporunda geçen haklar nasıl teminat altına alınabilir. Biri profesör, biri doçent olmak üzere Adli Tıptan iki Toksikoloji uzmanı tarafından iki kez biri on gün önce biri yaklaşık yirmi gün önce birkaç ünite kan aldılar. Buradan naklim mümkün olabilir. Bunun olmaması halinde İmralı'daki koşulların düzeltilmesi ve yanıma başka arkadaşların getirilmesi önemlidir. Devletin vurguladığı "güvenlik gerekçesi" nedeniyle aynı odada kalınmasa bile havalandırmada bir araya gelebiliriz. Bu önemlidir.

Avrupa Adalet Divanının verdiği kararı dinlediğim kadarıyla, Avrupa Konseyi bu kararın kendisini bağlamadığını belirtmiş, bunun doğruluk derecesi nedir? Bu karar önemlidir. Ama örgütün kurucusu ve sorumlusu olarak benim ifademe başvurulması gerekir. Birilerinin ya da bir örgütün terörist ilan edilmesi durumunda mutlaka muhataplarının savunmalarının ve görüşlerinin alınması gerekir. Altı ayda bir yenilenen bu listelere bu şekilde müdahale edilebilir. Bu konu önemlidir. Bu konuda mutlaka çalışmaların yapılması gerekir. Avrupa'daki avukatlarım da bu konuyla ilgilenmelidirler. Bu konu önemlidir üzerinde çalışma yapılması gerekir. Bu konu benim ve hareketin statüsünü etkilemektedir.

AİHM'de birleştirilen dört dosya hakkında 15 Nisan'da bir karar bekleniyordu. Neden karar verilmedi? Bu dosyalarda önemli olan, kararın olumlu olması halinde bu karar yeniden yargılama dosyasını etkiler. Benim için yeniden yargılama dosyası çok önemlidir. Bugüne kadar yaptığım tüm savunmalar siyasidir. İlk tutuklandığımdan beri toplumsal bir çatışmanın oluşmaması için siyasi bir çıkış gerekiyordu. Bu nedenle siyasi savunma yapmam tek çıkış yoluydu. Ben de bunu yaptım. Dört dosya için AİHM'e yazdığım son 810 sayfalık savunma da siyasi ve teoriktir. Pratik ve hukuki savunmamı henüz yapmadım. Ancak bunu tasarlıyorum. Çok geniştir, imkân olursa bunu yeniden yargılama dosyasına sunacağım. Yeniden yargılama konusunda AİHM bir karar verme tutumu içinde olacak mı? Ya da bir karar verecek mi? Yeniden yargılamam önemlidir. Bu konuda bir savunma için hazırlanıyorum. Savunmayı her yönüyle tasarlıyorum. İmkân doğarsa yazacağım. Bu nedenle avukatlarımın da bu konu üzerinde durmaları önemlidir.

"PKK'den, özgürlük mücadelesinden, Kürtlükten vazgeçmemi istiyorlar. Nasıl özgürlükten PKK'den, Kürtlüğümden vazgeçebilirim. Bu şekilde benim örgütü dağıtmamı istiyorlar. Hem onları bombalıyorsunuz hem de benim onları dağıtmamı bekliyorsunuz, böyle şey olur mu? Ben buradan Cemil Bayık, Duran Kalkan, Murat Karayılan'a nasıl söz geçirebilirim"

Sürekli hücre cezası verilerek susturulmak isteniyorum

Benim için 2005 yılında özel yasalar çıkarıldı. Bana uygulanan özel yasalardır. Bu yolla baskı yapılıyor. Sürekli susturulmak isteniyorum. Defalardır hücre cezası veriliyor. Son verilen hücre cezası da yakında uygulanacaktır. Buna gerekçe olarak da "örgütün kurucusu ve yöneticisi benim" sözü gösterilmekte ve örgüte talimat verdiğim iddia edilmektedir. Ancak içinde tutulduğum koşullarda talimat vermem mümkün değildir. Pratik ve taktiksel önderlik yapma koşullarım yoktur. Ayrıca hem örgüt kurucusu ve yöneticisi olduğum için yargılanıp cezaya çarptırıldım. Bu nedenle İmralı koşullarında tutuluyorum. Halen bu temelde muamele görüyorum. Ama bu durumu ifade ettiğim için de hücre cezası verilmesi bir çelişkiyi, paradoksu ifade etmektedir.

Savcı, benim buradan örgüte talimat verdiğimi söylüyor. Ben, PKK için kurucusuyum, sorumlusuyum demişim, bu yüzden hücre cezası istemiş. Hem PKK kurucusu ve sorumlusu olduğum için beni mahkemece cezaya çarptırdılar, beni bu nedenle burada tutuyorlar hem de ben sorumlusu ve kurucusuyum dediğim için hücre cezası veriyorlar, ortada böyle bir çelişki var. Bu hücre cezasıyla benim her şeyden, Kürtlükten vazgeçmemi istiyorlar. PKK'den, özgürlükten, özgürlük mücadelesinden, Kürtlükten, her şeyden vazgeçmemi istiyorlar. Böyle şey olur mu, ben nasıl özgürlükten vazgeçebilirim, PKK'den nasıl vazgeçebilirim, Kürtlüğümden nasıl vazgeçebilirim. Bu şekilde benim örgütü dağıtmamı istiyorlar. Zaten her gün bombalama olayı yapılıyor, her tarafı bombalıyorlar. Hem onları bombalıyorsunuz hem de benim onları dağıtmamı bekliyorsunuz, böyle şey olur mu? Ben buradan Cemil Bayık, Duran Kalkan, Murat Karayılan'a nasıl söz geçirebilirim, buradan nasıl talimat verebilirim! Zaten her gün onları, oraları bombalıyorsunuz, sizin bu yönteminiz ancak savaşı kışkırtır, kızıştırır. Bu yöntemle bazı çıkarları olabilir ya da neyi amaçlıyorlar bilemiyorum. Ben demokratik siyaset ve demokratik çözüm diyorum. Eğer bu çözüm gelişmezse savaş gelişir, derinleşir diyorum, bu bir tespittir, bunun neresi talimat! Ben olabilecekleri söylüyorum. Ben burada talimat veremem, burada pratik ve taktiksel önderlik yapamam. Bana izin verseler bile ben bu koşullarda örgütü yönetmem, örgüte talimat vermem. Örgüt kendi kararlarını kendisi verir, kendi savunmasını kendisi yapar.

Avukatlarım Atina davasıyla da ilgilenebilirler. Ben Yunanistan'dan yasa dışı bir şekilde çıkarıldım. Nairobi'deki Yunan Büyükelçiliği'nden de yasa dışı bir şekilde çıkarıldım. Burada uluslararası sözleşmeler de ihlal edildi. Bu konuyla ilgili de beraber çalışmalar yürütülmeli.

Çatışmalar yoğun devam ediyor değil mi? Son bir haftanın bilançosu nedir? Genelkurmay kaynakları da bilançoyu açıklıyor. Kürt tarafı ne diyor?

Sakarya'da DTP'nin düzenlediği bir gecede, DTP'lilere linç girişiminde bulunulmuş galiba. Bunları yapan kim, organizelidirler değil mi bunları yapanlar? Çok organizeli bir şey olduğunu tahmin ediyorum Belli Kürtlere karşı linç kampanyaları düzenleniyor. Bunlar derin çevreler tarafından organize ediliyor. Arkalarında önemli güçler var. Bir taraftan da çatışmalar devam ediyor. Bana da burada hücre cezası verdiler. Bunlar çok bilinçli ve organizeli durumlar.

Türkiye, Güney Kürdistan üzerinden PKK'ye yönelmek istiyor. Bu gerçekleşmez. Talabani Türkiye'de bunu açıkça ifade etti; "biz PKK ile çatışamayız" diye. Türkiye, Güney Kürdistan ile Talabani ve Barzani ile ilişkisini düzeltse bile Kürtler arası çatışma olmaz. Kürtler arasında genel olarak ulusal bilinç gelişmiş ve halk,

Kürtlerin kendi aralarında çatışmalarına izin vermez. İstense bile bu yapılamaz. PKK, önemli bir güçtür. PKK etrafında, İran, Suriye, Türkiye, Irak'ta önemli bir güç oluşmuş. Türkiye, Güneyden PKK ile çatışmasını istiyor, bunu boşuna istiyor, bu hiçbir zaman gerçekleşmez. Türkiye bunun gerçekleşmeyeceğini aslında biliyor ama yine de bilerek istiyor.

DTP'yi de kapatacaklar. DTP'nin kurucusu benim, böyle söylüyorlar. Anayasa Mahkemesi'ne benim savunmamı da içerecek bir savunma verilebilir. DTP kapatılırsa demokratik örgütlenmelerini yeniden ve daha geniş bir şekilde yapabilirler. Kapatılması halinde İngiltere-İskoç, İngiltere-İrlanda gibi özerklik temelinde örgütlenmelerini yapmalılar, yapabilirler. Nasıl bir çözüm istiyorlarsa ona göre örgütlenmeliler. Bunun hukuki yolu da bulunur. Nurettin Demirtaş da askere alınmış herhalde. Neyse, kendine göre tedbirini alsın. Kongrede yeniden Ahmet Türk seçilebilir, seçilmesine karşı değilim.

AKP istediği desteği ABD'den alamayacak

AKP'nin kapatılma olasılığı nedir? Kapatılır mı? Anlaşma ihtimalleri zayıf. Bu saatten sonra anlaşma biraz zor. Devlet ve AKP özellikle Şemdinli olayından sonra Kürtlere karşı anlaştılar, aralarında tam bir anlaşma sağlandı. AKP, din yoluyla, daha doğrusu tarikat yoluyla Kürtleri kontrol altında tutacak onlar da Kürtlerin üzerine gidecekler. Aynı şekilde Amerika da AKP'nin tarikat yoluyla Kürtleri kontrol altında tutmasına onay verdi, yine o bilinen holding tarzıyla. Diğer taraftan İran ve diğer Ortadoğu politikalarıyla ilgili de istediği politikaları yapacaktı. Şimdi ABD'nin bu iki konuda da şüphesi var; bir, AKP artık Kürtleri kontrol altında tutamıyor, ikincisi, İran ve diğer politikalar konusunda da istediğini alamıyor Türkiye'den. Devletin de şüpheleri var. AKP, büyük ihtimalle kapatılacak, istediği desteği de alamayacak ABD'den. AKP, çok çıkarcı davrandı. Devletle de Kürtler konusunda anlaştı, tam bir savaş hükümeti gibi çalışıyor. Ben Kürtlere şu çağrıyı yapıyorum: AKP'ye bir tek oy bile vermeyin. Verdiğiniz her oy savaşa gider. Hükümet, 1 Mayıs için, çok tehlikeli kararlar alıyor, bunu neden yapıyor, anlam veremiyorum. Ancak Hükümet yine de demokratik bir açılım yaparsa, demokratik çözüm yönünde adımlar atarsa ben de burada üzerime düşeni yapmaya hazırım.

Kadınlara ilişkin söylemiştim; kadınlar demokratik siyaset için çalışmalılar. Daha önce kadınlar için önerdiğim akademide kadınlar yetişebilirler, kendilerini yetiştirebilirler. Aynı şekilde diğer akademilerde de binlerce insan yetiştirilmeli. Akademiyi neden halen kuramıyorlar?

DTP kapatılırsa, SDP, ÖDP ve diğer demokratik sol ile birlikte hareket edebilir, ortak bir örgütlenmeye gidebilir ve birlikte seçime girebilirler. Bunun gerçekleşmesi önemli çünkü bu, halkın birbirlerine girmesini, birbirlerine karşı çatışmasını engeller. DTP, daha geniş kapsamlı bir örgütlenme gerçekleştirebilir. İçinde değişik kesimlerin, temsilcilerin, kurumların olduğu örgütlenme olabilir.

Ben daha önce Şehir Meclisleri'ni önermiştim. Bu şehir Meclislerine Doğru Yol'dan, hatta MHP'den temsilciler de katılabilir. Bunu şunun için söylüyorum; örneğin Batı şehirlerinde Sakarya'da bir gece mi düzenlenecek, burada içinde Kürt temsilcinin de bulunduğu Şehir Meclisi bu konuda toplumsal barış için bir karar verecek ve toplumsal bir sorun çıkmayacak. Bunun gerçekleşmesi, milliyetçiliği keser, milliyetçiliği kırar. Benim söyleyeceklerim kısaca bunlar.

AKP Güneydeki oluşumu kontrol altına almak istiyor

Büyük bir ihtimalle DTP kapatılacak, AKP'de kapatılacak. Devlet, hem Güney'e hem de Kuzey Kürtlerine karşı AKP'ye görev vermiştir; Güney'deki oluşumu kontrol altına almak bastırmak, Türkiye'de ise DTP'yi marjinalleştirmek, kendine daha yakınlaştırmak, Kürt hareketini de AKP eliyle tasfiye etmek için görev vermiştir. Kürt hareketi bastırılamadı, DTP'yi kontrol altına alamadı, teslim alamadı. AKP bunu başaramadı. Güneydeki oluşumu kontrolüne alamadı, bastıramadı, bunu da başaramadı. Güneydeki oluşum devletleşmeye doğru gidiyor. AKP her iki görevini de başaramadı, başka telden çalmaya başladı, Türban sorununa kaydı ve kendi dini kadrolaşmasına hız verince derin devlet bu gidişe dur dedi, sana verdiğimiz görevini başaramadın, dedi. Bundan sonra uzlaşma zordur, eğer uzlaşma olmazsa AKP'nin kapatılma ihtimali daha fazladır. Eğer çatı partisi sol partilerle olmazsa, DTP, geniş çerçeveli bir oluşuma gidebilir, Türk, Çerkez, Arap her milletten, her kesimden çevrelerle geniş bir oluşuma gidilir. Bu sefer çok temiz bir kadro olmalıdır, amacı halk olmalıdır, aile olmamalıdır, dost ahbap çavuşluklar olmamalıdır, yeni, yetenekli, dürüst insanların önünün açılması gerekir, kaliteli insan yetişti-

rilmelidir, akademi kaliteli kadro eğitmelidir. Seviyesi yüksek, kaliteli bir döneme girilmelidir. Yeteneğe, kaliteye önem verilmelidir.

Bu kaçanların durumu nasıl? Bunlar kendilerini gündemleştirmeye çalışıyorlar ama halk da bunları tanıyor, devlet de tanıyor, kimse bunlara değer biçmiyor. Kimse bunları dikkate almıyor. Ne toplum, ne diğer devletler ne de Türkiye bunları dikkate almaz. Bitmiş, aşağılara vurmuştur, insan bu kadar alt seviyelere düşmez, insan olarak kendilerini koruyabilirlerdi. Bunlar kendilerini kamufle ettiler, sırtımızdan kendilerini yaşatmaya çalıştılar. Basına, Medyaya çıkmalar nasıl, Cemal ve diğer Konseydeki arkadaşlar herhalde basına seyrek çıkıyorlar, nedeni güvenliktir, tedbir içindir herhalde.

Benim çözüm paradigmam dört kısımdan oluşmaktadır

Bu komite geçen hafta görüşmeden sonra geldi. 5-6 kişilik bir gruptu; bir çeşit sivil toplum örgütü gibilerdi, Bursa'dan gelmişlerdi. Görüşürsünüz onlarla.

Operasyonlar devam ediyor. Türkiye'nin zaten Amediye bölgesinde güçleri var. Peki, dışarıda nasıl değerlendiriliyor bu? Somut durum, somut koşullar ne? Gidişat neye eviriliyor, ne hedefleniyor? Nasıl değerlendiriliyor, bilmek istiyorum! Geliştirilen bir konsept var, bu konsept 90'lı yıllarda da denenen bir konseptti. Bununla Kürtlerin iradesi tecrit ediliyor, denetim altına alınmaya çalışılıyor. Bunu iyi görmek gerekir.

Türk devletinin ilginç bir yapılanması var. Bunu iyi analiz etmek gerekiyor. Ben bunu savunmalarımda da anlattım. Savunmalarımı alabildiniz mi?

Cumhuriyet tarihinden beri Kürtlerle ortak yaşamak için bazı yaklaşımlar vardı. Birincisi, M. Kemal cumhuriyetin ilk yıllarında bazı şeyler yapmaya çalıştı ama Çankaya hapsedilerek bunu engellediler. İsmet İnönü ve İttihat-Terakki kadroları M. Kemal'in etrafını kuşatmışlardı. M. Kemal Çankaya'da iken cumhuriyeti teslim edecek kimseyi bulamadı. O dönem iki eğilim vardı; İslami eğilimle milliyetçi eğilim. Bunlardan İslami eğilim Said Nursi ve Mehmet Akif'in de içlerinde yer aldığı kesim. Diğer tarafta ise, milliyetçi Ziya Gökalp, İsmet İnönü ve İttihat-Terakki kadrolarının yer aldığı gruptu. Her ikisine de güvenmiyordu. İsmet İnönü İngilizlerle işbirliği içerisindeydi. İngilizler M. Kemal'i kendilerine tek rakip olarak görüyorlardı. I. Dünya Savaşı sırasında M. Kemal'in yaklaşımı ortadaydı. Bu, İngilizler için tehlikeydi. Bu nedenle II. Dünya Savaşı başlamadan önce M. Kemal'in etrafını kuşatarak tasfiye ettiler. M. Kemal'in ölümü de aslında şüphelidir. Öldü mü öldürüldü mü bu tartışmalı bir konu.

Çankaya hapsiyle M. Kemal'i halktan kopardılar. 23 Nisan günü radyoda dinledim. M. Kemal'in hatıralarından bahsediliyordu. Bu hatıralarında zaman zaman M. Kemal'in korumalarından gizlice kaçarak halkın içine girip gezdiği söyleniyordu. M. Kemal Dolmabahçe'de iken İnönü'nün öldüğü kendisine söylendi. M. Kemal bunun üzerine İnönü'nün çocuklarına miras bıraktı.

İkincisi, Menderes döneminde bazı şeyler yapılmaya çalışıldı. Menderes idam edildi. Menderes niye idam edildi? Rusya'ya gitmek istiyordu, paraya ihtiyacı vardı, 300 milyon Dolara ihtiyacı vardı. Bunu Amerika'ya söyledi; o dönem Amerika Rusya karşıtıydı. Rusya'ya gitmek her şeyi bitiriyordu. Bu nedenle Amerika Menderes'in idam edilmesine göz yumdu. Celal Bayar neden idam edilmedi? O'nun konumu sağlamdı. 1900'lardan itibaren konumunu sağlamlaştırmıştı. 1952'de ABD NATO bünyesinde Özel Harp Dairesi'ni kurdu. Bu aygıtın başına Türkeş'i getirdi. Özel Harp Dairesi Sovyetlerin yıkılmasıyla 1992'de bu aygıt işlevsiz kalarak dağıtıldı, kadroları da ortada kaldı. Bu kadrolar kendilerini devletin sahibi olarak tanımlıyorlar, çünkü biz devleti koruduk diyorlar. Özel Harp Dairesi 1920'lerdeki Teşkilat-ı Mahsusaydı aslında. Teşkilat-ı Mahsusa'da da İttihat-Terakki kadroları yer alıyordu. Bu kadrolar kendilerini devletin asıl sahibi olarak görüyorlar. Ergenekon da buradan çıktı. İtalya'da Gladio, Türkiye'de Ergenekon oluştu. Gladio tarihte İtalyanlar için sembol bir isimdi, Ergenekon da Türkler için önemliydi. İtalya Gladio operasyonuyla kontrgerilla yapılanmasını çökertmişti. Türkiye de bu çeteyi çökerttiğini göstermek için böyle bir isim kullandı ama deşifre olmuş, işi biten, yıpranmış Avukat Kemal Kerinçsiz, Veli Küçük gibi isimler gözden çıkarıldı, tutuklandı. Ergenekon'un çökertildiği yalan, halen asıl kadroları yerli yerinde duruyor. Doğu Perinçek için Ergenekoncu diyorlar, aslında Ergenekoncu değil; bir şeyler yapmaya çalışıyor ama ulus devleti anlamamış, ne yapacağını bilemiyor. Yalçın Küçük de yazıyor ama O da ulus devleti anlamamış. Perinçek de, Yalçın Küçük de şaşkın! Aslında bunların yaptığı Alman nasyonal sosyalist anlayışla eşdeğerdir.

Özal Kürt sorununu çözme iradesini ortaya koymaya çalıştı

Üçüncüsü de Özal. Özal 90'larda bir şeyler yapmaya çalıştı. Özal liberal bir demokrattı ama bunların liberal bir demokrata bile tahammülleri yoktu. Küresel sermaye ile bütünleşerek Türkiye'nin önünü açmaya çalışıyordu. Özal'ın bana yazdığı mektuplar vardı. Ben O'nu önemsedim. Kürt sorununu çözme iradesini ortaya koymaya çalışıyordu. Özal siyasal bir liderdi! O'nun bu niyetini anlayınca tasfiye ettiler, ölümü şüphelidir. Yine Mehmet Ağar da bazı girişimlerde bulunmak istedi. Ağar devletin adamıydı, az mı hizmet vermişti. Erdoğan gibi memur değil de siyasal lider olmaya çalıştı, siyaset yapmak istediğini belirterek liberal bir tavır takınınca siyaset yapmasına izin vermediler, tasfiye ettiler.

O dönem direkt ve dolaylı yollardan benimle bazı görüşmeler yapılmıştı. Hatta Erbakan da bana mektup yazmıştı. Kıvrıkoğlu ve ekibinde yer alan Aytaç Yalman 98'de bazı dolaylı girişimlerde bulundular, bunlar sonuçsuz kaldı. Biliyorsunuz 99'da ben buraya gelince bazı mektuplar ben de gönder-

dim. Ama bir yanıt alamadım. Ondan sonra da görüşmeler yapılmadı.

Erdoğan da bir süre Özal'ın misyonunu yüklenmiş gibi görünse de kendisi siyasal bir lider değil, sadece görevlidir! Erdoğan için "görevliden" kastettiğim, atanmış, tayin edilmiş biri mi? Ben de bunu anlamaya çalışıyordum ama bu durum benim için artık kesinleşti. Korkut Özallar da bunu artık fark etti, desteklerini çektiler. Baykal zaten atanmış biriydi, görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Baykal'ın görevi sosyal demokrat bir partinin gelişmesini engellemektir! Sayın Erdoğan, Sayın Bahçeli ve Sayın Baykal'a sesleniyorum: Kardeş kanının daha fazla dökülmemesi için somut adım atmalarını istiyorum. Ben üzerime düşen neyse yapmaya hazırım. Türk ve Kürt halklarının birbirine düşürülmesine engel olsunlar. Sayın Erdoğan operasyonlarla PKK' yi bitiremezsin ancak savaşı derinleştirirsin. Ve diyorum ki, derinleşecek bir savaşın tek sorumlusu sensin, sensin, sensin!

Ben Ortadoğu'da onlar için bir tehlikeydim

Ortadoğu'da bütün bu yaşananlar bir III. Dünya Savaşı'nın olduğunu gösteriyor. Ben Ortadoğu'da olsaydım Irak'ta olanlar bu şekilde yaşanmazdı, Saddam bu şekilde çözülmezdi, çözülmesi daha farklı olurdu. KDP ve YNK böyle davranmazlardı. Ben Ortadoğu'da onlar için bir tehlikeydim. Bu nedenle beni etkisizleştirmeye çalıştılar. Ya öldüreceklerdi ya da etkisizleştirip tasfiye edeceklerdi. Bunları yapamayınca beni bu adaya hapsettiler. Sıra Türkiye'de, Türkiye'yi çözmeye çalışıyorlar. Türkiye'nin çözülmesi, Türkiye'nin Iraklaşması demek, bu da çok derin bir Türk-Kürt çatışmasının başlaması demektir. ABD'nin Ortadoğu müdahalesinden önce Ecevit'in hastalanması, felç geçirmesi bir tesadüf değil.

Türkiye'de de işbirlikçi ve vurguncu yüz civarında aile var. Bunlar her dönem güç kimdeyse onun tarafında yer alıyorlar, iktidara oynuyorlar. Bunlar PKK' ye benzemezler, katı bir milliyetçilikleri vardır. Bu milliyetçilikleri PKK'den on kat daha tehlikelidir. Bir demokratla konuşabilirsin, uzlaşabilirsin, konuştuklarını hayata geçirebilirsin ama bir milliyetçiyle bunu yapamazsın, bunları iyi görmek gerekiyor. PKK' yi bitireceklerini söylüyorlar. Aslında bitirmek de istemiyorlar. Türkiye'ye karşı bir koz olarak ellerinde bulundurmak istiyorlar. Bununla Türkiye'ye istediklerini yaptıracaklar, Türkiye istediklerini yapmazsa aradaki gerginliği tırmandırarak muazzam bir Türk-Kürt çatışması yaratırlar. Ancak bu çatışmada PKK'nin önü açılır.

Somut demokratik açılımlar yapıldığında PKK neden silah bırakmasın! Bu kadar operasyon yapıldı, ne ele geçti düşman kazanmaktan başka? Altı tane fakir insan yaşamını yitirdi. Bu insanların ailelerini kendisine düşman etti. Her bir uçağın kalkışı-inişi bir milyon Dolardır. Daha önce yetmiş uçak kaldırdılar bu sefer kırk üç uçak kaldırdılar. Bu dağların bombalanmasıyla PKK kendisini nasıl savunacağını öğrenmiştir. Hava saldırısında yeraltına nasıl saklanacağını, bombalamaya karşı nasıl korunacağını öğrenmiştir. Filistin'deki gibi direnişçi bir halk ortaya çıkar, üstelik Filistin'de dağ yoktur. Çeçenistan'da küçücük bir dağ vardır, yıllardır Ruslara kök söktürüyorlar. Kosova, Filistin, Çeçenistan sorununu aşan bir çatışma başlar. Kürdistan coğrafyası baştanbaşa muazzam dağ silsilesi ile doludur, Filistin'e benzemez, dağları daha korunaklıdır. Arkalarına geniş bir halk desteği de alırlar. PKK kendisini koruyabilir ve bu dağlara yayılabilir.

DTP'lilerden bir heyet Irak'a giderek Güneyli güçlerle görüşme yapacaklar. Ben bu görüşmelerde neler konuşulacağını iyi biliyorum. Benden daha PKK'li olacaklardır. Ben dışarıdayken kendileri de açıkça söylüyorlardı, "Biz sana böyle söylüyoruz ama el altından farklı davranırız" diyorlardı. Bu görüşmeler de öyle olacaktır. Ortadoğu siyaset sahnesinde siyaset böyle yürütülür. Son dönemde DTP'liler üzerinde yoğun baskı var; üç yüzden fazla DTP'li tutuklandı, ne yapmaya çalışıyorlar?

Kooperatifler üzerinden toplumun ekonomik ihtiyaçları karşılanabilir

Daha önce Diyarbakır'da yapılmasını istediğim çalışmalar vardı. Bu çalışmalar demokratik siyasetin gelişmesi için önemli adımlar. Ben kent meclislerinin de bu nedenle kurulmasını istemiştim. Kent meclislerinde her kesimden insan kendisini ifade edebilir. Hatta MHP'liler de yer alabilir. Bu meclisler aracılığıyla kentlerin sorunlarının tartışıldığı ortamlar yaratılabilir. Kürt meselesi burada tartışılabilir ve çözüm de buradan çıkacaktır. Yine önerdiğim akademiler vardı; bu akademiler ile halk eğitilmelidir. Demokratik siyasetin

önü açılır. AKP de bu tür okullarını Diyarbakır'da ve diğer yerlerde açtı. Bunlar öyle yasaya aykırı değil. Üçüncüsü, Demokratik Toplum Kongresi'dir. Şimdi paradigmanın dördüncü ayağını açıklıyorum; Kooperatifler Hareketi. Benim çözüm paradigmam dört kısımdan oluşuyor: Kent Meclisleri, Demokratik Siyaset Akademisi, Demokratik Toplum Kongresi ve Kooperatifler Hareketi.

Kooperatifler üzerinden toplumun ekonomik ihtiyaçları karşılanır. Kırsal kesim de özellikle tarım komünleri örgütlenmeli, yani birkaç kişiye ait arazi birleştirilir, burada organik tarım yapılır. İki yüz üç yüz dönüm arazi birleştirilir, bunu ben idealist arkadaşlara öneriyorum, kırsal kesime giderek tarım komünlerini hayata geçirebilirler. Daha iyi anlaşılması için söylüyorum; ben olsam bir arazide tarımcılık yaparak değişik şeyler üretirim, organik tarım yaparım. Bu komünleri geliştirebilirsiniz. Robert Owen'ın kitabında da okudum. Yahudilerin kooperatifçiliği ve tarımcılığı ne kadar iyi anladıklarını ve nasıl örgütlediklerini Kibbutz örneklerinde görebilirsiniz. Tarım Yahudilerin en büyük ekonomik kaynaklarıdır. Bunları ifade ediyor olmam anti Semitist olduğumu göstermez.

Kendi şahsi çıkarları için halkın çıkarlarını feda etmesinler

Ben buradan tüm Kürtlere çağrıda bulunuyorum. Güçlerini birleştirsinler, Kürtlerin yüzde yetmişi bir araya gelirse, tekelci, vurguncu kesimlere karşı güçlerini birleştirerek Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlarlar. Bu aynı zamanda cumhuriyete verilen cevaptır. Bizim cumhuriyet karşıtı olmadığımızın ve birlikte yaşamak istediğimizin bir kanıtı olur. Buradan tekelci, işbirlikçi, vurguncu kesimleri de uyarmak istiyorum: Kendi şahsi çıkarları için halkın çıkarlarını feda etmesinler. Bunları uyarıyorum, gitmiş oldukları yol çıkmaz yoldur. Vurguncu, ihaleci tavırlarını bıraksınlar. Kürt halkının birliği ve çıkarları için çalışsınlar. Biliyorsunuz Sümerlerin Gılgamış destanı'nda Enkidu işbirlikçi kesimi temsil eder.

Tedbirlerini geliştirirler. Burada bir şey daha söylemek istiyorum. Kürt halkı oylarına sahip çıksın. Kürtler oylarını parçalatmasınlar. Oyların mutlaka birleştirilmesi gerekir. Halkımıza buradan tekrar sesleniyorum, oylarını vurguncu, işbirlikçi ailelere değil, kendi birlikleri ve halkın çıkarları doğrultusunda kullansınlar ve güçlerini birleştirsinler. Yine çatı parti çalışmalarında Türkiye solu, aydınlarıyla birleşme sağlanırsa yüzde yirmi oy alırlar. Bu da küçümsenmeyecek bir güçtür. İşte ben Akademiyi bu nedenle önerdim. Vurguncu, işbirlikçi, tekelci siyasetin halka anlatılması, halkın eğitilmesi için önerdim. Kendileri söylüyorlar, beş yüz milyar dolar kar elde ettiklerini söylüyorlar. Ben daha önce de söylemiştim, beş kat daha fazla kazandı bunlar. Bu ne demektir, Türkiye'nin değerlerinin beş kat daha fazla sömürülmesi, ülke dışına çıkarılmasıdır. Finans kapital paradan para kazanmaktır.

Bazı yöneticilerin öldürüldüğü, yakalandığı yönünde haberler yalandır. Bunun karşı propagandası yeterince yapılıyor mu? Bu bilgiyi kendi kitlelerine ulaştırabiliyorlar mı?

Kadınlara selam ve sevgilerimi iletiyorum. Ben bu konudaki görüşlerimi daha önce söylemiştim. Diyarbakır'daki Akademi üzerinden çalışmalarını ve örgütlenmelerini geliştirsinler.

Önemli olan bu sorunun demokratik ve barışçıl yollarla çözülmesidir

Türkiye Barış Meclisi 1 Haziran'da İstanbul'da bir miting düzenleyecek. Bu tür çalışmalar geliştirilebilir. Başarılar diliyorum.

Bu söylediklerimi aynı zamanda disiplin soruşturmasındaki savunmamda da ifade edeceğim. Bir on günlük daha hücre cezası istemişler. Bunlar bana tebliğ edilen ceza istemleri.

Disiplinsizlikten dolayı bu cezayı vermişler. Kapı nedeniyle idareyle bir tartışmamız oldu. Muhtemelen ayın on beşinden sonra uygulamaya geçerler. Toplam otuz gün uygularlar. Ben bu süre içerisinde savunmamın diğer kısmına başlarım. Bu savunmamda özgürlük nasıl yaşanır, nasıl ifade edilir bunu anlatmaya çalışacağım.

"Kürt halkı oylarına sahip çıksın. Kürtler oylarını parçalatmasınlar. Oyların mutlaka birleştirilmesi gerekir. Halkımıza buradan tekrar sesleniyorum, oylarını vurguncu, işbirlikçi ailelere değil, kendi birlikleri ve halkın çıkarları doğrultusunda kullansınlar ve güçlerini birleştirsinler. Yine çatı parti çalışmalarında Türkiye solu, aydınlarıyla birleşme sağlanırsa yüzde yirmi oy alırlar"

Son olarak şunu söylemek istiyorum; İnsanların ölmemesi için üstüme düşen ne varsa yapmaya hazırım. Buradan Sayın Erdoğan'a, Sayın Bahçeli'ye, Sayın Baykal'a sesleniyorum. Kürt sorununun çözülmesi için ille benimle görüşsünler demiyorum. Görüşülebilecek bir sürü kişi var. Önemli olan bu sorunun demokratik ve barışçıl yollarla çözülmesidir. Ben Kürtleri tanıyorum. İran Kürtleri bağlıdırlar, daha da bağlanıyorlar. Yine Suriye Kürtleri zaten bağlıdırlar. Irak'taki Kürtler de hepsi yurtseverdir, bunun için ne gerekiyorsa yaparlar. Benim bu söylediklerimi kendi koşullarına uyarlayıp hayata geçirsinler. Zaten KCK sistemini de bunun için önermiştim. Demokratik mücadelelerini bu temelde güçlendirsinler. PJAK kendi savunma hattını kursun, pasdarlar tehlikelidir. Kendilerini ona karşı korusunlar.

Son Sömürge Ulus kadınlar kitabını aldım. Yine Siyasi İlahiyat kitabını da aldım.

Gazete sorunu eskisi gibi devam ediyor. Sanırım bir değişiklik de olmayacak. Bu şekilde devam eder. Birikim dergisini vermediler. Dünya Sistemi kitabı önemli bir kitaptır, cezaevindeki arkadaşlar okusunlar. Bu kitabın sonunda tanıtılan üç kitap var, getirilebilir.

ORTADOĞU GERÇEĞİ VE ÖCALAN ÖNDERLİĞİ

"Büyük düşüşler büyük yücelişlerin de habercisidir. Önder Öcalan sistemin bir parya kadar değer görmeyen bir sistem altında yaşamaya mahkûm ettiği Kürt gerçeğinin içinden çıktı; Kürt ne kadar düşüşü yaşadıysa, o da tersinden o kadar büyük bir yükselişi yaşadı. Bu hem yeni Kürt insanının hem de özgür insanın yükselişiydi. En dipte Kürt insanının bulunduğu Kürdistan'daki düşüş aynı zamanda Ortadoğu'nun da acıklı düşüşüydü. Şimdi yeni bir Kürtlük doğuyor; özgürlüğe yürüyen, eşitlik ve adalet isteyen bu Kürtlük Ortadoğu insanının yeni yüzünü gösteriyor"

Tarihte uygarlıklar doğuran anaç toprak olarak bilinen Ortadoğu, bugün kendi yarattığı ve tüm insanlığa mal ettiği temel değerlere en fazla ters düşen ve kendine yabancılaşmış bir alan durumundadır. Bu ters düşme ve yabancılaşma dünün sorunu değildir; neredeyse sekiz yüz yıldır yaşadığı durum budur. Bugün durmak nedir bilmeyen bir savaş ve şiddet uygulaması, önüne geçilemeyen salgın bir hastalık gibi zaten iyice çölleşmiş olan bu bölgeyi alabildiğine kasıp kavuruyor. Çölleşme sadece coğrafi planda karşımıza çıkan bir manzara değildir. Bundan daha ürkütücü bir çölleşme bölge insanının beyninde ve yüreğinde yaşanıyor. En tehlikeli çöl görüntüsü, bu insanın anlam ve duygu dünyasında sergilediği görüntüdür. Dışarıdaki çöl aslında bölge insanının iç dünyasındaki bu çölleşmenin bir yansıması oluyor. Çölleşme sadece doğanın canlılığını anlatan özelliklerin kaybedilmesi anlamına gelmiyor, bunun yanı sıra hayatın katledilmesini de ifade ediyor. Ortadoğu insanının günlük yaşam gerçekliği de bunu doğruluyor. Kardeş kendi kardeşinin gırtlağını sıkıyor. Aynı dinin mensupları birbirlerinin camilerini havaya uçuruyorlar. İbadet ve alışveriş yerleri toplu kıyımlara en uygun yerler olarak seçilip katliam alanlarına dönüştürülüyor. İşgal kuvvetlerine karşı direnme gücünü gösteremeyen bölge insanı, bu çözümsüz ruh hali içinde öfkesi ve nefretini yanındakinin üzerine kusup kendi soydaşlarını katlediyor. Daha çok kan dökmek, adeta yaşadığını kanıtlamanın bir yöntemi halini almış bulunuyor.

Ortadoğuda kavga sınırlarını aşamayan bir durum var

Bu kanlı dehşet tablosu sanki kör dövüşü denilen kavga biçiminin ne olduğunu bütün dünyaya göstermek ister gibidir. Burada aslında birbirine düşman taraflar arasında bir mücadele yoktur. Okyanusun ötesinden gelip bölgenin kaderine hükmetmek isteyen bir işgalci güç var olsa da, buna karşı anlamlı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütülmüyor. Öyle olsa, kimsenin bu içerikteki bir mücadeleye diyeceği bir şey olamaz. Oysa ortada kavga sınırlarını aşmayan bir durum var. Bu kavga, düşmüş olanların bulundukları uçurumun dibinde nasıl birbirlerine girdiklerini ortaya koymanın ötesine geçemiyor. Düşmüş olanların bölgenin tarihsel ve kültürel değerlerinden kopuşları son safhasındadır. Neredeyse hepsinin bulunduğu yer karanlık uçurumun dibidir, yani görünen dünyanın cehennemidir. Düşenler, geçmişten ve onun kutsal değerlerinden kopmuş olmakla işledikleri günahların kefareti olarak, dindeki cehennemi adeta bu dünyaya taşımışlardır. Batarken dibe vurmak denilen durum işte budur. Bu dip noktadan öteye düşecekleri bir yer yoktur. 12. yüzyıldan itibaren içine girilen durgunluk ve gerileme süreci bölge insanını yaşamın dışına savurmuştur. Sekiz yüz yıla yaklaşan bu süreç cüce kişilikler ortaya çıkarmıştır. Üstte yer

alan melik, sultan, kral, devlet başkanı gibi kişilikler, geçmişin nemrutları ve firavunlarına özenseler de, her biri onların kudretinin binde birini bile gösteremeyecek kadar zavallıdır. Bu anlamda cücelik sadece alttakilerin değil, belki de onlardan daha fazla bu kesimlerin bir gerçeğidir. Sınıflı anlamda bile olsa, bu mukallitlerin uygarlığa kattıkları hiçbir şey yoktur. Geçmişin tüm maddi ve manevi değerleri üzerinde kof varlıklarını sürdürmek ve tüketerek bu dünyayı kirletmek hepsinin ortak meşgalesidir.

Avrupa bölgeye kültürel olarak istediği gibi nüfuz edemedi

Ortadoğu'nun bu gerileyişi ve giderek düşüşü, bir başka gücün -kapitalist Batı uygarlığının- doğuşu ve yükselişi oldu. Ortadoğu'nun bu gerileyişini de fırsat bilen Avrupa kendini dünyanın merkezi saymaya başladı. Kendini merkez gören bu duruşundan hareket ederek dünyayı kendince yeniden tanımlamaya çalıştı. 'Doğu' olmak, öncelikle Avrupa'ya göre 'doğu' olmaktı. Coğrafi açıdan bakıldığında bile Doğu'nun kapsamı oldukça genişti; bu anlamda Avrupa'ya bir 'yakın', bir de 'uzak' olan bir 'Doğu' vardı. Ortadoğu bu ikisinin arasında yer alıyordu. Halk deyişiyle dünün, ağzı hala süt kokan çocuğu olan Avrupa uygarlığı, değerleriyle beslendiği uygarlığın bu ana topraklarına isim babalığı yapacak kadar benmerkezci davranıyordu.

Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın Ortadoğu'nun 'son aslan kükremesi' dediği İslamiyet'e ihanetle birlikte ortaya çıkan güçsüzlük, Avrupa'nın bu pervasızlığı sergilemesinin önemli bir etkeniydi. 12. yüzyılda içine girilen gerilemeden sonra bölgede yeni bir güç odağı olarak sahneye çıkan ve 16. yüzyıldan başlayarak nerdeyse tüm bölgeyi denetimi altına alan Türk egemenliğinin bu gerilemeyi durduracak erdem ve yetenekleri yoktu. Temsili iddiasında bulundukları İslamiyet, bu güçler için talanlara imkân veren ve ganimet getiren bir yayılma aracı olmanın ötesinde bir anlam ifade etmiyordu. Osmanlı-Türk egemenliği, en iyi durumda, gelişen ve yayılan Batı kapitalizminin Ortadoğu'ya girişini geciktirerek, toprağa verilen İslamiyet'in mezar bekçiliğini yaptı. Osmanlıların çöküşü ise bölgeyi tümüyle kapitalist Batı sisteminin nüfuz alanı içine çekti.

Kapitalist Avrupa'nın egemenliği, çıkarları doğrultusunda bölgeyi yeni bir politik düzenlemeye tabi tutma ve Osmanlılardan boşalan topraklarda bir sürü devlet ortaya çıkarmanın ötesine geçmedi. Daha doğrusu, kültürel düzeyde bölgeye istediği gibi nüfuz etmeyi başaramadı; ortadaki mevcut geriliğe modern bir cila çekmekle yetinmek zorunda kaldı. Batının bu bölgede çok sayıda yeni devleti ortaya çıkarması yalnızca 'böl-yönet' politikasının bir sonucu değildi. Devletleşme aslında kapitalist gelişme ve genişlemenin genel eğilimi oldu. En etkili sömürü böylesi bir devlet çerçevesinin içinde yapılabileceği için sistem buna başvurdu. Sanıldığının aksine, sistem olarak kapitalizmin az değil çok sayıda devlete ihtiyacı vardır. Sadece dahili (egemen) devlet değil, sömürge tarzındaki devlet olsa bile bu yine böyledir. Yirmi iki Arap devleti Arap halkının ihtiyaçlarının değil bu sistemin çıkarlarının bir ürünüdür. Daha kolay yönetme istemi ve buna bağlı olarak parçalara ayırma, devlet çokluğunun asli değil tali nedenidir. Yüzyılın ilk çeyreğindeki bu parçalama sırasında devletleşme Arap şeyhleri ve aşiret şeflerinin payına düşerken, Kürtlere varlıklarını inkâr ederek kültürel soykırıma uğratma layık görüldü. Kültürel soykırım ve onun en etkili unsuru olan asimilasyon bu sürece kadar Ortadoğu gerçekliğine yabancıydı. Bölgenin Avrupa kapitalizminin nüfuz alanına katılmasıyla birlikte, asimilasyon da yerli egemen güçlerin cephaneliğinde yer alan kirli silahlarına dahil edildi.

"Burada direnen özünde tarihtir, toplumsal gerçekliktir, uygarlık değerleridir, bölgenin engin kültür birikimidir, geleneğin büyük gücüdür. Geçmişin gücünü küçümseme ve onu ölü bir şeymiş gibi görmenin bedeli çok ağır olabilir. Onun içindir ki, geçmiş kesinlikle kendisinden kurtulmamız gereken bir ölü ağırlığı yerine konulamaz"

Kapitalizm günümüzde bile Ortadoğu'da hala dışsal bir olgudur

Her yeni uygarlığın yayılması esas olarak bir kültürel yayılma şeklinde işler. Bu anlamda kapitalist uygarlık dünyanın başka yerlerinde çeşitli topluluklar ve bireyleri kendine çekerken fazla zorlanmadı. Hatta kapitalizme karşı alternatif olarak ortaya çıkan reel sosyalizm bile bu iddiasını ancak yetmiş yıl sürdürebildi; ardından çözülüp sisteme katıldı. Reel sosyalizmin sözde özgürlük ve eşitlik ideallerine bağladığı insanlar birkaç gün içinde tüketim toplumunun uyumlu bireylerine dönüştüler. Sistem sadece ekonomik olarak değil, kültürel değerleri ve yaşam tarzıyla da dünyanın hemen her yerinde kendini içselleştirdi. Buna karşılık kapitalizm günümüzde bile Ortadoğu'da hala dışsal bir olgudur. Kapitalist modern yaşam tarzına ilgi gençliğin belli bir kesimiyle sınırlıdır; bunlarda bile bu yaşam tarzını özümseme değil onu taklit etme vardır. Verili koşullardaki yaşamından daha ileri olmasına ve belki de ondan daha hayırlı bir seçenek sunmasına rağmen, bölge insanı bu yaşam tarzına ilgi duymamaktadır. Bunun nedeni onu çok iyi çözmüş olmaları ve ondaki bireyciliğin tehlikesini fark etmeleri değildir. Yani dışardan bakıp kısa bir süre için de olsa aldandıkları ve ardından içindeki derin çürümüşlüğü görüp benimsemekten vazgeçtikleri söylenemez. Daha başından itibaren bu yaşam tarzına karşı tavırları ret şeklindedir. Şerbet bile olsa Ortadoğu toplumu onu içmeyecektir.

Yüzeysel bir yaklaşımla bunun nedenlerini güncel gerçekliğin içinde

aramaya kalkmak boşuna bir çabadır. Asıl neden tarihin kendisindedir, bölgenin tarihsel toplumsal gerçekliğindedir. Burada direnen özünde tarihtir, toplumsal gerçekliktir, köklü uygarlık değerleridir, bölgenin engin kültür birikimidir, geleneğin büyük gücüdür. Geçmişin gücünü küçümseme ve onu ölü bir şeymiş gibi görmenin bedeli çok ağır olabilir. Onun içindir ki, geçmiş kesinlikle kendisinden kurtulmamız gereken bir ölü ağırlığı yerine konulamaz. Bir yazarın deyişiyle, geçmiş asla ölü değildir, hatta geçmiş bile değildir. Biz kendisini bir ceset yerine koyup ondan koptuğumuzu sansak da o bizimle birliktedir ve hükmünü icra etmeyi sürdürür. Benmerkezcilik gerçeğe objektif bakmayı önler ve geçmişten kopmadıkça benmerkezcilik gelişmez. Aynı şey Batı uygarlığı için de geçerlidir. Sömürgeci zihniyetin koşullandırdığı oryantalist bakış açısıyla bölgeyi ele alan ve aşağılayıcı bir tutum takınan Batı uygarlığı bunun bedelini kötü ödemektedir. Çoktan mezara yatırılmış İslamiyet'in cesedi bile aynı Batının korkulu düşler görmesine yetebilmektedir.

Beşiklik dönemi bütün ilklerin gerçekleştirilme dönemidir

Önder Öcalan'ın o mükemmel belirlemesini hatırlayalım: "Tarih, başlangıcında gizlidir. Başlangıcını çözemeyenlerin tarih bilgisi, tüm felaketlerin nedeni olan cehaletin de temelidir." Ortadoğu insanlığın ve uygarlığın beşiğidir. Beşiklik öyle yabana atılacak bir kavram değildir. Beşik denildiğinde bazılarının aklına ağlayıp mama isteyen çocuklar gelebilir. Oysa genelde insanlık için beşik durumu çok daha farklı bir şeydir. Beşiklik dönemi bütün ilklerin gerçekleştirilme dönemidir. Tüm insanlık açısından bakıldığında ilk dilin konuşulduğu, dille bağ içerisinde ilk düşüncenin geliştirildiği, ilk yürüyüşün yapıldığı, doğa ve toplumun ilk tanınmaya başlandığı dönemdir. "Tüm saflığıyla, ezmeden, sömürmeden, hırsızlık yapmadan ve sadece emeğe dayanarak yaşamın tanındığı ve böylesine oluştuğu bir dönemdir. Coğrafyamızda tarihin böyle başladığı, özünün bu olduğu kesindir." İlk olmak demek sonraki gelişmeye damgasını vurmak demektir; sonradan gelenlerin bu beşikten geçmeleri, buranın değerleriyle beslenmeleri, buradan öğrenmeleri, burada kişilik kazanmaları demektir. İlk olmak aynı zamanda kök hücre olmaktır, kök hücre olarak uygarlığa damgasını vurmaktır, insanlığın temellerinde yer almak ve insanlığı kendisinden başlatmaktır. Anaç toprak olma gerçeği işte budur. Dünün yeni yetme çocukları belki bu gerçeği inkâr edebilir, ama bu inkârcılık gerçeğin özünü değiştiremez. Ortadoğu'da direnen, işte bu her şeyin ilkinin anayurdu olmasıdır.

Kutsallığın kaynağında insan emeği emekle değer üretimi vardır

Abdullah Öcalan bu toprakların çocuğudur. Doğum yeri, insanın üzerinde kesintisiz olarak yüz binlerce yıl yaşadığı coğrafyanın merkezinde bulunan Urfa'dır. Dünyanın ve hatta bölgemizin başka alanlarında buzul ve kuraklık dönemleri buraları insansızlaştırmıştır. Oysa Urfa ve çevresi için böyle bir durum söz konusu değildir. Urfa aynı zamanda toprağın ilk tarıma açılmasını, insan emeğinin ilk değerleri yaratmasını, hayvanın ilk kez evcilleştirilmesini, ilk defa yerleşik yaşama geçilmesini sağlayan neolitik devrimin de merkezidir. Neolitik devrim bir tarım ve köy devrimidir. Urfa 'Kutsal Şehir' olarak bilinir ve kutsallıkta bölgenin öteki iki önemli şehri olan Kudüs ve Mekke'den önce gelir. Kutsallığın kaynağında insan emeği ve bu emekle gerçekleşen değer üretimi vardır. Tarım yapma, hayvan evcilleştirme ve evcil düzen kurma bir kadın faaliyetidir, doğuşu böyledir. Amaç ürün elde etmek ve bu ürünle insanın kendi neslini güven içinde sürdürmesini sağlamaktır. Bu yönüyle barışçıl, savaşa ve şiddete yer vermeyen, baskı ve sömürü tanımayan bir faaliyettir. Neolitik kültür aynı yerde aralıksız olarak sekiz bin yıl yaşanmış, özellikle Kürt toplumunu genlerine kadar etkilemiştir.

Peygamberlik geleneğinde bir dönüm noktası olan, Arap ve Yahudi halklarının ortak atası sayılan Hz. İbrahim de Urfalıdır. Hz. İbrahim'in en belirgin özelliği, Nemrut'a karşı isyan bayrağını kaldırmış olmasıdır. Nemrut, yöreye hükmeden tanrı-kralların unvanıdır. Nemrutlar çalışmadan hazır değerler üzerinde yaşamayı, işgal edip yağma yapmayı, bunun için de savaşa ve şiddete başvurup boyun eğdirmeyi sanat haline getiren yeni bir toplumun temsilcileridir. Bu yeni toplum baskıcı ve sömürücü bir toplumdur. Bu karakteriyle kutsallıkla özdeş olan doğal toplumun karşıtıdır ve bu anlamda laneti temsil etmektedir. Doğal toplumda kutsallık dışarıda bir yerlerde değildir, toplumun içindedir. Toplumun tümüyle barışçıl

bir karaktere sahip üretim faaliyeti ve insanlığın bununla varlığını sürdürmesi kutsallıkla özdeştir. Lanet ise dışardan gelip yaratılan değerlere el koymanın, bu değerlerin sahiplerini köleleştirmenin ve üzerlerinde zora dayalı bir sistem kurmanın adıdır. Lanetin temsilcileri egemenlikleri altına aldıkları toplulukları itaatkâr kölelere dönüştürmek için onları kendilerinin tanrısallığına inandırmaya çalışmışlardır. İnsandan tanrı olamayacağını haykıran Hz. İbrahim'in eylemi bu nedenle çok büyük anlam taşımaktadır. Hz. İbrahim'in eyleminin özgürleştirici karakteri oldukça nettir. Yücelttiği ve yeniden yaşama damgasını vurmasını istediği değerler doğal toplumun değerleridir; onun özgürlükçü, eşitlikçi ve adalete dayanan yaşam tarzıdır.

PKK çağdaş bir İbrahimî harekettir

Hz. İbrahim'le birlikte Ortadoğu tarihinde oldukça belirgin bir çizgi haline gelen peygamberlik geleneği özünde bir önderlik tarzıdır. Bunun bir alt basamağı ise bilgeliktir. Toplumun bunlara bağlılığı büyüktür. Peygamberler ve bilgeler bölgede gelişen sosyal mücadelelere damgalarını vurmuş seçkin kişiliklerdir. Lanetle özdeş saydıkları devletçi toplum sistemine ve onun yaşam tarzına karşı mücadele etmek eylemlerinin özüne damgasını vurmuştur. Peygamber ve bilge insanlığın yanındadır, devletçi toplumun aşağıladığı insanı gerçek yerine oturtmanın kavgasını verir. İnsaniyet içine büyük değerler sığdırılan bir kavramdır. Batıda bunun karşılığı hümanizmdir. Hümanizm ortaçağın hiçleştirdiği insanın kendine gelmesi, insanın iyiyi, doğruyu ve güzeli bulup temsil edecek bir varlık olduğunun farkına varılması ve insan yaşamının böylece değer kazanması olarak tanımlanmaktadır. Oysa Ortadoğu Batının Rönesans'la hümanizme sarılmaya başlamasından çok önceleri insaniyeti esas almıştır. Bütün peygamberler ve bilgeler insanın insanı kullaştırması sistemine karşı insaniyeti esas almanın çağrıcılarıdır. Onların insaniyete yükledikleri anlam belki de Rönesans öncülerinin hümanizme biçtikleri anlamdan çok daha derin ve yoğun bir içerik taşımaktadır. Kutsallık da lanet de insanın gerçekliğiyle ilgilidir. Peygamberlik ve bilgelik devletçi toplum sisteminin lanetine karşı kutsal insanlığın savunulmasını ifade etmektedir.

Önder Öcalan, geriye dönüp bütün yaşam pratiğini sorguladığında, kendi yaşamına damgasını vuran esas gerçekliğin peygamberlik geleneği olduğunu söyledi. Kendisini ve önderlik ettiği PKK Hareketini peygamberlik geleneğinin güncelleşmiş ve onun çağa uyarlanmış bir biçimi olduğunu belirtti. "PKK çağdaş bir İbrahimî harekettir" dedi. Bu anlamda onun Doğulu bir öz taşıdığını vurguladı. Elbette bunlar önemli belirlemelerdir. Dile getirildiği koşullar dikkate alındığında, bunlar Batıya karşı Doğunun, Batı uygarlığına karşı Doğu uyarlığının savunulmasıdır. Kuşkusuz Önder Öcalan kendisini peygamberce addetmiyor, ama o yüceliklerden haber vermeyi de insanlığa karşı görevi sayıyor. O gelenekle yeniden bağ kuruyor, özünü anlamaya ve bugüne taşımaya çalışıyor. Köksüzlüğe düşmemenin ve gerçeklikten kopmamanın yolunu burada görüyor.

Maddi gerçekliğe değil anlamın ve hissin gücüne dayanarak yaşamak

Önder Öcalan'ın çocukluğu, kendini tanımaya başlar başlamaz arayış içinde geçen bir çocukluktur. O dönemin Kürdistan koşulları her bakımdan insanca bir yaşamın inkârını ifade eden koşullardır. Kürt olgusu ve Kürdistan gerçekliği yok sayılmaktadır. TC devleti şahsında anadil yasağına kadar vardırılan uygulamalar içeren hayvanlaştırıcı bir sömürgeci egemenlik sistemi yürürlüktedir. Kültürel soykırım önemli ölçüde sonuca götürülmek üzeredir. İlk ve en büyük insanlık devrimi olan neolitik devrimi gerçekleştiren kültürün toplumsal dokusunun ayakta kalan en eski halkı olan Kürt halkı tükenişin eşiğine getirilmiştir. Kürt gerçekliğinde yaşam ihanete uğramıştır ve mevcut haliyle yaşanabilir olmaktan uzaktır. Elbette bu koşullar arayışa yöneltecektir. İçine sığdırdığı doğruları olmayan bir yaşamın değeri yoktur. Daha iyi bir yaşam da ancak bu doğruların bulunması ve yaşama yedirilmesiyle mümkün olacaktır. Dolayısıyla içine girilen arayış gerçeğin ve doğrunun arayışıdır.

Önder Öcalan'ın çocukluk döneminde Kürdistan'da hala feodalizmin etkileri güçlü olsa da, feodal yaşam tarzı aşılma sürecindedir. Henüz egemen duruma geçmese de, gelişen esas olarak kapitalist modern yaşam tarzıdır. Ancak her iki yaşam biçimi de onun kişiliğinde kendisine yer bulamamıştır. Deyim yerindeyse o bu dünyanın insanı değildir; belki de daha önemlisi hiçbir zaman bu dünyanın insanı olmayacak ve başkaları gibi yaşamayacaktır. Hayata asla ihanet etmeyecek, doğrulardan kopmuş verili yaşam tarzına bulaşmayacaktır. Alternatifini yaratabilirse yaşayacak, yoksa soyut yaşamayı tercih edecektir. Bu bir anlamda takva sahibi bir mümin gibi, bir derviş gibi yaşamaktır; yani maddi gerçekliğe değil, anlamın ve hissin gücüne dayanarak yaşamaktır. Ortadoğu tarihinde bu tarz bir yaşamın soylu örnekleri az değildir. Peygamberlik ve bilgelik geleneği bize bu konuda da anlamlı örnekler sunmaktadır. Kuşkusuz burada yaşamdan kopuştan söz edilemez. Tersine aralıksız bir biçimde peşinde koştuğu şey anlamlı bir yaşamdır. Evren, doğa ve insanlık doğru tanınmadıkça yaşa-

"Başlangıcını bilmeden gerçeği tanımlayamayız. Dolayısıyla her gerçekliği arayış yürüyüşü, başa dönmeyi ve temel özellikleri orada bulmayı esas alan bir yürüyüş olmak durumundadır. Kapitalist devletçi sistemin insanlığa en büyük kötülüğü geçmişi yok sayması ve insanlığın gelişimini adeta kendisiyle başlatması oldu"

mın doğru tanımlanması da mümkün olmayacaktır. Bunun içindir ki, onun gerçekliği arayış yürüyüşü tüm insanlık ve gerisindeki evren üzerinde başlayıp sonuca giden bir yürüyüştür. Çocukluk yıllarındaki arayışı da yine bu temeldedir.

Başlangıcını bilmeden gerçeği tanımlayamayız. Dolayısıyla her gerçekliği arayış yürüyüşü, başa dönmeyi ve temel özellikleri orada bulmayı esas alan bir yürüyüş olmak durumundadır. Kapitalist devletçi sistemin insanlığa en büyük kötülüğü geçmişi yok sayması ve insanlığın gelişimini adeta kendisiyle başlatması oldu. Bu sisteme göre, kendisinden öncesi, ilkel insanlık dönemiydi. Bundan kopuşun sağlanması ölçüsünde modern insana ulaşılabilirdi. Bu yaklaşımın insanlığı ve özellikle Batı insanını getirdiği nokta ise, geçmişten dünü gelecekten ise yarını anlayan, güncelliğin körleştiren ve cehalete mahkûm eden dar sınırlarına hapsolmuş, ne kadar çok tüketirse o kadar iyi yaşadığına inanan köksüz varlıklar ortaya çıkarmak oldu. Bu açıdan Batı sistemi bir köksüz insanlar sistemidir. Oysa Batılı düşünürler de bir zamanlar kapitalizmin bu özelliğine dikkat çekmişlerdi. Örneğin Tocqueville, "Geçmiş geleceği aydınlatmaya son verdiği için insan aklı karanlıkta yolunu kaybediyor" diyordu. Geçmiş her şeye ilişkin bilgimizin ve bilincimizin kaynağıdır. Geçmişimiz tarihsel belleğimizdir. Geçmişten kopmak belleğin silinmesi denilen durumu ortaya çıkarır. Elimizde yolumuzu aydınlatan bilincin bu kaynağı olmadan geleceği nasıl kurabiliriz, nasıl ve neye göre daha iyi bir gelecek tasarlayıp bunun mücadelesini verebiliriz? Geçmişi olmayanın geleceği de olmaz.

Kendini bilmek bütün bilmelerin temelidir

Yine doğru bir insan tanımına ulaşmadan insanca yaşadığımızı söyleyebilir miyiz? Peki, insan kimdir? Irak'ı işgal ederek bölgemizi yeniden şekillendirmeye çalışanlar bu eylemi insanlık adına yaptıklarını söylüyor; kendilerini insan kimdir sorusunun cevabı olarak görüp esas almamızı istiyorlar. Gerçekten öyle midir, insan kimdir sorusunun cevabı sahiden de George Bush mudur? İnsan olmak uçaklardan atılan tonlarca bombayla nice ocakları söndürmek midir? İşgalcilere güçleri yetmeyip birbirlerini boğazlayan bazıları ise tersini iddia ediyor, aynı sorunun cevabı olarak kendilerini işaret ediyorlar. Buna göre insan tanımını karşılıklı olarak birbirlerinin camilerini bile bombalamakta bir sakınca görmeyen bu insanlarda mı bulacağız? İnsanca eylemde bulunmak bu mudur? Ya da insan olmak kameralar karşısında tavuk keser gibi insan kesmek midir? İsa ve Muhammed böyle mi buyurdular? Onlar kendilerini izleyenlere böyle yaşamalısınız mı dediler? Belki aynı soruyu kendimize de sormamız, kendimizi de buna göre yargılamamız gerekir? Sahiden ne kadar insanız, ahlaki varlıklar olarak ne kadar doğrunun peşinden gidiyoruz? Ortada gönül rahatlığıyla budur diyebileceğimiz bir doğru yoksa nasıl ahlaklı insanlar olduğumuzu iddia edebiliriz? Yanlış olan karşısında doğru olduğu için yanlıştır. Kendisini mahkûm edecek doğrumuz yoksa o zaman neye yanlış diyeceğiz, seçimimizi neye göre yapacağız, ahlaki varlıklar olduğumuzu nasıl ispat edeceğiz?

Önder Öcalan, kendini bilmenin bütün bilmelerin temeli olduğunu söyledi. Biz insanız diyoruz ve kendimizi bilmemizin insanı bilmemiz demek olduğunun farkındayız. Bu durumda aynı can alıcı soru yine kendisini ısrarla dayatıyor: İnsan kimdir? Böyle bir soru gündemimize oturduğuna göre, mevcut insan tipinin insanı temsil edip etmediği konusunda kuşkularımız var demektir. Verili insanın insanlığından emin olsaydık ve onun yaşam tarzını yaşamın doğru biçimi olarak görseydik, elbette böyle bir soruyu sorma gereğini de duymazdık. Ama burada bir şeyden daha emin olmamız gerekir: Böyle bir soruyla yüzleşmek bile insanlıktan bir şeylerin hala var olduğunu ve hükmünü icra ettiğini gösterir. Soruyu sorduran yine büyük insanlık gerçeğidir ve bizi kendine doğru çağırmaktadır. Şimdi önemini tüm yakıcılığıyla iliklerimize kadar hissettiğimiz bu soru, henüz küçük bir çocukken Önder Apo'nun cevabını aradığı temel soruydu. Nasıl yaşamalı sorusu gerçekte nasıl bir insan olmak sorusuyla aynı anlama geliyordu. Hâlihazırdaki yaşam tarzına itiraz etmek, bu yaşamın içindeki insana itiraz etmekti; dolayısıyla yeni bir yaşamın arayışına çıkmak yeni bir insanın da arayışı içinde olmak demekti.

Kapitalist uygarlık insanı kendi başlangıcından uzaklaştırdı

Devletçi uygarlık sistemi ve özellikle onun çöküş dönemine denk düşen kapitalist uygarlık, insanı kendi başlangıcından oldukça uzaklaştırdı. Zaten tüm uygarlıkların ortak özelliği, her birinin kendisini insanlığın ilk ve son sözüymüş gibi yansıtması oldu. Bu durum insanı geçmişinden kopardığı gibi gelecekten de uzak tuttu. Kaldı ki, her başlangıç her zaman 'ilk' olması anlamında 'ilkel' bir durumu ifade eder. Örneğin köklerini toprağın derinliklerine salmaya başlamış bir fidan ilkeldir. Buna karşılık birkaç yüzyıllık bir çınar kalınlaşmış gövdesiyle çok daha heybetli görünür ve ilkellik dönemini geride bırakmıştır. Fidan göründüğü gibidir, tüm özellikleriyle hayat kokar ve her şeyiyle büyümeye aday olduğunu göstermek ister gibi durur. Yaşlı çınar için aynı şeyi söyleyemeyiz. Dışardan heybetli görünüşüyle sağlam olduğunu sandığımız çınar içerden çürümeyi yaşayabilir. 'İlkellik' ile uygarlık arasındaki farklılık da biraz böyledir. Önder Öcalan, eğer ilkel insanla bugünkü insan arasında büyük bir farklılık varsa, daha insan hangisidir sorusuna cevabımız ilkel insan olmalıdır dedi. Dolayısıyla insan tanımımızda bugünkü insanı değil, uygarlık sisteminin horladığı ilkel insanı çıkış noktası olarak ele almamız en doğrusudur.

En zengin insanlık kültürü bizdedir ve tüm insanlığı beslemiştir

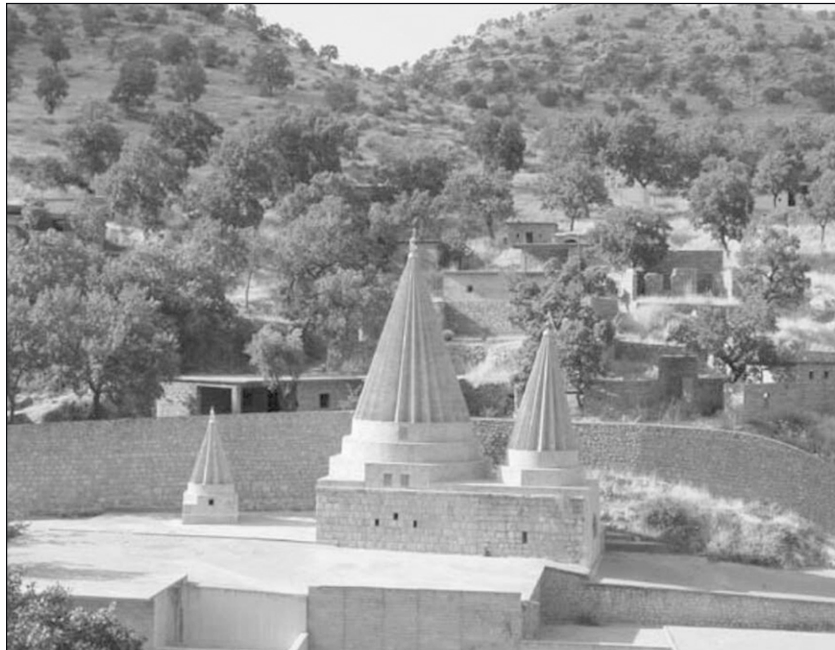
Büyüyüp ayakları üzerinde duracak yaşa geldiğinde anasını inkâr eden hayırsız evlada benzeyen Batı uygarlığı da kesinlikle Ortadoğu'dan beslendi. Bunun en çarpıcı kanıtı Batı kültürünün en başta gelen unsurlarından biri olan Hıristiyanlıktır. Hıristiyanlık olmasaydı, acaba gerçek anlamda bir Batı kültüründen söz edilebilir miydi? Peki, Hıristiyanlığın kökleri neredWith, Hz. İsa nerelidir? Aynı şey Rönesans için de geçerlidir. Rönesans neyin 'yeniden doğuş'udur? Avrupa Haçlı Seferleriyle Ortadoğu'da karşılaştığı zengin kültür ve bilgi birikimini alıp götürmeseydi 'yeniden doğuş' olabilir miydi? Sonuçlarına ilgisiz kalsak da ya da cehaletin temsilcileri bize yabancı olduğunu söyleseler de Rönesans bizimdir; bizim coğrafyamızdan çıkan ve sonradan bir yerde kaybolmuş görünen ırmağın bir başka yerde üste çıkmasıdır. Bize düşen görev, kendi çıkarlarını cehaletin devamında gören çevrelerin telkinlerine aldırmadan Rönesans'a sahip çıkmak ve onun ruhunu kendi gerçeğimizde yeniden canlandırmaktır. Başka bir deyişle inkârcılığa da sapmadan, ama taklide de düşmeden bu Rönesans'ın ruhunu almak ve Ortadoğu gerçekliğinde bir 'yeniden doğuşu' gerçekleştirmektir.

Önder Öcalan sayesinde artık çok iyi biliyoruz: İnsanlığın kökleri bizdedir, bizim coğrafyamızdadır. İnsanlık tarihinin ilk gerçek bilimsel teknik devrimi olan neolitik devrim Ortadoğu insanının eseridir. Yani uygarlığın gelişmesini mümkün kılan bütün buluşlar bize aittir. Devletçi uygarlık sisteminin insanı köleleştiren ve hayvandan beter muameleye tabi tutan karakterine karşı insanın eşref-i mahlûkat olduğunu haykıran peygamberler bizdendir. Bütün tek tanrılı dinler ve peygamberleri Ortadoğuludur. İnsanlığın kutsal ağacı bizdedir, başkaları onun dallarıdır. Eşitlikçi ve özgürlükçü düşüncelerin kökleri bizdedir; bizim kabilelerimiz, aşiretlerimiz ve halklarımızın devletçi uygarlık sistemine karşı duruşu ve direnişinin içindedir. İlk özgürlük bayrağını dalgalandıran ve özgürlüğü hayatın özü haline getiren bizleriz, bu coğrafyanın insanıdır. Batının haklı olarak en büyük değer olarak sahip çıktığı demokrasi de bize aittir. Demokrasi özünde devletin dışında yaşayan kabileler, aşiretler, kavimler ve halkların yaşam duruşudur; devlete bulaşmadan, dayanışmayı esas alan özgürlükçü ve eşitlikçi yaşam tarzıdır. Kısacası demokrasi devletsiz etnisitenin kendi kendini yönetme biçimidir ve bize aittir. Avrupa'daki sınıf mücadelesi sosyal mücadelenin çok küçük bir parçasıdır; en görkemli sosyal mücadele bizim tarihimizin içindedir. Devletçi sistemin köleleştirme çabalarına karşı etnisitenin sergilediği engin direniş bizim yüz akımızdır ve gerçekte tarihin en büyük devindirici gücüdür. Bu anlamda en zengin insanlık kültürü bizdedir ve tüm insanlığı beslemiştir.

Lanet kutsallığın uzağına düşmek ona yabancılaşmaktır

Bu kadar sınırsız bir zenginliğin içinde oturup da maddi ve manevi olarak en korkunç yoksulluğu yaşamak hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Kutsal dinlerimiz ve peygamberlerinin lanet diye tanımladıkları durumun kendisi olmasa bile bir parçası da budur. Batı uygarlığında lanet kavramı insanlar için fazlaca bir anlam ifade etmez. Ancak bölgemiz için lanetin ifade ettiği anlam ürkütücüdür. Çünkü kutsal denilen her şeyin kaynağında biz varız. Lanet kutsal olan her şeyin tersidir, kutsal olandan uzaklaşma ve ona yabancılaşmadır. Dinimiz insanı her zaman doğru yoldan sapmaya karşı uyardı. İnsan günah işlemeye ya da günümüzün diliyle söylersek hata yapmaya uygun yaradılıştadır. Hayat doğumla başlayıp ölümle başka bir biçim alan bir yolculuksa, bu yolda her zaman hata olacaktır. Günah ya da hataya karşı çözüm, tövbe ya da özeleştiridir. İnsan hiç günah işlemediği, hata yapmadığı için değil, günah işlediği, hata yaptığı halde tövbe ettiği ya da özeleştiri yaparak hatalarını düzeltmesini bildiği için eşref-i mahlûkattır. İnsanı günah veya hatadan münezzeh saymanın kendisi en büyük günah veya hatadır. Dinin de, bilimin de, peygamberlerin de, bilgelerin de söyledikleri budur.

Bir kez daha vurgulamak gerekir: Lanet, kutsallığın uzağına düşmek, ona yabancılaşmak, bizim olan ve bize miras bırakılan değerlerden kopmaktır. Bizler bunu yaşadık ve hala yaşıyoruz. Burada kutsallıktan kasıt sadece İslamiyet'in gerçek özü değildir, onun da içinde yer aldığı bütün bir gelenektir, bir bütün olarak geçmişimizdir, kendi tarihimizdir. Önder Öcalan "Tarih ve gelenek neyse, günümüz

ve gelecek de odur" dedi. Tarihe ve geleneğe ilişkin bilincimizin zayıflığı, hatta zayıflığın da ötesinde yokluğu bugünümüzü tam bir kaosa çevirdiği gibi geleceğe yönelik hayallerimizi de kuruttu. Kendimizi gerçeğin bu olduğuna inandırdık ve buna kader adını verdik. Kendi zaaflarımızın ve zayıflıklarımızın eseri olan bugünkü durumumuzu ilahi varlığın takdiri ve kaderin tecellisi saydık. Oysa akıl sahibi olan ve hisseden varlıklar olarak doğru ile yanlışı birbirinden ayırma ve yanlışı reddederken doğruyu hâkim kılma özgürlüğümüz vardı. Ancak bakmasını bilmeyince doğru ile yanlış bizde birbirine karıştı. Gerçeği bulmak ve onun doğrularıyla yaşamak aklımızın almadığı bir iş haline geldi. Duygularımız köreldi, büyük insan ve insanlık aşkımız kendimize ve insanlığa duyduğumuz nefrete dönüştü.

Zihniyet bizim anlama gücümüzdür

Bu durumu değiştirmemiz gerekir, değiştirebiliriz ve değiştirme gücümüz vardır. Değiştirmek için de öncelikle değişmesini istediğimiz şeyi iyi tanımak zorundayız. İkinci önemli husus, değişimi neye göre yapacağımızı bilmemizdir. Değişim bizim arzularımıza göre değil gerçeğin yasalarına göre olacağı için gerçekliği tüm tarihsel gelişimi içinde tanımakla yükümlüyüz. Bütün bunlar anlama gücümüzün derinliğini gerektirir. Buna zihniyet adını da verebiliriz. Zihniyet bizim anlama gücümüzdür. Ortadoğu mitolojinin, dinin, felsefenin ve bilimin doğuş zeminidir. Mitolojiyi efsane deyip bir yana atmak, dini afyon diye tanımlayıp ciddiye almamak, salt bilimle gerçeğin yakalanabileceğini sanmak büyük bir yanılgıdır. Örneğin mitolojinin dilini çözmek birçok tarihsel toplumsal gerçeği anlamamıza hizmet edecektir. Önder Öcalan, insanlık tarihi boyunca yaşanan mitolojik, dini, felsefi ve bilimsel düşünce tarzlarının iç içe diyalektik gelişmesini zihniyetinin temel kalıpları haline getirdiğini belirtiyor. Buna sağlam mantık yapısı adını veriyor. Bu mantık yapısı içinde toplum, doğa ve evreni daha derinlikli ve doğru kavramanın mümkün olduğunu söylüyor. Bunlar bizim için de geçerlidir. Bu da zihniyet devrimini bizim için ertelenemez bir görev haline getiriyor. Zihniyet devrimi evreni, doğayı ve toplumu anlama gücümüzdür; bilincimizin gelişkinliği ve kendi içindeki tutarlılığıdır. Her açıdan geçmişimizin bilgisi ve bilincidir.

Demokrasi bir yaşam tarzıdır

Zihniyet devrimi bizi demokratik uygarlık seçeneğiyle karşı karşıya getirecektir. Önder Öcalan bu seçeneği demokratik, ekolojik ve kadın özgürlüğüne dayanan bir toplum olarak değerlendiriyor. Demokrasiye kısmen değinildi. Demokrasi bir yaşam tarzıdır, devlet dışı toplumun kendini yönetme biçimidir; devlet ve iktidar gibi kirli ve köleleştiren araçlara bulaşmadan, halkın kendi kaderine kendisinin hükmetmesidir; çok değişik gruplar, etnik ve dinsel toplulukların birbirlerinin haklarına saygı göstererek ve dayanışmayı esas alarak yarattıkları gönüllü birliktir. Ortadoğu'nun son derece zengin etnik yapısı demokrasinin gelişimi önünde engel değil, tersine demokrasiyi güçlü kılacak en temel unsurdur. En güçlü demokrasi Batıdaki bireye dayalı demokrasi değil, Ortadoğu'nun bu gruba dayalı demokrasisi olacaktır. Demokrasi öncelikle örgütlenmeyi ve örgütlü eylemde bulunmayı gerektirir. Toplumun örgütsüz olduğu yerde demokrasi de yoktur. Orada kendini nasıl tanımlarsa tanımlasın sadece devlet ve onun egemenliği vardır. Devlet ve onun dönemsel hali olarak iktidar ise baskı ve sömürü demektir. Sorunlarımız için çözümü devletten beklemek, kendimizi sonsuza kadar çözümsüzlüğe mahkûm kılmaktır. Bu anlamda demokrasi halkın çözümü devletin dışında araması, başka bir deyişle çözümü kendisinde bulmasıdır.

"Kadın özgürlüğü bütün özgürlüklerin temelidir. Aynı anlamda kadının düşürülmüşlüğü erkeğin düşürülmüşlüğüdür. Ortadoğu'nun güçsüzlüğü ve çözümsüzlüğünün altında kadının korkunç güçsüzlüğü ve çözümsüzlüğü yatmaktadır. Kadın Ortadoğu toplumunda 'en bozulmuş neslin en basit fiziksel üreticisi' konumuna düşürülmüştür"

Ekoloji sadece çevre değil doğayla insanın özlü ilişkisidir

Yeni toplumumuzun en önemli bir karakter özelliği de ekolojik toplum olmasıdır. Ekoloji sadece çevre değil, doğayla insanın özlü ilişkisidir. Eşref-i mahlûkat dediğimiz insan Tanrının en değerli lütfü olan ve evrende bir benzeri daha bulunmayan bir gezegende yaşamaktadır. Havasıyla, suyuyla, toprağıyla, bitki örtüsüyle, hayvanlarıyla, atmosferiyle, kısacası doğasıyla bu gezegen de tıpkı insan gibi canlıdır ve sayısız canlıyı besleyip barındırmaktadır. Tabiat ana canlı her varlığın anasıdır; onun gibi doğuran, besleyen, koruyup esirgeyen muhteşem bir güçtür. Biz Ortadoğu insanı olarak doğayı bir ölü madde yığını olarak görmeye başladığımız andan itibaren hayatla bağlarımızı da kopardık. Doğaya saygı, en yüksek saygıyı hak eden anaya saygıdır. Dolayısıyla saygının da ötesinde, doğaya sevgimizi anaya duyduğumuz sevginin düzeyine yükseltmek, ekolojik bilinci bilincimizin temel yapı taşlarından biri haline getirmek bu konuda bizi bir parça gerçeğe yaklaştırabilir.

Kadın özgürlüğü bütün özgürlüklerin temelidir. Aynı anlamda kadının düşürülmüşlüğü erkeğin düşürülmüşlüğüdür. Ortadoğu'nun güçsüzlüğü, çaresizliği ve çözümsüzlüğünün altında kadının korkunç güçsüzlüğü, çaresizliği ve çözümsüzlüğü yatmaktadır. Kadın Ortadoğu toplumunda 'en bozulmuş neslin en basit fiziksel üreticisi' konumuna düşürülmüştür. Bu çerçeveden bakıldığında, çok acı da verse,

İslamiyet öncesi cahiliye döneminin kadına yaklaşımıyla günümüzdeki kadına yaklaşım arasında ciddi bir farklılığın bulunmadığı görülecektir. Peygamberimiz öncelikle bu durumu değiştirdi. Onu Allah'ın Elçisi olarak tanıyan ilk insanın Hz. Hatice şahsında bir kadın olması son derece anlamlıdır. Peygamberimiz Hz. Hatice şahsında kadınlara, Hz. Ali şahsında etnisiteye, Zeyd şahsında kölelere hitap etti. Onu ilk kabul edenler bunlar oldu. Bu ilk üç Müslüman'ın konumu ve özellikleri iyi bilinmeden İslamiyet doğru anlaşılamaz. İslamiyet bu coğrafyanın en köklü bir kültürüdür ve bu kültürde kadının yeri asla günümüzdeki durumla karşılaştırılamaz. Bir kıyaslama yapmak gerekirse, bu ancak günümüzün bölge kadını ile cahiliye döneminin kadını arasında yapılabilir. Bu da İslamiyet'in gereği değil, Ebu Cehil tipi egemen erkek düzenine dönüştür.

İnsan kadınla insanlaştı toplum kadınla toplum oldu

Her birimiz bir kadından dünyaya geldik. Özellikle biz erkeklerin bilmemiz gereken şey şudur: Kadından bir parça olarak dünyaya geldiğimize göre, nasıl oluyor da erkek bu kadar her şey, kadın ise nerdeyse hiçbir şeydir? Bütün-parça ilişkisi açısından düşünelim. Bütün biz miyiz, yoksa bizi doğuran kadın mıdır? Bizim kadına yaklaşımımız bazı yönleriyle Avrupa'nın Ortadoğu gerçeğine yaklaşımına benziyor. Avrupa Ortadoğu uygarlığı ve değerler birikimi üzerinde doğduğu halde, hayırsız evlat gibi anasını reddediyor. Ben Ortadoğu'nun insanlık beşiğinde büyümedim diyor. Bunun adı inkârcılıktır. Biz de kadına aynı şekilde davranıyor ve onun insan gerçeğinin asli unsuru olduğunu inkâr ediyoruz. Her ikisi de aynı kapıya çıkıyor, her ikisi de inkârcılık oluyor. Bu aynı zamanda kendimizi inkâr ettiğimizi gösteriyor. Bu coğrafyada insanlığın nasıl başladığını görmek istediğimizde hep kadın gerçeğiyle yüzleşiriz. İnsan kadınla insanlaştı, toplum kadınla toplum oldu. Ana-kadın şahsında kadın yeniden toplumun kurucu gücü düzeyine yükselmedikçe bizi saran lanetten kurtulamayacağımız kesindir. Ortadoğu'da kadın bir eşya ise, Batı uygarlığında da bir metadır. Dolayısıyla bizim yeni toplumumuzun özgür kadını ne bölgemizin eşya kadını, ne de Batının meta kadını olacaktır. Bu kadın bölge kültürünün temelinde yatan neolitik kültürün Ana Tanrıça kadını ile günümüzün özgür kimlik sahibi kadınının birleşik gücünün temsilcisi olacak ve geleceğimize yön verecek bir kudretle donanacaktır.

Önder Öcalan tüm insanlığı esas alan bir çözüm önermektedir

Sonuç olarak Abdullah Öcalan bizim kendi tarihsel köklerimizle bağımızı yeniden kuran, gerçek insanı ve yaşamı orada arayıp bulan ve oradan başlayarak geleceğimizi kurabileceğimizi bize gösteren bir önderdir. Onun Kürt toplumunun içinden çıkması sadece Kürtlere ait olması anlamına gelmez. Bu coğrafyada bütün peygamberler, bilgeler, kısacası toplumsal önderlikler belli bir toplumun içinden çıkmışlar, ancak kendi ideallerini kendi toplumlarıyla sınırlı tutmamışlar, tüm insanlığa hitap etmişlerdir. Önder Öcalan öncelikle bu bölgenin, bu toprakların, bu coğrafyanın bir çocuğudur. Genelde Ortadoğu gerçeği, özel olarak Kürt gerçekliği evrensel olanı da bağrında taşımaktadır. Hz. İsa ve Hz. Muhammed nasıl tüm insanlığı esas aldılarsa, aynı şekilde Önder Öcalan da tüm insanlığı esas almakta ve bütün insanlık için bir çözüm önermektedir.

Büyük düşüşler büyük yücelişlerin de habercisidir. Önder Öcalan sistemin bir parya kadar değer görmeyen bir sistem altında yaşamaya mahkûm ettiği Kürt gerçeğinin içinden çıktı; Kürt ne kadar düşüşü yaşadıysa, o da tersinden o kadar büyük bir yükselişi yaşadı. Bu hem yeni Kürt insanının hem de özgür insanın yükselişiydi. En dipte Kürt insanının bulunduğu Kürdistan'daki düşüş aynı zamanda Ortadoğu'nun da acıklı düşüşüydü. Şimdi yeni bir Kürtlük doğuyor; özgürlüğe yürüyen, herkes için özgürlük, eşitlik ve adalet isteyen bu Kürtlük Ortadoğu insanının yeni yüzünü gösteriyor. Bu Kürt kimseye alet olmuyor, kimseden yardım ve destek dilenmiyor, kendi gücüne ve halkların özgürlük tutkusuna dayanıyor, tüm gücünü oradan alıyor. Bu özelliğiyle insanın istediğinde her şeyi başarabileceğini kanıtlıyor. Bu yüzden ABD İmparatorluğunun başı Bush onu 'düşman' olarak ilan ediyor. Çünkü bu yeni Kürt tipinin bölge halklarına kötü örnek oluşturduğuna inanıyor. Bunun için Önder Öcalan'ı Hz. Yusuf gibi zindana atıyor, Hz. İsa gibi çarmıha geriyor, Hz. Eyüp gibi yara bere içinde bırakıyor.

Ancak artık geri dönülmez bir gerçek var: Önder Öcalan geçmişimizi aydınlatmış, bu temelde elimize geleceğimizi kurmak üzere ilerleyeceğimiz yolu aydınlatan bir meşale tutuşturmuştur. Bu sönmeyecek bir meşaledir. Önder Öcalan'a sahip çıkmak öncelikle bu meşaleyi elinde tutarak yeni bir Ortadoğu'nun kuruluşu için yürüyüşe geçmektir.

Finans kapital haksızlık ve yozlaşma yaratan bir canavardır

"Bolluk içinde kıtlık yaşanmaktadır. İnsanlık tarihinde zaman zaman doğal koşullardan dolayı veya tarımla ilgili belirli hastalık veya başka bir doğa olayından dolayı kıtlıkların meydana geldiği, kıtlık yılları denen yılların insanlık tarihinde yaşandığı bilinmektedir. Ama günümüzde yaşanan kıtlığın bu kıtlıkla kesinlikle bir alakası yoktur. O kıtlık doğanın ortaya çıkardığı kıtlık iken, bugün insan eliyle, sömürücü kapitalist sistem eliyle insanlığa kıtlık yaşatılmaktadır. Finans kapitalin ya da küresel kapitalizmin insanlara yarattığı en büyük sıkıntılardan biri budur"

Dünya ekonomisinin bu kadar krize girmesinin en temel etkeni, banka sermayesiyle sanayi sermayesinin iç içe geçerek banka sermayesinin hakim olduğu finans kapital olduğu söylenebilir. Finans kapital denilen olgu aslında tefeciliğin günümüz dünyasındaki ismidir. Finans kapital ile tefecilik arasında çok fazla fark yoktur. Tefeciliği çok eski zamanlarda bireyler yapıyormuş. Tefecilikle toplumları ve insanları iliklerine kadar sömürüyorlarmış; şimdi de bunu yapan finans kapital denilen mali sermayedir. Tarih içinde her zaman lanetlenmiş, bireylerde, toplumlarda yıkıma yol açmış tefecilik, kapitalizm ile birlikte daha örgütlü, daha planlı, programlı hale gelince tefeciliğin ilk çağlarda, orta çağlarda yarattığı sonuçtan kat be kat ağır sonuçlar yaratmıştır. Finans kapitalle kötülüğün örgütlü hale getirilmesi demek daha doğrudur. Bilindiği gibi tefeciler insanlara faizle para verirler ve hiç üretim yapmadan insanların emeklerini sömürürler. Tefecilik bir yönüyle bedavadan para kazanmanın adıdır. Biraz para biriktirmiş, sermaye biriktirmiş kişilerin, toplulukların bu paralarını, sermayelerini insanların yoksulluklarını, yetersizliklerini kullanarak onlara faizle para verip, onları iliklerine kadar sömürmeleridir. Bazen borcunu ya da borcunun faizini vermeyenlerin evlerini başlarına yıkarlar, tüm mallarına el koyarlar, bütün yediğini içtiğini elinden alırlar.

Tefeciler tarihte sevilmeyen lanetli insanlar olarak anılmıştır

Tefecilik böyle bir kötülük olgusudur. Öyle bir kötülük olgusudur ki, amacı daha fazla para kazanmak ve sömürmektir. O yüzden tefeciler, faizle uğraşanlar ne yaparmış? Havayı koklarlarmış, duruma bakarlarmış, eğer toplumlar ve insanlar sıkıntılı dönemdeyse hemen faizleri yükseltirlermiş, insanların zayıf dönemlerinde onların ihtiyaçlarını görerek bu ortamı değerlendirip, eskiden bir kazanıyorken, o zaman on kazanırlarmış. Bu yolla kazançlarına kazanç katarlarmış. Bazen kazancını arttırmak için paralarını saklarlarmış. Herkesin para sıkıntısı çektiği, nakit sıkıntısı çektiği bir dönemde bu tür yaklaşımlarla fırsatı iyi değerlendirip, normal bir dönemde beş kazanacakken, toplumun sıkıntısını daha da arttırarak daha yüksek faizle insanların kanlarını iliklerine kadar sömürerek palazlanırlarmış. Bu nedenler tefeciler tarihte, sevilmeyen, lanetli insanlar olarak anılmıştır. Bir nevi vicdansız insanlar, topluluklar olarak görülmüşlerdir.

Tefecilik gerçekten de en vicdansız, değerlerden yoksun, sadece kazanmaya ama başkalarının sırtından kazanmaya alışmış bir kültürün adıdır. Bu yönüyle insanlar tarihte tefeciliğin olumsuzluk ve kötülük timsali özelliğinden hep tiksinerek söz etmişlerdir. Onlar hakkında en kötü sıfatları layık görmüşlerdir. Tefeciliğin tarihte topluklara ve bireylere ne türlü kötülükler yaptığını bilirsek daha büyük bir ölçekte hem de örgütlü hale gelmiş finans kapitalin günümüzde insanlara neler yaşatacağını daha iyi anlayabiliriz.

Bugün bile toplumlar içinde en yozlaşmış, en çirkin insanlar emeğiyle değil de bedava para kazananlardır. Kumar oynayanlar, eroin satarak para kazananlar, kadın ticareti yapanlar, daha başka kolay yoldan kısa sürede para kazanıp bununla yaşamaya çalışanlar toplumların en kirli insanları durumundadırlar. New York'ta da, Paris'te de, İstanbul'da da, Moskova'da da, Tokyo'da da aynı kesimler toplumun sevmediği ya da en çirkin yaşam içinde bulunan insanlardır. Yozlaşmış ve lümpenleşmişlerdir. Çünkü emeğiyle değil, başkalarının sırtından kene gibi yaşamaktadırlar. İnsanlar her zaman bu tür kişilikleri sevmemişlerdir. Bunun aksine, emeğiyle yaşayan insanlar ise her zaman toplumlar tarafından sevilmiş ve takdir edilmiştir. Emekle yaşama, insanları zemzem suyunda yıkanması gibi her türlü kirinden arındırır ve tertemiz yapar. Emek dışı yaşayanlar sadece kendileri çirkin olmamıştır. Her zaman başka insanlara ve topluluklara da çirkinliklerini ve kirlerini bulaştırmaya çalışmışlardır.

Tarihte ilk finans kapitalciler Yahudilerdir

Toplumlar içinde Yahudilere karşı bir düşmanlık oluşmasından söz edilir. Yahudiler çok sevilmezler. Paragöz ve kurnaz olarak bilinirler. Bunun nedeni; Yahudilerin tarih içinde tefeciliği en fazla yapan topluluk olmasındandır. Ticaretten anladıkları için, ticari havayı iyi kokladıkları için; nerede, ne zaman piyasaya mal sürecekler, nerede ne zaman parasını faize verecekler, ne zaman paralarını saklarlarsa daha fazla kazanacaklar, bunları öğrenmişlerdir. Bir nevi Yahudiler doğarken tüccar doğar, ticaretçi doğar. Yahudi ailede büyüyen biri adeta bir ticaret okulunda yetiştirilmiş gibidir. Her Yahudi aile bir ekonomi okulu, bir ticaret okulu gibidir. Yahudi toplumunda ticari yaşam bir sistem haline gelmiştir, bir kültür haline gelmiştir. Bu yüzden gittikleri her yerde ekonomi ve ticareti her zaman ellerine geçirmişlerdir. Bunu zorla değil, kültürle ve bu alanlara yatkınlıklarıyla ele geçirmişlerdir. Yahudiler tefeciliği de, ticareti de hakkını vererek yaparlar. Yahudiler malı nerde, nasıl alacaklar, kime ve nasıl satacaklar, nerede ve ne zaman mal bulacaklar, ne zaman piyasaya sürmeleri gerekir, toplumun hangi mallara ihtiyacı vardır, bunları iyice inceleyip, tespit eden ve ona göre ekonomik faaliyet yürüten bir topluluktur. Tabi ki böyle bir kültür, böyle bir topluluk bir yere gittiğinde diğer topluluklardan daha fazla ekonomik faaliyetlerle uğraşacaklardır. Ekonomik faaliyette kazanç demek, para demektir. Bu da bulundukları toplumda Yahudileri ekonomik bir güç yapmaktadır. Paraya sahip bir topluluk yapmaktadır. Bu özellikleri tefecilikle birleşince Yahudiler, bir yönüyle kıskanılan, bir yönüyle de sevilmeyen topluluklar haline gelmiştir.

Yahudiler tarihte ilk bankacılardır, ilk mali sermayecilerdir, ilk finans kapitalcileridir. Sevilmemelerinin nedenini böyle değerlendirmek gerekir. Tabi başka nedenler de ileri sürülebilir. Özellikle kapitalist dönemde, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ulusal burjuvaların ortaya çıkması ister istemez bu ulusal burjuvaların (Rus, Alman, İngiliz) parayı elinde bulunduran Yahudileri kıskanması, onları ekonomik alandan atıp kendilerinin hakim olma istemleri Yahudilere yönelik düşmanlıkları, baskı ve katliamları beraberinde getirmiştir. Bu ulusal burjuvalar bir Yahudi düşmanlığı geliştirmişlerdir. Ancak Yahudilere yönelik düşmanlığın nedenlerini bununla sınırlamak yanlıştır. Daha ulusal burjuvalar ortaya çıkmadan önce de bu toplumlarda Yahudilere karşı bir güvensizlik, onların tefeciliklerine tepki göstermesi ve sevilmemeleri durumu vardır. Belki ulusal burjuvalar toplum içinde Yahudilerin sevilmeyen bu yönlerini kendi çıkarları için kullanmış, toplumların bu duyguları siyasallaştırılarak daha farklı yaklaşımlara yöneltmişlerdir. Böyle değerlendirmek daha doğru olabilir.

Finans kapital ekonomik ve siyasi bir güç haline gelmiştir

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte Yahudilerin geçmişten beri yaptığı tefecilik, örgütsüz bankacılık daha örgütlü hale gelmiştir. Ancak geçmişte yine üretim öndedir. İnsanlar üretim yaparak yaşamlarını kazanmaktadır. Tefecilikle yapılan kazanç, üretim yoluyla yapılan kazancın çok çok gerisindedir. Kapitalizmin ilk dönemlerde de sanayi sermayesi denen fiili üretim başat olmuştur. Ancak kapitalizmin önemli düzeyde gelişmesi ile birlikte banka sermayesi dediğimiz gruplar önemli hale gelmiştir. Sanayi sermayesini kontrol eder güce ulaşmışlardır. Özellikle yatırımcılara ya da çeşitli ülkelere borç vererek onları hem kendine siyasi olarak bağlama, hem de hiç çalışmadan faiz alarak söz konusu sermaye gruplarını veyahut da ülkeleri sömürme, toplulukları, bireyleri sömürme hakim yeni bir ekonomik gerçek ortaya çıkarmıştır. İlk çağın, orta çağın tefeci, bezirgan sermayesi giderek bütün sermayeyi kontrol eden, bütün ekonomik politikalarda etkide bulunan bir düzeye ulaşmıştır. Eskiden 19. ve 20. yüzyılda yapılan emperyalizm tartışmalarında, kapitalizm hangi aşamada emperyalist aşamaya ulaştı? Biçimindeki soruya verilen cevapta; banka sermayesinin sanayi sermayesinin önüne geçtiği, daha doğrusu banka sermayesinin sanayi sermayesini kontrol ettiği dönem emperyalist dönem olarak tanımlanmıştır. Böylece oluşan finans kapital, sadece ekonomik değil, siyasi bir güç haline gelmiştir. O günden bu güne finans kapital denilen olgu kapitalist ekonomistler tarafından bile en fazla tartışılan, tartışılırken de en fazla eleştirilen, ancak en fazla da etkisi altına girilen ve bunun etkisinden kurtulunmayan bir sermaye biçimi olmuştur. Hatta savaşlardan bahsedilirken, savaşların ortaya çıkmasından söz edilirken, mali sermaye gruplarının daha yeni sömürü alanları açma, elinde bulundurdu-

ğu mali sermayeyi başka yerde yatırıma çevirme ya da mali sermayeyle başka ülkeleri kontrol altına alıp onları yönetme ihtiyacı savaşlara yol açmıştır, değerlendirmesi yapılır.

Mali sermayenin ahlakı yoktur

Savaşlarla birikmiş finans kapitalin pasif durumdan, sömürü olanağını elde ederek aktif durumlara geçildiği vurgulanır. Savaşlar, mali sermayeye yeni olanaklar açan araçlar olarak da görülmüştür. Bu tür değerlendirmelerde haklılık payı fazlasıyla vardır. Mali sermayenin ahlakı yoktur. Tefeciler nasıl ki insanları, toplulukları çökertmiş, evini barkını yıkmış, elindeki bütün değerlere el koymuş, yoksulluğa ve ölüme terk etmiş, ama bundan hiçbir rahatsızlık duymamışlarsa, finans kapital açısından da dünya; yakılmış, yıkılmış, acı çekmiş, bir bölgesi çökmüş, birileri yerken diğerleri aç kalmış, bu çok fazla önemli değildir. Finans kapitalin doğası böyledir. Bu esasında kapitalist sermayenin doğasıdır. Buna esas olarak da sömürücü sınıfların doğasıdır, diyebiliriz. 20. yüzyılın başlarında özellikle de Fransız bankalarının ya da Fransız ekonomik sisteminin mali sermayeyi en etkin biçimde kullandığı, Fransız mali sermayesinin hem kendi toplumunu, hem de diğer toplulukları finans kapital ihracıyla faizler yoluyla sömürüp geçinen bir ülke ve ekonomik sistem yarattığı vurgulanır. Fransa 19. ve 20. yüzyılda tefeciler gibi biriktirdiği sermayenin faiziyle yaşayan bir ülke olarak görülmüştür. Hatta Lenin, Fransız ekonomik sistemini "kupon kırparak para kazanma" sistemi olarak değerlendirmiştir. Yani çalışmadan kuponla yaşamını kazanan bir ülke, bir topluluk, bir nesil ortaya çıktığını belirtmiştir.

Şimdi durum daha da değişmiştir. Eskiden kapitalistler, özellikle de üretimle uğraşan sermayeler aynı dil, kültüre sahip olan coğrafyalara sınırlar koyup, o sınırlar içinde sömürü tekeline sahip olma, başka güçlerin, başka ulusal burjuvaların kendi ulusal toplulukları üzerinde her hangi bir ekonomik etki sağlamaması için ulus devletleri kutsamışlardır. Böylelikle söz konusu ulusal topluluk üzerinde sömürü tekelini kurmuşlardır. Kapitalizmin geliştiği 16.-17.-18.-19. yüzyılda temel siyasal ilke budur. Ancak 20. yüzyılla birlikte -emperyalizm yüzyılı olarak da değerlendirilmiştir- aslında ulusal sınırların önemi giderek azalmıştır. Özellikle finans kapitalin çok ağır bastığı ve uluslararası tekellerin ekonomik hegemonyasını ilan ettiği 20. yüzyılın son çeyreğinde ulusal sınır fetişizmi giderek yerini ulusal sınırların daha da gevşek olmasını gerektiren bir politik görüşe bırakmıştır. Özellikle mali sermayenin yoğunlaşmasıyla birlikte, bu sermaye kendi sınırları dışında aktifleşmek isteyen bir özelliğe, sömürü hırsına kavuşmuştur. Öte yandan bilim tekniğin gelişmesiyle birlikte, finans kapital damgalı kapitalist emperyalizm özellikle 20. yüzyılın sonunda ulusal sınırları kendi açısından bir engel olarak görmeye başlamıştır. Bir zamanlar ulus-devleti savunan burjuvalar artık bunu kendi gelişmeleri önünde bir engel olarak görmeye başlamışlardır. Ulusal burjuvalar ortaya çıktığında feodal çitleri kendilerine engel olarak görerek, o çitleri tümden ortadan kaldırıp, ulusal çerçeve içinde hiçbir çitin kalmaması, sermayenin serbest ve güvenilir dolaşımını kendileri için en kârlı siyasi sistem, en kârlı ekonomik, sosyal sistem olarak gördükleri gibi, şimdi de benzer ihtiyaçlarla ulus devlet sınırları feodal çitler gibi kapitalist gelişimin önünde engel görülmektedir.

"Özellikle finans kapitalin çok ağır bastığı ve uluslararası tekellerin ekonomik hegemonyasını ilan ettiği 20. yüzyılın son çeyreğinde ulusal sınır fetişizmi giderek yerini ulusal sınırların daha da gevşek olmasını gerektiren bir politik görüşe bırakmıştır. Özellikle mali sermayenin yoğunlaşmasıyla, bu sermaye kendi sınırları dışında aktifleşmek isteyen bir sömürü hırsına kavuşmuştur"

Küresel kapitalizm aslında ekonominin küresel hakimiyetidir

Mali sermaye zaten bankalar yoluyla bu sınırları önemli düzeyde aşıyordu. Ancak şimdi bu sınırları tümden aşmak istemektedir. Nitekim 21. yüzyılın başına geldiğimizde, özellikle de reel sosyalizmin yıkılışıyla birlikte finans kapital ulusal çitleri kaldırmayı, bilim tekniğin yarattığı ivmeyle biriken sermayenin dünyanın her tarafına yayılması için yani sermayenin güvenilir ve serbest dolaşımı açısından zorunlu görmüştür. Kapitalist ekonomiye hakim olan finans kapitalin bu ihtiyaçları kapitalizmin öncü devletleri olan ABD ve Avrupa'nın tüm politikalarına yön vermektedir. Artık onların politikaları da sermayenin güvenilir ve serbest dolaşımının gereği olarak, ekonomik gelişmenin yeni ihtiyacı olarak ulusal çitlerin kaldırılması yönündedir. Ulus devlet sınırlarını sermayenin serbest dolaşımı önünde engel olmaktan çıkararak dünyanın diğer ülkelerinin ekonomilerinin mali yönden sisteme bağlanmasını istemektedirler. Küresel kapitalizm denen olgu esas olarak da böyledir. Ekonomik sistemin bütün iplerinin belirli merkezden yönlendirilmesine dayanan bir anlayıştır. En büyük tekellerin, en büyük güçlerin tüm dünyadaki ekonomik faaliyetleri özellikle mali sermaye yoluyla yönlendirme yaklaşımıdır. Tabi bunun çok anti demokratik ekonomik anlayış ve diğer güçlerin ekonomik iradelerini, karar süreçlerine katılmalarını, ekonomik planlamalarını engelleyen, bütün bu ekonomilerin uluslararası finans kuruluşları tarafından kendisi tarafından yönlendirilmesine imkan veren bir sistem olduğu açıktır.

Küresel kapitalizm denilen olgu aslında, ekonominin küresel hakimiyeti olarak anlaşılmalıdır. Öyle olumlu ve övülecek bir yanı yoktur. Tabi ki bilim tekniğin gelişmesi, ekonomik olarak kimi araçların gelişmesine, bunun topluluklar ve insanlar tarafından kul-

lanılmasına yol açıyor. Yaşamı kolaylaştıran ekonomik üretim yaşanıyor. Teknik, günümüzde her alana kısa zamanda ulaşıyor. Ancak olguya sadece böyle olumlu yanlarıyla bakmak çarpık bir yaklaşımdır. Eğer her tür sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel faaliyet insan içinse, insan toplulukları içinse, o zaman bu küresel kapitalizm denen ya da ekonomik egemenliği ifade eden bu sistemin topluluklar için, emekçiler için, insanlar için neler getirip götürdüğü iyi irdelenmelidir. Sadece bilim tekniğin getirdiği gelişmeleri görerek, onun ortaya çıkardığı ürünlerin insan yaşamında yaratacağı kolaylıklar ele alınıp ona göre değerlendirilir ama bunun bütün insan topluluklarının çoğu açısından, bütünü açısından ne anlam ifade ettiği iyi irdelenmezse, o zaman olay ve olgulara küresel kapitalizmin ya da ekonomik egemenliği kuran güçlerin ihtiyaçlarına, isteklerine göre bir değerlendirme yapmış olunur. Bu da tabi çok yanlış hatta sömürücü güçlerin yönlendirilmesi etkisinde yapılmış bir değerlendirme olarak kalır. Bunun da tüm insanlık açısından doğru bir yaklaşım ve değerlendirme olmayacağı ortadadır.

Hala 11 Eylül'ün kimler tarafından yapıldığı netleştirilmemiştir

Küresel kapitalizmde en etkili güç finans (mali) kapitaldir. Bütün ekonomiler bir nevi yaşam damarları gibi, kılcal damarları gibi tümüyle en büyük ekonomik merkezlere bağlanmıştır. Ekonomik hatta sosyal yaşamları, bu alandaki gelişmeleri ya da gerilemeleri tamamen kendi iradeleri dışında farklı güçlerin eline geçmiştir. Bu konuda geçmişte Wall Street'ten söz edilirdi. Dünya ekonomisinin burada yönetildiği gibi değerlendirmeler yapılırdı. Wall street, New York'ta 11 Eylül'de vurulan ikiz kulelerin bulunduğu caddedir. Bu caddenin en önemli özelliği de, finans kapitalin merkezileştiği, odaklandığı, yoğunlaştığı yerdir. Bir yönüyle dünya ekonomisi ikiz kulelerin bulunduğu Wall Street'ten yönetilmekteydi. Buraların vurulmasında hedef neydi, niçin vuruldu, ekonomik ve siyasi olarak ne amaçlandı, söylendiği gibi El Kaide tarafından mı vuruldu, burası insanlık açısından bir vampir gibi kan emici olmasından mı hedeflendi? Yoksa başka güçler tarafından yönlendirilerek küresel kapitalizmin ekonomik hakimiyetini sağlamanın yeni politikalarını ortaya çıkarmak için bir provokasyon muydu, bir komplo muydu? Bunlar birçok güç tarafından tartışılıyor. Kürt halk önderi de bu konuda kuşkularını ifade ediyor. Kürt halk önderinin "derin bir komplosal nitelik kokuyor" biçiminde değerlendirmeleri var. Sorun kimlerin yapıp yapmamasından çok, hangi amaçla yapıldığı, bir yönlendirmenin olup olmadığı, bu eylemler hangi

planlamanın parçaları gibi sorular incelenmeye değer konulardır. Halen 11 Eylül'ün kimler tarafından yapıldığı, ikiz kulelerin vurulmasının kimler tarafından yönlendirildiği netleştirilmemiştir. Ancak finans kapitalin kalbinden vurulduğunu, onun merkezinin çökertildiğini biliyoruz.

Finans kapital paranın egemen olduğu bir sistemdir

Finans kapitalin dünya ekonomilerinin kendisinde merkezileştirmesi, ekonominin bütün iplerini elinde bulundurması çok anti-demokratik bir durumdur. Siyasette karar ve planlamaların merkezileşmesi nasıl anti demokratikse, demokrasiyi öldürüyorsa, demokratik yaşamı felç ediyorsa, bu açıdan topluluklar, halklar demokratik irade kazanmak için siyasal merkezlerin dağıtılmasını, toplumun güç ve irade olmasını getirecek demokratik sistemleri, örgütlenmeleri, demokratik yaşamı arzuluyorlarsa, ekonomi açısından da ekonominin merkezileşmesi insanlık açısından da merkezileşme kötü bir durumdur ve bundan çıkılması gerekmektedir.

Finans kapital, dediğimiz gibi esas olarak paranın egemenliğinin olduğu bir sistemdir. Bu nedenle de faiz oranları, kâr oranlarıyla oynanan ve bu ekonomik enstrümanlar tarafından yönetilen bir ekonomik sistemi ifade eder. Faiz-kredi politikalarıyla oynandığında, faizler arttırılıp azaltıldığında çok ciddi ekonomik sonuçlar ortaya çıkmaktadır. ABD merkezi bankasının bugün dünya ekonomisi açısından çok önemli olması, finans kapitalle göbek bağıyla bağlı olan ülkelerin merkez bankalarının (para-kredi politikalarını, faizleri belirleyen kurumların) çok önemli olması ekonominin bu karakterinden ileri gelmektedir.

Finans kapitalin hakim gücü olan banka sermayesinin, para-kredi politikalarının rolünün daha iyi anlaşılması için Türkiye'de ve Kürdistan'da somut bir örnek vermek gerekir: 2001 devalüasyonunun neden yapıldığını bazı değinmeler dışında çok tartışmak istemiyoruz. Onun iç ve dış nedenleri var. Bunlar ayrı bir tartışma konusu-

dur. Sadece dış koşullara bağlı olarak değerlendirmek yanlış olur. Çünkü Türkiye yüksek faiz oranlarıyla yıllarca çok büyük borçlar almıştır. Özellikle Kürt halkının özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşta sürekli yüksek faizle borç alınmış, fakat bunlar geri ödenmemiştir. Faiz borçlarını ödemek için bile yüksek faizle borç alınmıştır. Bu da tabi ki Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşta Türk devletinin ekonomisini çok kısır bir döngü içerisine, çok ağır bir borç ve faiz yükü altına koymuştur. Bu yönüyle 2001 yılındaki devalüasyonu dış ve iç ekonomik güçlerin birlikte yarattığı bir sonuç olarak görmek gerekir. 2001 yılına kadar para ve kredi politikasıyla oynayarak, Türkiye'de var olan bu ekonomik yükün, bu borç ve faiz batağının halkın sırtına yüklenmesi imkanını da bulamıyorlardı. Çünkü Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşta 2001 krizi gibi ağır bir borç ve faiz yükünün faturası esnafa, halka, topluma ödettirilseydi, o zaman Türkiye toplumunda ortaya çıkacak tepkiler Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşı sekteye uğratabilirdi. Hatta Kürt özgürlük hareketi ile Türk halkı birleşerek, halk aleyhine büyük ekonomik yük getiren savaşı durduracak politikalara bile yönelebilirdi. Bu nedenle kriz sürekli ertelenmiş, bu ekonomik krizin faturası Önderliğin yakalanmasından sonra Türkiye halklarına ödettirilmiştir. 2001 krizinin bir nedenini de bu çerçevede görmek gerekir.

2001 kriziyle Türkiye halkı bir gecede yüzde kırk fakirleşti

Burada esas olarak borçlanan yerlere bakmak gerekir. Türkiye bu süreçte kime borçlanmıştır? ABD'ye borçlanmıştır, AB'ye borçlanmıştır. Bunlar da borçlarını almak istiyorlardı, ama o güne kadar Türkiye'deki siyasal durumlar nedeniyle bu borcu alamıyorlardı. Faizlerle bu borcu giderek daha da arttırıyorlardı. Bu da çok karlı bir işti. Ancak Türkiye tamamen iflas edecek bir duruma gelirse borçlarını alamazlardı. Bu açıdan dış finans kapital merkezleriyle Türkiye'deki belirli merkezler ortak bir operasyonla 2001 yılında devalüasyon yaparak bütün faturayı halkların sırtına yükledirler.

"Finans kapital insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük hortumcusudur. Finans kapital merkezler içine doğru üflediği zaman derhal Afrika'daki bir ülkeyi de, Asya'daki bir ülkeyi de fakirleştirebilirler. Ekonomik sistemini tümüyle finans kapital merkezlere bağlayan Türkiye'yi ya da bu nitelikteki her hangi bir Ortadoğu ülkesini bir kararla bir dakikada yoksullaştırabilirler"

Bilindiği gibi 2001 krizinin ertesi günü Türkiye'de Sakıp Sabancı bile "ben akşam yattım, sabah kalktığımda % 40 fakirleştim" dedi. Yani sadece emekçiler, esnaflar değil, Türkiye'deki burjuvazinin elinde bulunan kaynaklar, birikimlerin değeri akşamdan sabaha düşmüştür. Peki, değer nasıl bir gecede düşer? Bu, faiz ve kredi politikalarıyla oynanıp Dolar'ın Türk Lirası karşısında değerinin yükseltilmesiyle gerçekleşmiştir. Böylece borç batağından dış güçler çıkarına halkın sırtına yüklenerek kurtulunmaya çalışılmıştır. Tabi ki bundan burjuvazi de etkilendi. Çünkü bir gecede halkın cebinden uçan değerler finans kapital merkezlerine aktı. Bu % 40 fakirleşme, % 40'lık değer kaybının karşılığı ABD'nin ve AB'nin çeşitli bankalarına doğru aktı, ya da oraya doğru akmasından dolayı bir bütün olarak Türkiye fakirleşti. İnsanlar bundan nasibini aldı. Ancak burjuvazi son on yıllarda ekonomik çarkın dönmesini sağlayan borçların halkın sırtına yüklenmesiyle kendisini kurtarmış oldu. Böylece yıllarca kendisini yaşatması halkın sırtından sağlanmış olması gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Halk bu durumu anlamasa da Türkiye'de siyasal karar alıcılar, ekonomik merkezler ve Türk burjuvazisi bu gerçeği çok iyi bilmektedir.

Demek ki, küresel kapitalizm denen olgu ya da ekonominin merkezileşmesi, ekonomik hakimiyetinin tümden finans kapitalizmin merkezlerinin eline geçmesi, finans kapital merkezlerinin kontrolündeki diğer ülkelerdeki bütün toplulukların ekonomik kaynaklarını kontrol etmeyi ve istedikleri zaman onların elindeki kaynakları para-kredi politikası ve faizlerle oynayarak ceplerinden aşırmayı, hortumlamayı ifade eder. Bu açıdan finans kapital insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük hortumcusudur. Finans kapital merkezler içine doğru üflediği zaman derhal Afrika'daki bir ülkeyi de, Asya'daki bir ülkeyi de fakirleştirebilirler. Ekonomik sistemini tümüyle finans kapital merkezlere bağlayan Türkiye'yi ya da bu nitelikteki her hangi bir Ortadoğu ülkesini bir kararla bir dakikada yoksullaştırabilirler. Daha doğrusu finans kapitale bağlı olan ülkelerdeki kaynakları para-kredi politikalarıyla kendi ülkelerine aktarabilirler. 2001 krizini bu nedenle örnek verdik. Yalnız emekçilerin değil, o ülkedeki tüm sosyal kesimlerin cebindeki paranın uçması söz konusudur. Bu nedenle Sabancı bu konuda gerçeğin bir tarafını söylemiştir. Ancak onlarca yıl alınan yüksek faizli kredilerle kendilerini halkın sırtından yaşattıklarını ise itiraf etmemiştir. Türkiye ekonomisinin ipleri tamamen finans kapital merkezlerinin elindedir. Çünkü Türkiye ekonomisi özellikle 1980'lerden sonra tümüyle finans kapital merkezlerine bağlanmıştır. Bu merkezlerin insafına bırakılan bir ekonomik sistem ortaya çıkmıştır. 2001'de de öyleydi, bugün de öyle. Finans kapital merkezleri, ister AB olsun iste ABD merkezli olsun -ki bunlar daha çok ABD merkezlidir- para kredi politikalarıyla oynadıkları takdirde faiz indirme-yükseltme yöntemleriyle derhal diğer ülkelerdeki zenginlikleri kendi merkezlerinin kasasına çekebilirler. Bir kararla kredi faizlerini yükselterek diğer ülkelerin ekonomik sistemlerini alt-üst edebilirler.

Finans kapital gerçeği bunu ifade ediyor. Şöyle bir tanımlama yapabiliriz: New York'ta ki Wall Street'te bulunan finans kapital merkezlerinin dünyanın her tarafına (Afrika'ya, Asya'ya, Latin Amerika'ya, Ortadoğu'ya) uzanan hortumları vardır. Finans kapital merkezlerinde oturanlar hortumu istedikleri zaman içlerine çekerek diğer ülkelerin ekonomik yaşamlarını, faaliyetlerini etkileyebilirler. Bu yönüyle vampir gibidirler, kan emicidirler. İster Afrika olsun ister Asya olsun ister Latin Amerika olsun, hangi ülkede bunu yaratmak istiyorlarsa o halkların yarattıkları değerleri hiçbir zahmete katlanmadan hiçbir emek vermeden, çaba sarf etmeden, para-kredi politikalarıyla, faizlerle oynayarak kendi merkezlerine taşırlar.

IMF bir ekonomik diktatörlük ekonomik imparatorluktur

Finans kapital böyle bir sistemdir. Küresel sermaye dedikleri sistemin karakteri böyledir. Finans kapital, küresel sisteme bağlı bütün toplulukların kaderlerini ellerine almıştır. Artık bırakalım bunların faiz-kredi politikalarıyla mevcut üretilen değerleri ceplerine, midelerine aktarmayı, daha da ötesi kimlerin neler üreteceğini, nasıl üreteceğini, hangi kalitede ve ne kadar üreteceklerini bile bu finans kapital merkezleri belirlemektedir. IMF denen olgu budur. IMF Türkiye'ye gelince tartışmalar oluyor. Tarım politikası ne olacak, tütün, zeytin ne olacak? Bunlara sübvansiyon verilecek mi, hangi kalitede üretilecek, işçilere ne kadar maaş verilecek, bir yerden bir şey alınırsa bu nasıl alınacak? Bunların hepsini IMF belirliyor. Neden? Çünkü o ülkeler kendi ekonomilerini uluslararası sermayeye bağlamışlar. Dolayısıyla finans kapital merkezlerinin sağlıklı yürümesi ve karlarının güvenceye alınması esas kaygıdır. Kararlar kendi aleyhlerine olsa da IMF ile anlaşmadıkları takdirde o finans kapital merkezleri para-kredi politikalarıyla oynayarak söz konusu o ülkenin ekonomisini daha da büyük zararlara sokabilirler. Kendisini böyle bir ekonomik sisteme bağlayan ülke ister istemez IMF'nin söylediklerine uymak zorunda kalmaktadır. Çünkü IMF, ekonomilerin yularını ele almış çok dayatmacı ve anti demokratik bir kuruluştur. Zaten merkezileşmiş ve demokratik olmayan bir ekonomik sistemin başıdır. Bir nevi ekonomik diktatörlük, ekonomik imparatorluk vardır. Ekonomik karar ve uygulamada bir diktatörlük, bir merkezileşme söz konusudur.

Dünyada siyasetin merkezileşmesi, kararların bir merkezden toplanması, toplumun siyasi iradeye, kararlara katılması önünde engel olunması nasıl ki 20. yüzyılda insanlığı büyük siyasi krizlerle karşı karşıya getirmişse, ekonomik alanda da bu kadar merkezileşme, bu kadar demokrasi eksikliği tabi ki sonuçta ekonomik sistemi felç etmeye götürecektir. Çünkü finans kapital hakimiyetli küresel ekonomi denen olgu bütün insanlığın ekonomik ihtiyaçlarına göre kurulmuş bir ekonomik sistem değildir. Sadece Küresel sermaye merkezlerinin çıkarlarını gözeten, onların ekonomik ihtiyaçlarına göre kurulmuş bir sistemdir. Bu kadar bencil bir ekonomik sistem demokratik olmayan siyasetten daha büyük krizlere yol açabilir. İnsanlar siyasal baskıyı bir süre kabul edebilirler, bunun içinde yaşayabilirler, ama ekonomik olgu fiziki yaşamı sürdürmekle ilgili bir olgu olduğu için, bunun yaratacağı etkilerin toplumların ekonomik, sosyal yaşamlarındaki faturaları daha ağır olmaktadır, daha büyük çöküntülere yol açmaktadır. Dolayısıyla topluluklar böyle çok adaletsiz bir sisteme uzun süre tahammül edemezler.

Finans kapitalin hakimiyetinin getirdiği krizler

Finans kapitalin hakimiyetinin getirdiği iki kriz vardır. Bunlar şu anda açıkça görülmektedir.

Birincisi; tarım alanında yarattığı krizlerdir. Tarım ürünlerinin hem üretiminin azalması, hem de fiyatlarının yükselmesi söz konusudur. Tarım da bizzat çok kötü bir biçimde sömürü konusu haline getirildiğinden, bugün yoksul topluluklar için açlık kendisini dayatmıştır.

İkincisi; küresel kapitalist sistemin mantığı her gün daha da fazla sömürüyü gerekli kılmaktadır. Sistem tüketim toplumunu körükleyemezse, sürekli kendini yenileyemezse, talebi sürekli arttıramazsa, alım gücünü ayakta tutup tüketim toplumu temelinde kendisini yeniden yeniden üretemezse sistem krize girer. Gelinen aşamada bir yönüyle de toplumların, toplulukların, hem tek tek bireyler olarak, hem de topluluklar olarak alım gücünün azalması nedeniyle sistemin sömürü için yaptığı büyük yatırımların kendini yeniden yeniden üretmesi, daha büyük kazançlar elde etmesini zorlaştırmıştır. Giderek kârlar azalmaya, marjinalleşmeye başlamıştır.

Ekonomik gruplar açısından karın marjinalleşmesi demek, söz konusu ekonomik şirketlerin, tekellerin ekonomik krize girmesi demektir. Birçok tekel böyle bir tehlikeyle karşılaşmaktadır. Öyle ki, bu tekelleri devlet müdahalesiyle kurtarma arayışına girilmiştir.

Liberal ve neo liberal politikalar iflas etmiştir

Böylece 1980'lerden sonra Teacher ve Reagan'ın öncülük ettiği ve 1990'-lar sonrası neo liberalizmin babası Fukuyama'nın ön gördüğü ve fetişleştirdiği liberal ve neo liberal politikalar iflas etmiştir. Neo-liberal ekonomik sistem, ekonomilerin yürümesi için en iyi sistem olarak görülüyordu. Bu sistemin ilkelerine göre, ekonomik sisteme hiçbir biçimde müdahale edilmemeli, sistem kendi kendine yürümelidir. "Devlet müdahalesi, merkezi planlamaya gerek yok, ekonomi serbest piyasa içinde, rekabet sistemi içinde kendini planlar, kendi kendini dengeye ulaştırır, ekonomi böyle yürür" mantığı bu sistemin esasını oluşturuyordu. Şimdi neo-liberalizm, neoliberalizmin savunulduğu merkezden çökmeye başlamıştır. Çünkü neo liberalizmin savunuculuğunu yapan ABD merkezinde merkez bankası bile ekonomik politikaya müdahale etme zorunluluğu duymuştur. Nitekim bu nedenden dolayı "liberalizm ve neo liberalizm iflas mı ediyor" biçiminde değerlendirmeler yapılmıştır.

Bu soru bir yönüyle doğru, bir yönüyle de yanlıştır. Sanki neo liberalizm ve ya liberal politikalar iyidir de, bu dönemde bazı nedenlerden dolayı zorlanmıştır gibi bir anlayışı ifade ettiğinden sorunun yanlış olduğunu düşünüyoruz. Neo liberalizmin felsefesi, özünde insan yaşamına ters olduğu için eninde sonunda toplumları çöküşe götüren bir ekonomik olgudur. Daha başından yanlış olan neo-liberal ekonomi halklar için bir felakettir. Şimdi bu neo liberal politikalar sonucu kendini kurtarmak isteyen tekeller eski politikalardan daha acımasız bir sömürüyü, tekeller arasında kıran kırana bir mücadeleyi dayatmış bulunmaktadırlar.

Kıran kırana mücadele ne demektir? Hepsinin sömürüyü daha fazla derinleştirmesi, hepsinin; daha fazla sömürü, sömürü diyerek insanlığı daha fazla sömürüye yönelmesi demektir. Konunun anlaşılması için yaşanan bir örneği hatırlatmak gerekir. Reel sosyalizm döneminde Batı Avrupa'da sosyal refahtan, sosyal politikadan bahsedelerdi. Reel sosyalizm karşısında kendilerinin ekonomik üstünlüğünü ortaya koymak için veya kapitalist merkezlerde işçilerin sisteme karşı tepkilerini azaltmak için sübvansiyonlar politikası izlenirdi. Tarımda, sağlıkta, eğitimde bizzat devlet planlama yaparak bu alanlar para akıtırdı. Bu yüzden sosyal yaşam ucuz olurdu, tarım da ürünler ucuz olurdu.

> **"Nasıl ki siyasette halkın iradesi zayıflayınca faşizan bir güç ortaya çıkar, demokrasi tümden ölürse; ekonomik landa da bazılarının çok büyüyüp bazılarının çok küçülmesiyle ekonomide faşizan bir durum gelişerek ekonomik sistemi çökertecek bir tablo ortaya çıkar. Bu yoksul ülkeler ve metropollerde de siyasal, sosyal krizleri tetiklemektedir"**

Ne zaman ki reel sosyalizm yıkıldı, ondan sonrasında bu tür politikalar bırakılmaya başlandı. Tamamen neo liberal politikalar izlendi. Bütün tekeller bir birlerleriyle rekabet içine girince, tekellerin koruyucu devlet Alman tekelinin, Japon tekeli karşısında rekabet gücünü arttırmak için toplumun sosyal, kültürel ihtiyaçları konusunda sübvansiyonlardan vazgeçtiler. Sağlığa destek vermediler, eğitime destek vermediler, tarım ürünlerinin ucuzlamasına destek vermediler. Önceleri oralara aktarılan kaynakları kendi tekellerine aktararak, diğer tekellerle rekabet etmesini sağlamak istediler. Bu durum da tabi sosyal harcamalar ya da toplum lehine kararlar verme yerine, tekelleri güçlendiren, tekellerin rekabetini güçlendiren ekonomik politika izlendi. Yani ekonomik politikanın esası, diğer uluslararası tekellerle rekabet etmek, diğer şirketlerle rekabet etme üzerine kuruldu. Bu ekonomik politika söz konusu kapitalist merkezlerdeki gelir dağılımında ki uçurumları arttırdığı gibi, diğer yandan büyük kapitalist ülkelerin şirketlerinin daha fazla sömürü yapma eğilimi sonucu finans kapital merkezlerinin faiz-kredi politikalarını da kullanarak tün dünyadaki ekonomik kaynakların kapitalist merkezlere akıtması gerçeği ortaya çıktı. Böylelikle hem kapitalist merkezlerdeki tek tek ülkelerde gelir dağılımı arasında uçurum ortaya çıktığı gibi, yine zengin ülkelerle fakir ülkeler arasındaki uçurum giderek artmaya başladı. Nasıl ki, siyasette halkın iradesi zayıflayınca faşizan bir güç ortaya çıkar, demokrasi tümden ölürse; ekonomik alanda da bazılarının çok büyüyüp bazılarının çok küçülmesiyle ekonomi alanında da faşizan bir durum gelişerek ekonomik sistemi çökertecek bir tablo ortaya çıkar. Bu tablo yalnız yoksul ülkelerde değil, kapitalist metropollerde de siyasal, sosyal ve kültürel krizleri tetiklemektedir. Bu sosyal-kültürel alandaki krizler doğal olarak siyasal bunalımlar olarak karşımıza çıkmıştır, çıkmaktadır.

Yoksul ülkelerde açlık tehlikesi artmaktadır

Özellikle son zamanlarda yoksul ülkelerde açlık tehlikesi artmıştır. Eğer tedbir alınmazsa çok büyük sosyal patlamalardan ve bunun getireceği siyasal sonuçlardan söz edilmektedir. Tarımdaki çöküntü de kesinlikle küresel hakimiyet ve finans kapitalle ilgilidir. Tarım ekonomisi de küresel ekonomik sistem içinde finans kapitalin kontrolündedir. Hangi ülkenin hangi ürünü ne kadar üreteceği, yine IMF ve ekonomik merkezler belirlemektedir. Tarımda iki yönlü çöküş başlamıştır. Bilim tekniğin ge-

lişmesi ile birlikte özellikle başka ekonomik faaliyetler, tarımdaki ekonomik faaliyetlerden daha kârlı hale gelmiştir. Yatırımlar, tarıma yapılan yatırımlardan daha fazla sömürü ve kâr ortaya çıkarmaktadır. Bu açıdan tarıma yönelik yatırımlar azalmıştır. *Birincisi* böyle bir trend vardır. *İkincisi* ise; tarımda da merkezileşme gelişmektedir. Çünkü küçük tarım üreticileri ürünleri daha pahalıya mal etmektedirler. Daha pahalıya mal ettikleri gibi, pazara sunmada da büyük şirketlerle rekabet edecek durumda değillerdir. Bu açıdan tarım alanında küçük işletmeler iflas etmektedir. Bu açıdan tarım da tümüyle uluslar arası şirketlerin, tekellerin politikasıyla yürütülen, yönlendirilen bir ekonomik faaliyet haline gelmiştir. Bu durum; bir taraftan tek tek ülkelerin, toplulukların kendi ihtiyaçlarına göre tarım ürünleri üretmesini engellediğinden ve o ülkelerin tarımını da büyük uluslararası şirketlere bağlı hale geldiğinden, söz konusu ülkelerde ekonomik denge altüst olmaktadır. Öte yandan söz konusu uluslararası şirketler rekabet içinde bir çok tarım ekonomisiyle uğraşan kuruluşları çökertmektedirler.

Hem tarım ekonomisinde kârın azalması, hem de küresel sermayenin politikaları nedeniyle birçok ülke kendi ihtiyacına göre tarım ürünü üretememektedir. Böylece tarım da dışa bağımlı hale gelmektedirler. Her hangi bir ekonomik kriz halinde de bu tarım ürünlerini almada sorunlar çıkmaktadır. Çünkü uluslararası şirketler için önemli olan kârdır. Bu nedenle fiyatları düşürmemeye, fiyatları düşürmemek için bazen stok yapmaya, hatta ürünleri çürütüp piyasaya sürmeme gibi bir gerçeklik ortaya çıkmaktadır. Zaman zaman örnek verildiği gibi; Afrika'da ya da başka yerde bir dilim peynir bulunamazken, Hollanda'da ya da başka bir tarım ülkesinde tereyağı dağları, peynir dağları oluşmakta ve bunlar piyasadaki fiyat dengelerini tutturmak için çürütülmektedir. Hatta denize dökülmektedir. İnsanların yemesi, içmesi, midesi ve fiziki varlığı bile böyle uluslararası şirketlerin vicdanına, kâr hırsına, insafına bırakılmıştır. Vicdan demeyelim, çünkü onlarda vicdan yoktur.

Finans kapital tarımı çökerterek toplumları kendine bağlıyor

Birçok ülkede tarım çökmüştür. Bunun sonucu ekonomik dengesi bozulan yoksul ülkelerde insanlar sadece karınlarını doyurmak için başka işlerde çalışmaktadırlar. Bir taraftan uluslararası şirketlerin diğer ünitelerinde çalışarak bu şirketleri zengin ederken, ama bunun karşılığında bu kadar emek verilmesine rağmen karınlarını bile zor doyurmaktadırlar. Ücretlerin de bu kadar düşük tutulması, bırakalım diğer ihtiyaçlarını gıdalarını bile karşılayamamaktadır. Finans kapitalin tarım alanındaki hakimiyetinin de böyle ağır sonuçları olduğunu söylemek mümkündür. Tarımı çökerterek toplumları kendine bağlıyor, hem de bu ülkenin insanlarını kurduğu şirketlerde çalıştırarak diğer uluslararası tekellerle rekabet edecek metalar üretiyor. Yani her iki durumda da kazanan finans kapital merkezleri oluyor.

"ABD'de, Avrupa'da insanlar obezlikten, aşırı beslenmekten dolayı bir şişmanlık hastalığı yaşarken, diğer taraftan da yoksul ülkelerde zayıflık, bunun getirdiği yetersiz beslenmeden kaynaklı gelişen hastalıklardan bahsedilir. Bu durum bu ekonomik sistemin insanlık açısından nasıl çarpıcı felaketlere yol açtığının kanıtıdır"

Şimdi BM bile uyarıyor; eğer tedbir alınmazsa birçok yerde açlık başlayacak. Bu açlığın başlaması esas olarak üretim azlığından değildir. Belki birçok yoksul ülkede tarım çökertilmiştir. Ama bazı kapitalist ülkeler tarım alanında da tekel haline gelmişlerdir. Tarıma birçok teknik sokularak tarımın verimi arttırılmıştır.

Bolluk içinde kıtlık yaşanmaktadır

Ne var ki bir taraftan ürün var, diğer taraftan alım gücü olmayan yoksul ülkeler. Böylece trajik bir çelişki ortaya çıkmaktadır. Yani bir kıtlıktan dolayı aç kalma yoktur. Bolluk içinde kıtlık yaşanmaktadır. İnsanlık tarihinde zaman zaman doğal koşullardan dolayı, çeşitli hastalıklardan veya tarımla ilgili belirli hastalık veya başka bir doğa olayından dolayı kıtlıkların meydana geldiği, kıtlık yılları denen yılların insanlık tarihinde yaşandığı bilinmektedir. Ama günümüzde yaşanan kıtlığın bu kıtlıkla kesinlikle bir alakası yoktur. O kıtlık doğanın ortaya çıkardığı kıtlık iken, bugün insan eliyle, sömürücü kapitalist sistem eliyle insanlığa kıtlık yaşatılmaktadır. Finans kapitalin ya da küresel kapitalizmin insanlara yarattığı en büyük sıkıntılardan biri budur. Bunu birçok ekonomik araştırmacılar tespit etmişlerdir. Diğer yoksul ülkelerin tarım ekonomilerinin nasıl çöküğü, tarım ekonomilerinin küresel ekonomiye nasıl bağımlı hale geldiği, bunun karşısında küçük üretimlerin nasıl çöktüğü, insanların sadece ekonomik olarak bağımlılığa değil, siyasi bağımlılığa bu yolla nasıl düşürüldüğünü çok çarpıcı istatistik verilerle ortaya koymaktadırlar.

ABD'de, Avrupa'da insanlar obezlikten, çok fazla beslenmekten dolayı bir şişmanlık hastalığı yaşarken, diğer taraftan da yoksul ülkelerde zayıflık, bunun getirdiği vitamin yetersizliğinden, yetersiz beslenmeden kaynaklı gelişen hastalıklardan bahsedilir. ABD de en büyük hastalıkların başında obezlik geldiği istatistiki olarak tespit edilmiştir. Bu, küresel kapitalist sistemin, sömürüye dayanan ekonomik sistemin, tek merkezli, belirli merkezlerden yürütülen ekonomik sistemin insanlık açısından nasıl çarpıcı felaketlere yol açtığının kanıtıdır. Bu alandaki finans kapitalin, küresel kapitalizmin ekonomik merkezileşmenin ya-

rattığı sonuçlar bile sistemin ne kadar gereksiz, insanlık dışı olduğunu göstermesi açısından çok çarpıcıdır.

Sırf kâr getiren alanlara yatırım yapılmaktadır

Küresel kapitalizmin bu sömürü mantığından dolayı, gelir dağılımının çok adaletsiz hale gelmesi, alım gücünün azalması sonucu kapitalizmin bilim tekniği de kullanarak yaptığı büyük yatırımların yeniden kendisini üretmesini sağlayacak bir ekonomik denge kuramayarak ekonomik krize girdiği görülmektedir. Öte yandan finans kapital derken, bunun yarattığı en büyük sıkıntılardan söz edilirken, bunun en sorunlu yanı, ihtiyaç olan alanlara değil kâr getiren alanlara yatırım yapmasıdır. Ekonomide demokratizm olmadığı için halkın ekonomik sıkıntılarını giderecek düzeyde yatırım yapma, ekonomik kaynakları ihtiyaç olan kaynaklara aktarma söz konusu olmamaktadır. Çünkü sistemin karakteri azami kâra dayanır. Kapitalist sistem var oldukça bu karakteri değiştirmek mümkün değildir. Sistem kendini böyle ayakta tutmaktadır.

21. yüzyılda tamamen hakim olan finans kapital nedeniyle ve bunun kâr elde etme araçları tamamen para üzerindeki oynamalara dayandığından sistemin insanlığa yarattığı kriz her zamankinden daha korkutucu hale gelmiştir. 20. yüzyılın başında başlayan ve günümüzde tam hakimiyet kuran finans kapitalin bütün ekonomik alanlar üzerindeki egemenliği ya da ekonominin en büyük ve en fazla kâr getiren alanının finans alanı olması, daha doğrusu borsalar olması, buralarda faiz-kredi politika yollarıyla kazanç elde etme isteği, bilim ve tekniğin gelişiminin insanlığın hizmetine sokulması yerine, daha kolay para kazanma yolu olan borsa sistemi ekonominin temeli haline gelmiştir. Borsalar tefeciliğin en yüksek düzeye çıkarılması anlamına geldiği gibi, aslında paranın para kazandırdığı yeni bir ekonomik sistem ortaya çıkmıştır. Buna aslında büyük bir kumar sistemi de denilebilir. İnsanlar üretime katılarak, topluma ihtiyaçlarına göre yatırım yapma değil de, borsada kumar haline gelen şirketlerin hisselerini alıpsatmayla ekonomik faaliyeti yürütmeyi tercih etmektedir. Diğer taraftan da vurguladığımız gibi, gerektiğinde büyük ülkeler, uluslararası şirketler kendi yaşadıkları ekonomik krizleri daha gerçekçi ekonomik planlamalar ve kendi ülkelerinde kuracakları ekonomik dengelerle giderme yerine, bilimsel ekonomik tedbirlerle sorunu azaltma yerine, finans kapitalin; faiz, kredi, borçlanma politikalarıyla yaşanan krizi halkların sırtına yıkma, yoksulların, emekçilerin sırtına yıkma, yani kendi ekonomik krizlerini onları daha fazla sömürerek, onları daha fazla yoksullaştırarak giderme politikası gütmektedirler. Bunun kadar çirkin, ahlaksız ve insanlık aleyhine olacak başka bir ekonomik sistem düşünülemez.

Finans kapital insanların sağlığıyla, eğitimiyle, yaşamıyla, sosyal-kültürel ihtiyaçlarıyla oynamaktadır. Kendilerini yaşatmak için başkalarını ölüme sürmektedirler ya da başkalarının ölümü üzerinden, başkalarının kanını emerek kendisini beslemektedirler. Bu durum finans kapitalin ne kadar anti demokratik, ne kadar insanlık dışı, ne kadar ortadan kaldırılması gerektiğini ortaya koymuş ve insanlığın çıkarına uygun yeni bir ekonomi-politik yaklaşımın, yeni bir ekonomik sistemin gerekliliğini acil göstermiştir.

Artık krizler küresel düzeydedir

Dünya genelinde ekonomi bir kriz dalgası yaşamasına rağmen, bunu her hangi bir dünya savaşına yol açması söz konusu olamaz. Mevcut ekonomik sistemin yapılanması buna izin vermez. Günümüzde artık şöyle bir ekonomik ve siyasal dünya yoktur. Her hangi bir devlet ya da tekelin kendi egemenliğinde bulunan bir adacık bulunmamaktadır. Dünyanın her hangi bir parçasında tek bir devlet ya da tekel değil, tüm devletler ve tekeller şu yada bu düzeyde yerlerini almaktadır. Sadece birisi daha güçlü diğeri daha az güçlü olarak bir piramit biçimde hiyerarşik biçimde yer almaktadırlar. Ama birinin tam hakim olduğu, diğerlerinin bulunmadığı bir ekonomik sistem günümüzde yoktur. Bu açıdan geçmişte I. ve II. Dünya Savaşında olduğu gibi ortaya çıkan kriz devletler arası bir savaşa yol açmaz. Çünkü her hangi bir alanda bir tekelin ya da bir devletin hakim olmasıyla atlatılacak bir kriz gerçeği yoktur. Kriz küresel düzeydedir. Bu açıdan yeni bir dünya savaşını ya da büyük çatışmalarla bu krizi atlatma politikaları izlenmesi beklenmemelidir. Tabi ki çeşitli devletlerin ve tekellerin çeşitli yerlerde kendilerini birinci güç haline getirmek için ekonomik ve siyasi mücadele yürüttükleri, hatta bunun zaman zaman yerel çatışmalara dönüştüğünü biliyoruz. Ancak bu yerel çatışmalar kesinlikle

dünya çapında bir çatışmaya dönüşmez. Artık bir devletin ya da tekelin dünyanın herhangi bir parçasını tümden kontrol altına alması, diğer devletlere ya da tekellere kapatması söz konusu olamaz. Ya da ortaya çıkan sorunlar böylelikle ortadan kaldırılamaz. 19. ve 20. yüzyıldaki gibi, belirli alanlarda hakim olmak için ekonomik ve siyasi güç mücadelesi içine girmek kapitalizmin geldiği düzeyin geriye çekilmesi olur. Özcesi, Kapitalizmin geldiği düzey hegamon adacıklara, dünyanın ekonomik ve siyasi olarak kesin sınırlarla bölüşülmesine izin vermemektedir.

Kapitalist devlet ve tekellerin kaderleri birbirlerine bağlıdır

Günümüzde söz konusu tekellerin ve kapitalist devletlerin kaderleri birbirlerine bağlı hale gelmiştir. Tabi ki günümüzde de aralarında çatışma ve sürtüşme sürmektedir. Ekonomik ve siyasi olarak bazen birisi diğerlerinin önüne geçmek için mücadele etmektedir, ama birinin diğerinin önüne geçmesi var olan krizi aşmayı sağlamaz. Bu açıdan günümüzde var olan krizin ortadan kalkması için bir devlet ya da tekelin bir bölgeye hakim olup diğer devlet ya da tekelleri kovması biçiminde değil de, daha çok da krizleri halkların ve emekçilerin üzerine yükleme, böylelikle krizden kurtulma politikası izlenmektedir. Bu açıdan esas olarak da tekeller ve sömürücü devletlerle halklar arasında ya da zengin ülkeler denen sömürücü ülkelerle, fakir ülkeler denen ülkeler arasında bir mücadele gelişmektedir. Bu mücadele de geçmişteki ulusal kurtuluş savaşlarında olduğu gibi, sistemden kopup ayrı devlet kurmak ve yüksek duvarlar örmek için değil, uluslararası tekellerin ve sömürücü kapitalist sistemin siyasal ve ekonomik sistemlerine karşı alternatif siyasal ve ekonomik bir duruşu, hem kendi sistemini kurarak, hem de karşı sistemi reformlara uğratarak yürütme biçiminde sürmektedir. Uluslararası tekellerin daha fazla sömürüsü, daha fazla hakimiyeti yerine; ezilenlerin ve yoksul ülkelerin tekellere karşı mücadele ettiği, ekonomik alanda sadece metropolleri ve tekelleri düşünen değil de, ezilenleri ve halkları düşünen bir demokratik ekonomik politika dayatması ve bunun mücadelesini verme biçiminde somutlaşan bir siyasal ve ekonomik mücadele gerçekliği içine girmiş bulunuyoruz.

Gelir dağılımındaki fark giderek artmaktadır

Uluslararası sermayenin yaşadığı mevcut ağır krize kapitalist devletlerin merkez bankalarının müdahale ettiği görülmektedir. Devletler para kredi politikaları çerçevesinde ekonomiye müdahale ederek bu krizi kendi ülkeleri açısından ve kapitalist ekonomi açısından daha az zarar vermesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu müdahaleler liberal ve neo liberal politikaların iflası anlamına gelmektedir. Neo-liberal politikalara göre, devlet ekonomik alana müdahale etmemelidir, ekonomiye karışmamalıdır. Ekonomi kendi diyalektiği ve yasaları çerçevesinde dengesini bulur, tezi ileri sürülmektedir. Ne var ki bu tezin doğru olmadığı, hatta iflas ettiğini ortaya koyan bir ekonomik kriz ile karşı karşıyayız. Neo-liberalizmin savunuculuğunu yapan devletler şimdiye kadar savundukları liberal ve neo liberal politikaları bir tarafa bırakarak bu krizi gidermek için ekonomiye müdahale etmektedirler. Kapitalist sistemin daha fazla sömürü, azami kâra dayanan sömürü anlayışının geleceği nokta böyleydi. Çünkü sömürücü kapitalist sistemde ve finans kapitali yönlendiren güdülerde kesinlikle insan, toplum, kadın, çocuk yoktur. Tamamen daha fazla kâr, daha fazla kâr vardır. Burada sistemin aktörleri, zengin olsun da nasıl olursa olsun, azami kâr olsun da nasıl olursa olsun, biçiminde bir yaklaşımın sahibidirler. Bunun insanlık açısından felaket getireceği açıktır. Günümüzde görülmüştür ki, her ülkede tabakalar ve toplumsal kesimler arasında gelir dağılımı uçurumu giderek artmaktadır. Yoksul ülkelerle fakir ülkeler arasındaki gelir dağılım uçurumu giderek artmaktadır. Neo liberal politikalarla bunun durdurulması söz konusu değildir. Bu ekonomik-politik zihniyet toplumu çökerttiğinden, insanı bitirdiğinden sonuçta kapitalist sistemin dayandığı zemini de zayıflatmaktadır, bunalıma sürüklemektedir. Bu açıdan kapitalist sistem bireyciliği körükleyerek kanserli hücreler biçiminde bünyeyi dağıtarak kendi intiharını yapmaktadır. Kapitalist sistem de insanları, kanser hastalığının bünyeyle birey arasındaki dengeyi bozması gibi toplumları büyük bir sömürü, ekonomik baskı ve sefalet içinde bırakarak kendi dayandığı ekonomik sistemi darbelemektedir. Şu andaki krizin özü budur.

Krizden çıkmanın yolu demokratikleşmekten geçmektedir

Bu krizde müdahalenin yapılması ulus-devletlerinin ihtiyaç olduğu gibi bir sonuca götürmemelidir. Aksine bu gün insanlık ekonominin demokratikleşmesi ve toplumun demokratik örgütlenmesi çerçevesinde demokratik bir ekonomik planlama sistemine ve toplumun ihtiyaçlarına göre kullanım değeri ve paylaşımı esas alan bir ekonomik sisteme ihtiyaç duymaktadır. Devlet ise, baskıcı sömürücü sınıfları esas aldığında kapitalist sistemde tekrar devleti güçlendirmek aslında mevcut krizi yaratanlardan krizi çözmelerini beklemek olur ki, bu doğru değildir. Bu açıdan ekonomiye müdahale ihtiyacının ortaya çıkması, ulus-devlet ihtiyacının ortaya çıkması anlamına gelmemektedir. Böyle bir yorumlama ekonomik krizi doğru anlamamak olur.

Ekonomik krizi yaratan sömürücü kapitalist sistemdir. Devlet ise sömürücü sistemi koruyan bir organizmadır. Dün köleciliğe hizmet ederdi. Şimdi kapitalizme hizmet etmektedir. Bugün finans kapital ağırlıklı kapitalist sisteme hizmet etmektedir. Bu açıdan krizden çıkmanın yolu; ulus- devletleri güçlendirmekten, devleti güçlendirmekten değil, kesinlikle toplumların, ülkelerin demokratikleşmesinden geçmektedir. Ne kadar demokratikleşme o kadar ulus-devletin aşılması demektir. Demokratikleşmenin gelişmesiyle devletlerin aşılması birbirine paralel gider. Bu açıdan krizin giderilmesini ulus-devlete sarılarak gidermek, aslında tersine kürek çekmektir. Aksine devletçi zihniyeti -hangi biçimde olursa olsun- aşmak, demokratik ulus biçiminde demokratik bir organizasyonla ekonomiyi yönlendirmek, ekonomiyi demokratik bir temele oturtmak gerekmektedir. Siyasal krizden çıkmanın yolu, siyaseti demokratikleştirmekse, ekonomik krizden çıkmanın yolu da ekonomiyi demokratikleştirmekten geçer. Yani ekonomik gücün ve karar mekanizmalarının belirli merkezlerin tekelinden çıkarmaktan geçer. Krizden çıkmanın yolu budur. Bu bakımdan uluslararası tekelciliğe ve ulusal alanda tekelciliğe karşı mücadele etmek gerekir. Zaten tekelleri ortaya çıkaran hep devletler olmuştur. Ve onları koruyan da hep devletler olmuştur. Tekeller devletleri ele geçirmişlerdir, devletler tekelleri kurmuşlardır. Bunlar karşılıklı olarak birbirini besleyen, kollayan güçlerdir.

Çözüm toplumun demokratik iradesinin gelişmesiyle olacaktır

Günümüzde devletin bazı fonksiyonlarının ortadan kalkması ve bunların tekellere bırakılması, bu devletçi zihniyetin ve devletin ortadan kalkması anlamına gelmiyor. Aksine devletin kimi fonksiyonlarının ekonomik şirketlere verilmesi anlamına gelmektedir. Bu açıdan kapitalizm devleti ortadan kaldırır, ulus-devleti ortadan kaldırır, diye bir şey yoktur. Aksine dün kapitalist sistem ulus-devleti savunuyordu, bugün ise devletin küçülmesini savunuyor. Yoksa kapitalizm devletçi zihniyeti ortadan kaldırmıyor. Ya da devleti sınırlarken gücü topluma, demokratik güçlere vermiyor. Devlet bıraktığı alanları topluma devretmiyor, tekellere veriyor, bazı ekonomik güç odaklarına veriyor, bunlar elindeki bazı medya odaklarına veriyor. Bu açıdan biz, sistemin ulus-devletlere ihtiyaç duyduğunu, ulus-devletlerce krizden çıkılacağı tezini tamamen yanlış buluyoruz. Böyle bir tartışma varsa yanlış bir tartışmadır. Aksine ulus-devletleri koruyarak kimse küresel kapitalist sisteme karşı koyamaz. Belki bir süre içine kapanır ama daha sonra küresel kapitalist sistem tarafından çeşitli biçimde entegre edilmeyle karşı karşıya gelir. Bu yönüyle sömürücü kapitalist sisteme karşı temel örgütlenme biçiminin; toplumun demokratikleşmesi, ülkelerin demokratikleşmesi, bu temelde uluslararası tekeller karşısında halkın, toplumun demokratik iradesinin ortaya çıkarılması temelinde onların ekonomik alandaki dayatmalarına boyun eğmemektir. Boyun eğmemek de, ulus devletin geriletildiği ve Bu açıdan krizin giderilmesini ulus-devlete sarılarak gidermek, aslında tersine kürek çekmektir. Çözüm ekonominin tabandan başlayarak demokratikleşmesiyle olur. Yani ekonomik planlamadan üretime kadar toplumun demokratik iradesinin karar mekanizmasının devreye girmesi gerekir. Sömürücü, tekelci yönetimlerin kararı, isteği değil de, toplumun ihtiyacı, isteği ekonomik sistemde karar mekanizmalarını yönlendirirse biz mevcut kapitalist sistemin krizinden halkların çıkarına bir ekonomik sistemin kurulma imkanının doğacağına inanıyoruz.

SENİN YOLDAŞLARINA KURBAN OLURUM OĞUL

"Fazla vaktimiz yok dememize rağmen mutfağa koşan annem ısrarla yemek yaptı. Sofrada hangi kaşığı kullansam annem de o kaşıkla yemek yiyordu. Hangi ekmeğe el atsam o da o parçayı alıyordu. Arkadaşlar da ben de çok duygulanmıştık. Ama ben sezdirmek istemiyordum. Odada elimi nereye atsam anam koşup orayı öpüyordu. Ondan ağabeyim Xemgin'in bir kasetini aldım. Ceviz işlemeli dolabı açıp kaseti aldığımda anam, 'Ben bu evde ölene kadar bu dolap böyle kalacak ve kimse bu dolabı açmayacak' dedi. Sonra gidip arkadaşlara sarıldı, 'Senin arkadaşlarına kurban olurum oğul. Hepiniz benim Fıratımsınız' dedi"

Kahraman arkadaşı anneme ve babama teslim ederek yola koyulduk

Dağlarda savaş olurken, pirenin deve yapıldığı birkaç hanelik köylerde anlık duygulara göre her şey bir anda kazanılıp, bir anda yitirilirken, gerçeğe ulaşma şansları olmayan köylüler, çoğu zaman rüyalarında gördüklerinden ya da o günlerde yaşanan herhangi bir olaydan yola çıkarak sonuca ulaşırlardı.

Sonbaharda dökülen yapraklar, kış sinyallerini veren soğuk rüzgarlar, kurak otsuz topraklar hüzün, ayrılık ve ölümün taşıyıcısı olan sonbahar mevsimi ilk olumsuz işaretini göstermeye başlamıştı.

1998 yılının sonbaharında yapraklar dökülürken Dersim eyaletinin doğu bölgesi dediğimiz Nazimiye-Mazgirt arasındaki alanda bir bölük arkadaşla üslenme ve eylem hazırlıkları yapıyorduk. Her zaman olduğu gibi dumansız gerilla ateşlerinin başında oturan arkadaşlar ise savaş anılarını anlatırlarken kah gülmekten kırılıyorlar, kah hüzünlü bir atmosfere kendilerini kaptırıp bulundukları alandan sıyrılıp çok uzaklara gidiyorlardı.

Diğerlerinden çok farklı olmayan böyle bir günün ikindi vaktinde daha önce yaptığımız planlamaya uygun olarak üç arkadaş Mazgirt taraflarındaki köylere inip hem kış üslenmesi için erzak temin edeceklerdi ve hem de düşman hedeflerini keşfedeceklerdi. Üç arkadaş uğrayacakları yurtsever köylerden katırla erzak çekeceklerdi. Onların ardından gidecek olan cephe sorumlusu Menal arkadaş ve Xebat arkadaş ise daha çok düşmanın askeri hedefleriyle ilgili milislerden alacakları istihbaratları değerlendireceklerdi.

Kazım Kızıldemir (Fırat Dersim)

Üç arkadaş yola çıktıklarında noktada kalan arkadaşlarla futbol oynuyorduk. Daha sonra yola çıkan Menal ve Xebat arkadaşlarsa hemen yarım saat mesafedeki boğazda karargah yönetimiyle telsiz bağlantısı kurarak son durumları tartışmayı düşünüyorlardı.

Önden giden arkadaşlar boğaza yaklaştıklarında, onların ardından giden Menal ve Xebat arkadaşlar boğazda hareketlilik olduğunu fark ediyorlar. Önce boğazdakilerin köylüler olduğunu sanıyorlar fakat boğaza yaklaştıkça askerlerin sağa sola koşturup mevzilendiklerini görüyorlar. Bunun üzerine Menal arkadaş boğaza yaklaşan üç arkadaşa ıslık çalarak uyarmaya çalışıyor, ıslıkla sonuç alamayınca bağırıyor. Ama yine arkadaşlar duymuyor ve boğaza doğru yürümeye devam ediyorlar. Öndeki arkadaşlar ıslık ve bağırtıları hafifte olsa duyuyorlar, fakat bunların yakında bulunan Kapur köyünün çobanlarının çıkardıkları sesler olduğunu sanıyorlar. Her zaman böyle yüksek sesler çıkardıkları için yine çoban olduklarını sanıyorlar ve öyle tahmin ediyorlar. Bu yüzden rahat davranıyorlar ve fazla dikkatli davranmıyorlar.

Menal arkadaş boğazdakilerin asker olduğuna kesin emin oluyor. Bunun için mutlaka üç arkadaşı uyarmak gerektiğini düşünüyor. Bir el si-

lah sıkarak son şansını deniyor. Silah sıkıyor fakat arkadaşlar yine yollarına devam ediyorlar. Boğaza ulaştıklarında çapraz ateşe alınan arkadaşlar silahlarını ateşleyerek, gerisin geriye kaçıp, daha aşağılardaki dereciklere girerek kurtulmaya çalışıyorlar. Bu sırada **Kahraman** arkadaş şehit düşüyor. Eylem ve Ferman arkadaşlar ise kurtuluyor.

Arkadaşların dönmesini beklemeye karar verdik

Kurşun seslerini duyduğumuzda futbolu bırakıp silahlarımıza sarıldık. Ne olduğunu tam olarak bilmediğimiz için hemen toparlanıp, noktamızın hakim yerlerine mevzilendik. Bu sırada muhabere yapmak istedik. Telsizlerde cevap yoktu. Zaten o sırada Menal ve Xebat arkadaşlar bize yetiştiler. Durumu anlayınca ne yapacağımızı tartıştık. Hemen düşmana yönelip vursa mıydık? Yoksa düşmanın henüz bilmediğimiz farklı bir hareketliliği mi vardı? Farklı bir hareketliliği varsa çatışmaya girmemiz ne kadar isabetli ve doğru olabilirdi? Tüm bunları kısa da olsa değerlendirdik.

Sonuçta bir-iki saat kadar arkadaşların dönmesini beklemeye karar verdik. Eylem ve Ferman arkadaşlar beklediğimiz gibi bize ulaştılar. Kahraman arkadaşın silahlar patladığında yanlışlıkla asker mevzilerine doğru koşarken vurulduğunu sandıklarını söylediler. Vurulmuş olabilirdi ama kesin olarak ne olduğunu bilmiyorduk.

Düşmanın istediği yer ve zamanda çatışmaya girmek istemediğimiz için Karakoçan yakınlarındaki Peri Suyu havzasındaki Pamuklu adı verilen alana geçtik. Buraya giderken Kahraman arkadaşa ne olduğundan tam emin olmak için Ferman arkadaşla İlhan arkadaşı tekrar pusuya düştükleri boğaza gönderdik. Arkadaşlar, boğaza gidip ıslık çalıyorlar, bağırıyorlar, dereleri de kontrol ediyorlar ama Kahraman arkadaşı bulamıyorlar. Bize sonuçsuz olarak ulaştıklarında hala tereddüt içindeydik. Manga komutanı olan Kahraman arkadaş hem görevlere yaklaşımındaki sorumlu ve fedakar tutumu, hem de yoldaşlarına olan bağlılığı ve sıcaklığı nedeniyle çok seviliyordu. Hepimiz onun kurtulmuş olmasını diliyorduk. Tahmin yürüten arkadaşların değişik görüşleri vardı. Kimileri sararıp solan yaprakların uyandırdığı sonbahar karamsarlığıyla, *"kurtulması imkansız, çünkü pusu atılan yer çok kötüydü"* derken, kimileri de bahar sevinci ve iyimserliğiyle, *"Kahraman arkadaş tecrübelidir, ona bir şey olmaz"* diyorlardı.

Karakol komutanı oğlun değilse çöpe atarız diyor

Diğer gün telsiz muhaberesine çıkarak halk içinde cephe çalışması yapan Mazlum arkadaşla konuştuk. Mazlum arkadaş telsizde, *"Şehit olan arkadaşın Xemgin Birhat'ın kardeşi olduğunu söylüyorlar"* dedi. Anlattığına göre babamı Muxwindi (Darıkent) karakoluna çağırmışlar. Karakol komutanı babama Şehit Kahraman arkadaşı gösterip, *"Oğlundur"* demiş. Arkadaş yüzünden mermi aldığı ve yüzü tanınmadığı için babam önce şehit olduğuma inanıyor. Ama arkadaşın vücudunu inceleyip küçük parmağının yarısının olmadığını görünce, kararsızlık geçiriyor ve *"Bu benim oğlum değil"* diyor. Komutan, *"Oğlundur, onu götür"* deyince, babam ısrarla *"Oğlum değil"* diyor. Buna karşın karakol komutanı, *"Oğlun değilse çöpe atarız"* diyor. Babam da, *"O zaman insanlık görevimdir, götürürüm"* diyerek arkadaşın cenazesini alıyor.

Yıllardan beri devletin yaptığı buydu. Ne zamanki şehit düşen gerillalara halk sahip çıktı ve bu cenaze törenleri serhıldanlara dönüştü, işte o zamandan beri ele geçirilen gerilla cenazeleri ya çöplere atıldı ya da toplu halde açılan çukurlara dolduruldu. Bunun için Kahraman arkadaşın ailesinin hangi ilde olduğunu araştırmaya gerek duymayan subay, onun yedi haneli köyümüzde sessiz sedasız gömülmesini uygun bulmuştu.

Babam arkadaşın cenazesini alıp köye götürdüğünde annem daha cenazeyi görmeden ben olduğuma inanıp, bayılıyor. Sonra cenazeyi kendi elleriyle yıkayıp, kolonya sürüyor. Sonrada yanındakilere,

"Bir gün oğlumun cesediyle yatacağım. Sonra götürün" diyor. Çevre köylerden bine yakın kişi başsağlığına geliyor. Akrabalarımız annemi zorla ikna edip arkadaşı gömüyorlar. Daha sonraki günlerde evimize yüzlerce insan başsağlığına geliyor. İstanbul ve İzmir'den gelenler olduğu gibi Avrupa'dan da akrabalarımız başsağlığına geliyorlar.

Mazlum arkadaşa, aileme şehit düşmediğimi bildirmesini söyledim. Bana; *"Daha önce haber gönderdik ama ailen şehit düşmediğine inanmıyor"* dedi ve ekledi, *"Gelip aileni görsen iyi olur"*

Aradan beş gün geçtikten sonra eve gitmeye niyetlendim. Fakat evimizin ve mezarlığın çevresine askerlerin attığı pusular buna imkan vermedi. Askerlerin böyle sıkı önlemler almalarının nedeni, bölük komutanı olmama rağmen eyaletin ünlü gerilla komutanlarından biriymişim gibi abartılmasıydı. Köylüler durumu böyle abartınca askerler de buna inanmışlar. Arkadaşların ailemi ziyarete geleceğini hesaplayarak hem evimizin çevresine, hem de mezarlığa pusu atmışlar.

Köye gitmeyi çok istememe rağmen aradan on beş-yirmi gün geçmesini bekledim. Yine Mazlum arkadaşla telsiz bağlantısı kurup köyde ve çevresinde askeri hareketlilik olup olmadığını sordum. Mazlum arkadaş telsizde pusunun kalktığını söyleyince oraya geleceğimi söyledim. Beş-altı kişilik bir grupla hem askeri hedefleri keşif yapmak hem de ailemi görmek için yola çıktık.

Köyümü dürbünle keşf ettim

Nazimiye yakınlarında bir ovada bulunan köyümüz Hevedan, yirmi-yirmi beş haneliyken içinde ancak yedi hane kalmıştı. Hemen yakınlarda bulunan karakoldaki askerler, on beş dakika kadar kısa bir sürede köye müdahale edebilirlerdi.

Akşam üstü ovaya inip, içinde ancak birkaç ağaç bulunan köyümü dürbünle keşfettim. Herhangi bir askeri hareketlik görmeyince akşam saat sekiz sıralarında evimize yanaştım. İçeride birilerinin olup olmadığını anlamak için camdan baktığımda, annemle babam oturmuş televizyon izliyorlardı. Televizyonun sesi dışarıya geliyordu. Cama vurduğumda, babam,

"Kim O" dedi.

"Arkadaşlarız" dedim.

Buna karşın babam,

"Biz arkadaş filan tanımıyoruz" dedi.

Yine tekrarladım;

"Biz arkadaşız, açın kapıyı"

"Hayır kapıyı açmayacağız" deyince, daha önceki ismimi söyledim, sonra da kod adımı. Ben kapıya yetişene kadar babam koşarak kapıyı açtı.

Kapıyı açmalarıyla, bana sarılmaları bir oldu. Gözleri yaş dolan anam yeni doğmuşum gibi, heyecanla gözlerini açmış, bana sarılıp gözlerimden ayaklarıma kadar koklayıp, *"Oh ne güzel kokuyor"* diyordu. Dağlarda ailemden uzak olduğumdan mıdır, savaş dolu günlerde yüreğim katılaştığından mıdır bilemiyorum, ama hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşadığımdan tüylerim diken diken olmuştu. Yanımda bulunan arkadaşlar da bu tablodan etkilenip anneme sarılmışlardı.

"Hemen gideceğiz. Fazla vaktimiz yok" dememize rağmen mutfağa koşan annem ısrarla yemek yaptı. Sofrada hangi kaşığı kullansam annem de o kaşıkla yemek yiyordu. Hangi ekmeğe el atsam o da o parçayı alıyordu. Arkadaşlar da ben de çok duygulanmıştık. Ama ben sezdirmek istemiyordum. Komutan olmam dolayısıyla katı durmaya çalışıyordum. Oysa yüreğim hiçte öyle değildi.

Odada elimi nereye atsam anam koşup orayı öpüyordu. Ondan ağabeyim Xemgin'in bir kasetini aldım. Ceviz işlemeli dolabı açıp kaseti aldığımda anam, *"Ben bu evde ölene kadar bu dolap böyle kalacak ve kimse bu dolabı açmayacak"* dedi. Sonra gidip arkadaşlara sarıldı, *"Senin arkadaşlarına kurban olurum oğul"* dedi. *"Hepiniz benim Fıratımsınız..."*

Kahraman arkadaşa mermerden güzel bir mezar yapmışlardı

Anamın bu hali beni o kadar etkilemişti ki onu bilemem ama benim bu sahneleri unutamayacağım kesindi.

Anam biraz sakinleştiğinde ona şehit düştüğüme dair söylentilere neden bu kadar çabuk inandığını sordum. Düşündü bir an, sonra köydeki bir akrabamızın, Kahraman arkadaşın düştüğü pusudan birkaç gün önce kötü bir rüya görüp kendisine anlattığını, bir sonraki gün kendisinin de kötü bir rüya gördüğünü ve gelen habere inandığını söyleyince şaşırıp kalmıştık. Ona bir daha her şeye böyle kolay inanmamasını söyledim. Bana başını sallayıp sarılan anam, şehit düşen arkadaşın nereli olduğunu sordu.

Ona, arkadaşın adının Kahraman olduğunu, Malazgirt'te çobanlık yaparken gerilla saflarına katıldığını, ailesinin devlet baskısından dolayı Manisa'ya göçtüğünü, bizde de adres ve telefonlarının olmadığını söyledim. Annem ve babam ısrarla arkadaşın ailesinin adresini öğrenmek istiyorlardı. Fakat gerçekten elimizde hiçbir bilgi yoktu. Kahraman arkadaşa mermer taşlardan güzel bir mezar yapmışlardı. İçimiz rahattı artık. Kahraman arkadaşı annem ve babama teslim ederek, saat on birde tekrar birliğimize doğru yola koyulduk.

Köyden birkaç yüz metre uzaklaştıktan sonra geri dönüp baktığımda halkımızın daha ne kadar gerçek dışı haberlere ağlayıp, avunacaklarını düşündüm. Buruk bir sevinçle yola devam ettim.

Bu yazı 10 Nisan 2008 tarihinde Nazimiye-Dersim bölgesinde şehit düşen Fırat Dersim tarafından kaleme alınmıştır.

Ben emekle özgürleştim

"İzmir'de doğmuş, büyümüş, Mardinli ailesi midyecilik yapan bir kızım. Ellerim ve ayaklarım uzun süre deniz suyunda kaldığından yosunlaşmış bir yeşilliğe büründü. Tenim bereketli buğday taneleri gibi yanıktır. Ailem adeta bir kültür mozaiği olan Mardin'den geldiği için, oradan aldığım kültürle insani ilişkilerde ve arkadaşlıklarda mert ve cömert biriyim. İzmir gecekondularında yaşayan yaşıtlarım gibi ben de babamın sırtındaki tablaya yardımcı olmak için ilkokuldan sonra emek hayatına atıldım. Ülkemiz var, topraklarımız var, neden oraya dönemiyoruz?"

İnsanlar doğup, büyüyüp sosyal yaşama dahil olacakları zaman toplum tarafından kendilerine bir statü verilir. O kişi de kendi yerini, itibarını, kariyerini vb geliştirmek, korumak için sürekli çalışır, çaba sarf eder. Arjin arkadaş konumunu gerek ailede, gerek okulda, gerekse de arkadaşları arasında kazanmıştı.

Arjin (Filiz) arkadaş tüm zorluklara karşı umudunu hiçbir zaman yitirmeden, onurunu koruyarak, kadın kimliğine sahip çıkarak, emek ve değere anlam biçerek, sevgiyi yücelterek tüm bunları kazanmıştı. Çevresinde sevilen, ailede el üstünde tutulan, arkadaşları tarafından aranan, sevgi dolu biriydi.

Arjin (Filiz) arkadaş araştırmayı çok seven, hep çevresine soru soran Özgürlük mücadelesinin sorunlarını anlamaya çalışan, kafa yoran, bilmediklerini öğrenmeye çalışan, öğrendiklerini ise çevresiyle paylaşan biriydi. Paylaşımı emeğe olan aşinalığından geliyordu. Emekçiydi. Görevine bağlı, disiplinli ve verilen işi zamanında yapardı. Görev ve işten kaçmazdı. Halkın içinden çıkmış halkın sorunlarını anlamaya çalışır, acılarını ve sevinçlerini birlikte yaşardı.

Yaşamda kendisini şöyle ifade ettiğini hatırlıyorum; *"İzmir'de doğmuş, büyümüş, Mardinli ailesi midyecilik yapan bir kızım. Ellerim ve ayaklarım uzun süre deniz suyunda kaldığından yosunlaşmış bir yeşilliğe büründü. Tenim bereketli buğday taneleri gibi yanıktır. Ailem adeta bir kültür mozaiği olan Mardin'den geldiği için, oradan aldığım kültürle insani ilişkilerde ve arkadaşlıklarda mert ve cömert biriyim. İzmir gecekondularında yaşayan yaşıtlarım gibi ben de babamın sırtındaki tablaya yardımcı olmak için ilkokuldan sonra emek hayatına atıldım. Bize göre özgür olan ya da sömürge olmayan ülkelerde insanlar önce öğrenimini tamamlar daha sonra meslek hayatına atılır. Biz de en fazla bu kadar bekliyor daha sonra ömür boyu süren ve hiç emekliliği olmayan hayat savaşına atılıyoruz... Hem biz neden buradayız... Kendi ülkemiz var, topraklarımız var, neden oraya dönemiyoruz? Böyle sürekli düzeni sorgulayan özelliklerimle, çarpıklaşıp kendi gerçeğimi yitirmedim..."*

Adı, soyadı: **Filiz KORKUT**
Kod adı: **Arjin**
Doğum yeri ve tarihi: **Kadifekale, İzmir-1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1998, Kato Marinos, Botan**

Arjin arkadaşın içinde büyüdüğü Kadifekale, bilindiği gibi oldukça yurtsever bir çevredir. O'da gerek ailenin yurtsever oluşundan gerekse gelişen serhıldanlardan etkilenerek mücadeleye katılır. 12 Eylül darbesinin gecekondularda yarattığı ölü sessizliği, duyarsızlık ve gençlere dayatılan dejenere politikaları su yüzüne çıkmıştır. Halk partiyi kendileri ve çocukları için bir yaşam kaynağı olarak görmüş olduğundan çocuklarına fazla sınırlama getirmemekte, partiye sonuna kadar dürüst ve yurtseverliğin gerekliliklerine göre davranmaktadır.

Arjin arkadaş bir arkadaşıyla beraber mücadeleye katılır. Kendisiyle Cudi'de beraber kaldık. Geleneksel olmayan biraz da kendi iradi gücüyle ayakta durabilen bir duruşuyla ve iyimserliğiyle tanıdım. Bütün arkadaş yapısı O'nu böyle kabul etmişti. '98 bahar operasyonunda kendisiyle beraber Beytüşşebap'taydık. Haftanin'de yapılmış olan YAJK Eyalet Konferansı'na katılmış, burada kazandığı moral ve güç bütün mücadele perspektifini almış gibi kendisine bir yön vermişti. Şehit düştüğünde Kato Marinos'ta karargah güçleri içerisindeydi.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı:**Zahit Özdemir**
Kod adı:**Xemgin Amed**
Doğum yeri-tarihi:**Silvan 1972**
Şehadet tarihi:**10 Nisan 2008**
Amed

Adı, soyadı:**Ulaş Karaoğlan**
Kod adı:**Şoreş Malatya**
Doğum yeri-tarihi:**Malatya 1978**
Şehadet tarihi:**10 Nisan 2008**
Amed

Adı, soyadı:**Ramazan Aybi**
Kod adı:**Adil Amed**
Doğum yeri-tarihi:**Silopi 1972**
Şehadet tarihi:**4 Aralık 2008**
Gabar

Adı, soyadı:**Hüseyin Timurtaş**
Kod adı:**Munzur Dersim**
Doğum yeri-tarihi:**Dersim 1977**
Şehadet tarihi:**7 Mayıs 2008**
Haftanin

Adı, soyadı:**Talip Akşahin**
Kod adı:**Rodi Halfeti**
Doğum yeri-tarihi:**Halfeti 1978**
Şehadet tarihi:**20 Nisan 2008**

Adı, soyadı:**Berivan Ali**
Kod adı:**Baharin**
Doğum yeri-tarihi:**Afrin 1985**
Şehadet tarihi:**17 Mayıs 2008**

Adı, soyadı:**Reyhan Sungur**
Kod adı:**Aslan Amanos**
Doğum yeri-tarihi:**1982 Adıyaman**
Şehadet tarihi:**21 Nisan 2008**
Urmiye

Adı, soyadı:**Faik Aydın**
Kod adı:**Çiyazan Marinos**
Doğum yeri-tarihi:**1982 Başkale**
Şehadet tarihi:**27 Nisan 2008**
Bingöl Genç

Adı, soyadı:**Abdulmenaf Balta**
Kod adı:**Şahin Siirt**
Doğum yeri-tarihi:**Siirt 1981**
Şehadet tarihi:**27 Nisan 2008**
Bingöl Genç

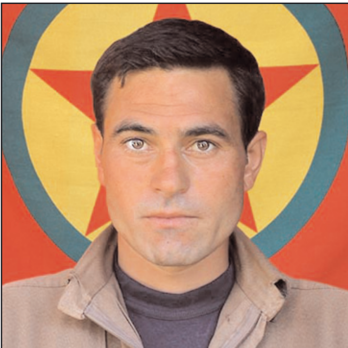
Adı, soyadı:**Şemsettin Ahmedi**
Kod adı:**Kahraman Rojhilat**
Doğum yeri-tarihi:**Rayvan 1985**
Şehadet tarihi:**17 Nisan 2008**
Gabar Çirav

Adı, soyadı:**Orhan Gezici**
Kod adı:**Berxwedan Koçer**
Doğum yeri-tarihi:**Bitlis 1978**
Şehadet tarihi:**20 Nisan 2008**
Kars Kağızman

Adı, soyadı:**Halit Altıok**
Kod adı:**Brusk Arteş**
Doğum yeri-tarihi:**Siirt 1981**
Şehadet tarihi:**20 Nisan 2008**
Kars Kağızman

Adı, soyadı:**Sedat Binici**
Kod adı:**Hamza Suruç**
Doğum yeri-tarihi:**1979 Suruç**
Şehadet tarihi:**20 Nisan 2008**
Kars Kağızman

Adı, soyadı:**Yavuz Şan**
Kod adı:**Sipan Mazi**
Doğum yeri-tarihi:**Mardin 1982**
Şehadet tarihi:**20 Nisan 2008**
Kars Kağızman

Adı, soyadı:**Yusuf Bakaçhan**
Kod adı:**Şoreş Kars**
Doğum yeri-tarihi:**1981 Kars**
Şehadet tarihi:**20 Nisan 2008**
Kars Kağızman

Adı, soyadı:**İsmail Karakoyun**
Kod adı:**Geli Çiya**
Doğum yeri-tarihi:**Kurtalan**
Şehadet tarihi:**16 Mayıs 2008**
Van Başkale

